

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

atone

A DARK REVENGE ROMANCE
EVA SIMMONS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

atonic
EVA SIMMONS

Telif hakkı© 2025 by Eva Simmons

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir nedenle yapay zeka modellerine girilemez.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Eva Simmons

tarafından yayınlandı

Editör: Kat Wyeth (Kat's Literary Services)

Düzeltilme Vanessa Esquibel (Kat's Literary Services) Kapak

Tasarımı Eva Simmons

Canva ve Depositphotos'tan kapak ve iç görsel varlıkları

Ciltsiz ISBN: 9798281578653

Ciltli ISBN: 9798288604140

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

Önsöz

1. Maskeler ve Yüz Boyası
2. Gölgeler
3. Hiç Yoktan Bir Şey
4. Sağlam Zemine Geri Döndük
5. Watching Me
6. Kravatlar
7. Hiçbir şey olmamış gibi
8. Sadece Onun İçin
9. Dikkatli Olun
10. Sözcüklerin Olmadığı Bir Uyarı
11. Kayma
12. Kibriti Yakıyor
13. Söz veriyorum
14. Oblivion
15. Rol Yapmayın
16. Tek Tesellim
17. Ne yaptın sen?
18. Beni ne zamandır takip ediyorsun?
19. Söylentiler
20. Çiçekler
21. Dizzy
22. Eğer İyiyisen
23. Söylentiye Göre
24. Yardımcı Olmuyorsun
25. Ben O Kadar Masum Değilim
26. Dokunuşun Bana Ne Yapıyor
27. Potansiyeliniz Var
28. Parçalarının Toplamı
29. Kırılacak Bir Sonraki Şey

30. [Ben buradayım](#)
31. [O Zaten Biliyor](#)
32. [O Beni Buldu](#)
33. [Anlaşma](#)
34. [Gerçeği Görmek](#)
35. [Benim Fetişim](#)
36. [Benim Şahsım](#)
37. [Ev ya da Ben](#)
38. [Asla Bir Heves Değil](#)
39. [Tuz ve Bal](#)
40. [Yani Detaylar Var mı?](#)
41. [Plan](#)
42. [Şimdi Ne Önemli?](#)
43. [Flatline](#)
44. [Benim İçin Anlamı](#)

[Epilog](#)

[Sırada Ne](#)

[Var](#)

[Teşekkür Ayrıca Eva](#)

[Simmons Eva](#)

[Simmons Hakkında](#)

İÇERİK UYARISI

Bu karanlık bir romantizm ve bir kurgu eseridir. Bu sayfalar arasında yaşananlara göz yummuyorum.

Bu hikaye grafik şiddet ve üzücü ve rahatsız edici olabilecek çok karanlık temalar içerir. Cİ, kanlı oyun, takip ve daha fazlası var. MMC ahlaki olarak yozlaşmıştır.

Lütfen okumadan önce web sitemdeki içerik uyarılarının tam listesini inceleyin:

evasimmons.com/contentwarnings _

Buraya Gelmemeliydin

PROLOGUE

ALEX

On Beş Ay Önce

Ampulün her titreşiminde parmaklarım seğiriyor. Nabzım bir bina davulu gibi hızlanıyor. Kaç ay geçtiği önemli değil; elektriğin uğultusunu hala damarlarımda akan bir akım gibi hissediyorum.

Sürünüyor.

Yiyip

bitiriyor.

Bir yıl süren fizik tedaviden sonra, kaybettiğim her şeyi bana hatırlatan donuk ağrının koluma yayılması hala çok uzun sürmüyor.

Beni Montgomery Psikiyatri Koğuşu'na sokan her şeyi.

Parmaklarımı esneterek eklemleri çalıştırıyorum. Gergin, yaralı derimin direncinden dolayı kaskatı kesilmişler. Bir basketbol topunu kavramak şöyle dursun, bir cümleden fazlasını yazmak bile hâlâ çok acıtıyor ama onları hareket ettirmek her geçen gün daha da kolaylaşıyor. Kavrayışım asla eskisi gibi olmayacak olsa da hareket kabiliyetim yavaş yavaş geri dönüyor.

Daha önce parmaklarımı hareket ettirmeyi pek düşünmezdim. Ciğerlerimin hava içmesi gibi çalışıyorlardı. Zahmetsizce.

Şimdi her sinirden ateş fişkırmadan zar zor kıvrılıyorlar. O kadar sıcak ki, yemin ederim etimin yanmaya başladığının kokusunu alabiliyorum.

Parmaklarımı sıkıyorum ve acının beni yatıştırmasına izin veriyorum. Hatırlatma görevi görmesine izin veriyorum.

Tüm kolum titreyene kadar ağrıyan yumruğumu tutuyorum. Dişlerim takırdıyor.

Maruz kalma.

Doktorlarım ilaç ve fizik tedaviye karar verdiler ama ben iyileşmeye çalışmıyorum. Uyuşmayı tercih ederim. O kadar derinden acı çekmeyi tercih ederim ki

hiçbir şey hissetmiyorum.

Yumruğumu sıkıyorum ve onu kucaklıyorum. Acı omzuma kadar yayılana kadar mümkün olduğunca sıkı tutuyorum. Fiziksel olarak yumruğumu daha fazla tutamayana kadar.

Parmaklarımı geriye doğru uzattığımda ağrıyor. Kan elime geri dönerken eklemlerim daha parlak.

Artık benim elim gibi bile görünmüyor.

Hiç benzedi mi?

Yoksa ben hep kemik ve derinin içinde var olan bir hayalet miydim? Göğsümdeki et hapishanesini pençeleyen canavarı gizlemek için özenli bir tasarım mı?

O gece dışarı saldıklarını fark etmedikleri bir canavar. Geri dönüşü olmayan bir canavar.

Başımın üstündeki ampul yanıp sönüyor ve yatağımdan kalkıp pencere kenarındaki koltuğa doğru ilerliyorum. Sigma Evi'ne kabulümün ters gitmesi ve Montgomery'ye getirilmemden sonra, ailem bu odada kalan önceki hastanın başka bir yere taşınması için para ödemişti.

Sadist altın çocukları için en iyisi buydu sanırım. Psikiyatri koğuşunun en pahalı kanadındaki en güzel oda. Sanki hiçbir para dönüştüğüm şeyi gizleyemezmiş gibi.

Hiçbir şey kasabada yayılan söylentileri susturamaz. Ben bir uyarıyım. Bir canavarım. Sigma Evi'nden korkmak için bir neden daha. Babam bu soruna her kuruşunu -her türlü nüfuzunu- atabilir ama gerçek değişmez: Beni dönüştürdükleri şey bu.

Koridorda sesler yükseliyor. Kız kardeşim odama doğru giderken bir hemşireyle tartışıyor. Sesi düz ve soğuk; kalbinde en son ne zaman hayat olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Yıllardır mutlu değildi, ama Montgomery'de kilitli kaldığım her geçen ay, solgun, altın kahverengi gözlerindeki ışık azalıyor.

En azından artık ailemizin evinde değil, Briar Akademi'de bir yurttta kalıyor. Bu bir isyan eylemi olduğu kadar, annemize bir gün onun kuklasından daha fazlası olmaya niyetli olduğunu gösteren bir ifade. O çarmıhı çekiştirirken ipleri onun kuklası.

Sabrın hala mücadelesi var.

Umut.

Bir gün bunun anlamsız olduğunu görecek.

Patience köşeyi döndüğünde çenemi indirip bakışlarını kaçırıyorum ve perdelerdeki desene odaklanıyorum. Onun içine bakmak çok tehlikeli.

Hâlâ bir gün buradan ayrılacağımı düşünürken gözlerini kaçırıyor. Eğer gidersem bunun iyi bir şey olacağına inanması yeterince kötü.

"Sana daha fazla kitap getirdim." Sabır, benim iyiliğim için hemşireyle yaptığı konuşmadan kaynaklanan kızgınlığını yatıştırıyor. "Bugün burası güzel ve sıcak."

Uzun beyaz-sarı atkuyruğunu sıkıyor ama yüzündeki gülümseme zorlama ve sahte.

Göz ucuyla babamın kitaplarını komodinin üzerine koyuşunu izliyorum. Ne kadar ileri gittiğime inanmayı reddeden tek Lancaster'ın o olmadığının kanıtı.

Akıllı olsaydım, kalbim durduğunda tünelin sonundaki ışığı kabul ederdim. O geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum ama ölümü hatırlıyorum. Diğer tarafın soğuk kayıtsızlığı bana bakıyordu. Evrenin aslında ne kadar az umursadığının bir kanıtı.

Neden çekip gittim?

Patience kitapları düzgün bir yığın haline getirdi. "Umarım yeni oda arkadaşımın benimle burada buluşmasına a l d ı r m a z s ı n . Bir şeyler atıştıracağız."

Odamda ilerliyor ve yatağımın üzerindeki battaniyeleri düzeltiyor. Yarısı yerde ve kâbuslar yüzünden dağılmış durumdalar. Ama bu yüzden olduğunu tahmin etse de bir şey söylemiyor. Süpürmeye devam ediyor. İşlerin kontrolden çıktığını hissettiğinde her zaman yaptığı gibi temizlik ve düzenleme yapıyor.

"Daha sonra sinemaya gidecektik ama ders çalışmam gerekiyor. Şiddet Psikolojisi dersi canıma okuyor. Ve yemin ederim, Briar Akademi en ince duvarları inşa etmiş çünkü yatakhane o kadar gürültü var ki odaklanmak neredeyse imkânsız. Eğer yarınki sınavı geçemezsem, fazladan kredi almanın bir yolunu bulmam gerekebilir."

Patience asla saçmalamazdı. Her kelime, dikkatle uyguladığı dış görünüşünde ince bir çatlak daha oluşturuyor. Gergin. Sanki bir gün aniden cevap verecekmişim gibi benimle konuşmaya devam etmesinin tek açıklaması bu.

"Bugün acıyor mu?" Bakışları sıkılı yumruğuma kaydı.

Onu sıkıca kavradığımı fark etmemiştim. Belki de bu iyiye işarettir.

Maruz kalma.

Yeterince acı çekersem hiçbir şey hissetmemeye başlayacağım.

"Ben gitmeden önce hemşirelere ağrı kesici getirmelerini söyleyebilirim," diye tek taraflı konuşmasına devam ediyor Patience.

Keşke zahmet etmese. Beklentiler boğucu.

"Oh, işte orada." Patience yanımdaki pencerede duruyor, sesi yükseliyor.

Bakışlarını park yerine kadar takip ediyorum, orada siyah saçlı bir kız arabasından iniyor. Kapalı bir günde bile kestane rengi saçlarındaki kızıl çizgiler parıldıyor. Yumuşak dalgalar sırtının ortasına kadar uzanıyor ve hafif esintide dalgalanıyor.

Güneşte bronzlaşmış bacakları, minyon bedenini saran ve her kıvrımını vurgulayan beyaz elbisesinin içinde tüm ihtişamıyla sergileniyor. Ellerini eteğinin üzerinde yumuşatışından başını dik tutuşuna kadar kusursuz bir şıklığa sahip.

Kız arabanın kapısını çarparak kapatıyor ve sonunda yüzünü tamamen binaya dönüyor. Duraksıyor, etrafı inceliyor ve bakışları yukarı doğru hareket ettiğinde kalbim duruyor.

Bu mesafeden gözlerindeki yeşili seçemiyorum ama ne zaman uykuyla savaştım peşimi bırakmayan ormanı hatırlıyorum. Bakışlarıyla çınlayan müziği.

Çenesini eğip binayı tarıyor, ifadesiz. Kalp şeklindeki yüzünde en ufak bir duygu titreşimi yok. Bir esinti koyu kahverengi saçlarından bir tutamı yanağına savuruyor ve ince parmakları onu siliyor.

Belki de öldüm. Belki de ölüm meleği sonunda beni öbür dünyaya sürüklemeye gelmiştir. Tek açıklaması bu çünkü burada olamaz.

MASKELER VE YÜZ BOYASI

MILA

PEMBE ÇİÇEKLER, karnavala girerken cesur kemerli geçide yumuşak bir dokunuş katıyor. Yanımda Patience, Violet ve Teal ile adım atarken çeşitli çiçek kokuları duyularımı bastırıyor. Çiçek yaprakları çimenleri kaplıyor ve çılgınlığın içine doğru bir yol çiziyor.

Güller, karanfiller, alliumlar, asterler.

Hepsini ezbere biliyorum çünkü ailemin sahip oldukları kardeş karnavalda kullandıkları çiçeklerle aynılar. Onları topladığım zamanki saplarının parmaklarıma sürtünmesini hâlâ hissedebiliyorum. Aileler alanı doldurmadan önce buketleri düzenleyerek geçirdiğim sabahlardan tırnaklarımın altında kalan zengin kokuyu hala alabiliyorum.

Çiçekler çocukluğumun güzel anılarından bazılarını geri getiriyor. Daha nazik olanları. Çok yakından bakmazsanız bu yerde mümkün olan neşeyi.

Bir nefes için duruyorum ve gözlerimi kapatıp çiçek esintisini içime çekiyorum. Karnaval oyunlarını ve kahkahaları hatırlıyorum. Dünyanın geri kalanında bu kadar çok kısıtlama varken özgürce dolaşmanın ne demek olduğunu.

Pek çok şey gibi bu da güzeldi, ta ki güzel olmayana kadar. Karnavalı süsleyen aynı çiçekler onun tabutunun üzerindikiler oldu ve şimdi ciğerlerim sıkışmadan onlara bakamıyorum. Güzel bir şeyin sevgiyi ve kaybı eşit ölçüde temsil edebilmesi ne kadar da cesaret kırıcı. Üzüntünün bir anının sevgisini nasıl bu kadar kolay silebildiği.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve bu düşünceleri zihnimden siliyorum.

Bugün güzel bir gün olacak, farklı bir kasabada, büyüdüğümünden farklı bir karnavalda.

Oda arkadaşlarım yürümeye devam ediyor, ben de onların hızına yetişmek için acele ediyorum. Buradaki diğer herkes için gezici karnaval ikinci sınıfın sonu için hoş bir kaçış olsa da, benim için muşambalar, ışıklar ve tekrar ziyaret etmemeyi tercih ettiğim anılar.

"Beklediğim bu değildi." Violet alanı incelerken mavi gözleri açılıyor. "Atlıkarınca var, patlamış mısır standları var..." Yukarı bakarken boynu geriye doğru eğiliyor. "Koca bir dönme dolap."

Bakışlarını en tepeye kadar takip ederken gözlerimi güneşten koruyorum. "Bu bir karnaval."

"Gezici bir karnaval." Violet düz siyah saçlarını omzundan atarken dikkatimi çekiyor.

"Evet, sanırım oldukça büyük bir prodüksiyon." İlk elden deneyimlediğim kadarıyla bir araya getirmenin kolay olmadığını biliyorum.

Bunun gibi gezici karnavallar -benim aileminkine benzer şekilde- birkaç ayda bir değil, her yaz düzenlenir. Sökmek, taşımak ve tekrar tekrar monte etmek büyük bir iş. Bu yüzden daha küçük prodüksiyonlara kıyasla bir noktaya daha uzun süre yerleşme eğilimindeler.

"En azından palyaço yok." Teal kaşlarını çatarak kalabalığı tarıyor. "Palyaço yok, değil mi?"

Bana dönerken burnu kırışıyor. Güneş ışığı saçlarındaki birçok renkten yansıyor. Mavi, pembe, yeşil. Sarı kökleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

"Her zaman palyaçolar vardır." Burnum kırışıyor. "Muhtemelen alanın diğer ucundadırlar. O yüzden onlardan uzak durmaya çalış."

Teal kaşlarını çatıyor, gözleri uzaktaki bir dizi çadıra kayıyor.

Etrafımda palyaçolar varken beni hiç rahatsız etmezlerdi. Maskeler ve yüz boyaları en az endişelendiğim şeylerdi. Gerçekten bir şeyler saklamaya çalışan insanlar bunu genellikle göz önünde yaparlardı.

Violet ve Patience bir pamuk şeker standında duraksıyor, onu mu yoksa patlamış mısır mı sipariş etmeleri gerektiğini tartışıyorlar. Güneş gökyüzündeyken panayır alanı oldukça boş. Ancak gece çöküp de üniversite öğrencileri kalabalığa karışmaya başlayınca daha kalabalık olacak.

Patience yaklaşıyor, beyaz-sarı at kuyruğu hareketle birlikte sallanıyor. "Bristol'ın yaz için bir karnavalı olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

Bristol bir karnavalın çok para kazanabileceği türden bir kasaba değil. Küçük ve izole bir yer. Daha büyük bir şehrin dışında doğru bir arsa daha büyük kalabalıkları çekebilecekken ailem burayı ya da bu kasabayı asla seçmezdi.

"Anlaşıyor, değil mi?" Patience'ın yüzü buruşuyor ve dikkatim tekrar ona yöneliyor.

"Neyi?"

"Nihayet yaz için Bristol'da Sigma Evi'yle ilgili olmayan ilginç bir şeyler yapabileceğim ve birkaç hafta içinde stajım için ayrılacağım."

"Bu şehirdeki tek eğlence Sigma Evi değil." Kaşlarını çatarak sessizce kendi fikrini savunuyor.

"Peki," diye kabul ediyorum çünkü haklı.

Bristol iki şeyle tanınır: Kağıt fabrikamız ve Briar Akademisi'ni yöneten kardeşlik: Sigma Evi. Buralı herkes Sigma Sin olarak bilir.

Üyeleri sapkındır ve kardeşlikleri milyarder hissedarlardan başkanlara kadar her şeyi yetiştirmiştir. Sigma Günahı Bristol'ın her köşesinde saklanır. Her işi besler. Ancak bundan da öte, bu tek gizli kardeşliğin etkisi ülkedeki gücün damarlarında dolaşüyor. Bunun için korkuluyorlar. Bunun için saygı duyulur. *Bunun için tapılır.*

İşte bu yüzden Patience Lancaster onlardan nefret ediyor.

Ağabeyi Alex, tıpkı babası, onun babası ve onun babası gibi birinci sınıfta kardeşliğe üye olmuştu.

Bir şeylerin ters gitmesi dışında. Sigma House dışında kimsenin konuşmayacağı bir şey. Herkesin bildiği tek şey Alex'in kabul töreninin onu Montgomery Psikiyatri Koğuşu'n a düşürdüğüdür. Son iki yıldır kırık, yaralı ve tamamen sessiz.

Patience birkaç kez Alex'i Montgomery'de ziyarete gittiğinde ona eşlik ettim. Konuşmuyor, kimsenin gözlerinin içine bakmıyor. Sanırım onu oraya yerleştiren Ev'den nefret ettiği için onu suçlayamam, her ne kadar şehirdeki en iyi partileri veriyor olsalar da.

"Neden buradalar?" Patience'ın gözleri Declan Pierce ve Kole Christiansen'in kalabalığı yararak geçmesine takılıyor.

Hiçbir şey onu Cehennemin Sigma Günah Kralları kadar kızdıramazdı, Alex'in büyürken en iyi iki arkadaşı olsalar bile.

"Neden burada olduklarını biliyorsun." Kolunu dürtüyorum. "Kole artık Violet'in erkek arkadaşı. İyi davranman gerekecek."

"Kardeşime yaptıklarının bedelini ödedikleri zaman iyi davranacağım." "Sabır-"

Sözümü bitiremeden fırtına gibi uzaklaşıyor. Kalabalığın içinde kaybolurken at kuyruğunun arkası sallanıyor.

Bakışlarımı takip eden Violet'in yüzünü endişe kaplıyor ama Kole kollarını ona doladığında bu endişe kayboluyor. Violet'in kulağına fısıldamak için eğilirken

Declan bir direğin etrafından dolanarak Teal'i hedef alıyor.

Ellerini birbirlerinden uzak tutamayan Kole ve Violet'in aksine, Declan ve Teal'in ilişkisi daha çok süregelen, öngörülemez bir savaşa benziyor. Son zamanlarda gizlice dolaşıp birlikte daha fazla zaman geçirdikçe bu ilişki de değişiyor.

"Bu gece işkence edecek insan mı bulamadın, Declan?" Teal kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakıyor.

O da sırtıyor. "Sana işkence etmeyi tercih ettiğimi biliyorsun."

"Beni rahatsız edebilmenin tek yolu ağzından çıkan saçma sapan şeyleri gerçekten önemsemem. Kendini övme. Sen ve sözlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Kızın acımasız bakışlarında zevk parlıyor.

"Kendine böyle mi söylüyorsun Tealene?" Declan bir kolunu direğe dayamış, onun üzerinde yükseliyor.

"Gerçek bu."

Kızgınlıktan çok ilgiyle mırıldanıyor.

Bir zamanlar Declan ve Teal aynı odada bulunamazlardı. Ama onlara bir kez baktığımda Patience'ı son zamanlarda neyin rahatsız ettiğini anlıyorum. Aralarında olanları kaçırdığından şüpheliyim.

"Ben Patience'ı bulmaya gidiyorum." Başparmağımla omzumun üzerinden işaret ederek bir adım geri çekiliyorum.

Teal sanki yalnız olmadıklarını yeni fark etmiş gibi bakışlarını Declan'dan kaçırıyor. "Seni sonra bulurum."

Teal başını sallıyor ama Violet, ben onlardan uzaklaşırken Kole'un kulağına fısıldadığı şeye o kadar dalmış ki fark etmiyor.

Sanki Violet'in Kole ile çıkmasından dolayı ortak yurt odamızda zaten yeterince gerginlik yokmuş gibi. Declan ve Teal arasında bir şeyler başlarsa, Patience ve diğer oda arkadaşlarım arasında başlayan soğuk savaşı herhangi bir şey çözebilir mi bilmiyorum.

Üniversite öğrencileriyle dolup taşıkça daha da yoğunlaşan kalabalığın içinden geçiyorum. Patience'ı bulmam beklediğimden daha uzun sürdü. Ve bulduğumda, trapez çadırının dışında duruyordu.

Yanında durduğumda diğer tarafıma bakıyor. "Merak etme, beni takip etmediler."

Patience başını sallıyor ve tekrar önümüzdeki çadıra odaklanıyor. "Bu inanılmaz."

Öyle. Buradayken hangi anılar canlanırsa canlansın, hiçbir şey karnavalın görkemini azaltamaz.

"Büyük sırrın bu mu yani? Gezici bir karnavalda büyüdün." Patience'ın kahverengi gözleri bana doğru kaydı. "Bu yüzden mi ailen hakkında konuşmuyorsun? Ailenin seri katil ya da öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Herkesin seri katil olduğunu düşünüyorsun."

"Çünkü dışarıda insanların sandığından çok daha fazlası var." Çok açılmış gibi alay ediyor. "Ama cidden... çocukluğunu seyahat ederek geçirdiğini söylediğinde, karavanda demek istediğini sanmıştım."

Çadırın kapakları insanları içeri almak için açılıyor ve biz de öne çıkıyoruz.

"Bunu bilerek saklamış değilim. Seyahat ettiğimi söyledim, siz de açıklaması daha kolay bir şey sandınız, ben de boş verdim. İnsanların burası hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Büyürken aklınıza gelebilecek her nedenle ucube olarak adlandırıldım."

Her yeni kasabayla birlikte, orijinal olmayan hakaretler eden yeni genç orduları da geliyordu.

Sirk ucubesi.

Karnaval kızı.

Ergenliğe girdiğimde ve kıvrımlarım neredeyse hiç olmayan payetli kıyafetlerimi doldurduğunda daha da kötüleşti. Hakaretleri daha da çirkinleşti.

Ucube ve kız, sürtük ve fahişe oldu.

Evde eğitim almanın ve sürekli yer **d e ğ i ş t i r m e n i n** tek faydası buydu. Bir sonraki kasaba daha iyi olmayabilirdi ama en azından yüzler değişiyordu.

Parmaklarımı sağ tarafımda gezdiriyorum, şortumun altında saklı duran yumruda duraklıyorum. Kendime oraya gizlice bağladığım bıçağı hatırlatıyorum. Şimdi beni rahatlatan basit bir teselli.

Bu dünyadan kaçtım.

Kontrol bende.

Çadıra doğru ilerlerken sabır benim tarafıma yapıyor.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, bence bu harika. Bristol'ın dışına çok az çıktım. Bir karnavalla çok daha az seyahat ettim. Yani kötü davranan biri varsa, muhtemelen sadece kıskanmıştır. Siktir et onları." Çadıra girmeye çalışan insanların oluşturduğu bir darboğaza ulaştığımızda yavaşlıyor. "Ailen şimdi nerede?"

"Muhtemelen Oregon'dadırlar. Birkaç yazda bir aynı yere geri dönüyorlar." Briar Akademi'ye başladığımdan beri onları görmeye gitmememin bir başka nedeni. "O kadar da yakın değiliz."

Patience bir grup insanı itiyor ve alan açılarak çadırdaki doluluk sıralarını gösteriyor. Sınıfta yaptığı gibi ön tarafa doğru ilerliyor, ben de elini tutarak onu arka tarafa yönlendiriyorum.

Öğleden sonra bu saatte çadırın içindeki hava ılık. Bacaklarım metal koltuğa yapışıyor. Gösterinin sonuna kadar kalçalarımın arkasında oluklar oluşacak.

Patience sol tarafıma yerleşiyor, omurgası o kadar dik ki rahatsız bankları fark ettiğinden bile şüpheliyim. Karnavalda bile gergin.

"Teal sana Declan'la aralarında olanlarla ilgili bir şey söyledi mi?" Patience'ın bakışları bana kaydı.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Neden?"
"Ters giden bir şeyler var."

"Sürekli kavga etmelerinin dışında bir şey mi?"
Kaşlarını çatıyor. "Son zamanlarda değişti."
Sabır fark etti.

"Eminim bir şey yoktur," diye yalan söylüyorum Teal'in hatırı için. "Teal muhtemelen Violet için iyi davranıyor. Declan Kole'un en iyi arkadaşı."

"Teal iyi davranmaz."

"Peki ya sen?" Başımı sallıyorum.

Patience gözlerini deviriyor. "Ben ciddiym. İlkokuldan beri Teal ve Declan'ın kavgalarını izliyorum. Son zamanlarda farklı. Ve birlikte daha fazla zaman geçiriyorlar. Aralarında bir şeyler oluyor."

"Belki de değişmiştir."

"Declan Pierce'tan bahsediyoruz."

İç çekiyorum. "Sorun Declan mı yoksa Sigma Evi mi?"

"Her zaman Sigma Evi'yle ilgili." Patience omuzlarını geriye attı, sesi öfkeyle köpürüyordu. "Declan onların başkanı. En kötüler. Yemin ederim bunu gören tek kişi benim. Sigma Sin bütün bu kasabayı bir büyü'nün etkisi altına almış."

"O zaman yaz için Violet'le kaçıyor olman iyi bir şey," diye hatırlatıyorum ona. "Sıkıcı bir staj için olsa bile."

Patience ters ters bakıyor. "Ama şimdi Kole bizimle geliyor."

"Bunu Violet mı söyledi?" Violet'in Kole'un yazı Los Angeles'ta geçirebilmesi için planlarını değiştirdiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum.

"S ö y l e m e s i n e gerek yoktu. Artık birbirleri olmadan hiçbir yere gitmiyorlar. Herkesin düşündüğü gibi aptal değilim."

"Kimse öyle düşünmüyor."

"Düşünseler iyi olur." Patience kaşlarını çattı. "Etrafımdaki herkes Sigma House'a boyun eğip tapınırken ben bir uçuruma doğru çılgık atıyorum."

"Onlar Sigma House'u senin gördüğün gibi görmüyorlar. Dernek bu kasabadaki işletmeler için çok şey yapıyor. Her zaman çeşitli hayır kurumlarına bağışta bulunuyorlar."

"Bu kadar nüfuz ve parayı nasıl elde ettiklerini sanıyorsun?" Beni kesiyor. kapalı.

"Son zamanlarda sana neler oluyor?" Kaşlarım çatıldı. "Anlıyorum Alex'le olanlardan sonra House'dan hep nefret ettin ama orada parti verdiğimde hiç umursamadın. Ya da Marco'yla çıktığımda. Kole konusunda Violet'e bile o kadar sert davranmıyorsun. Teal'in Declan'la konuşmasının nesi farklı?"

"Sen ve Violet Bristol'da büyümediniz. Daha iyisini bilemezsiniz. Teal biliyor."

"Yani Violet ve ben saf olduğumuz için affedildik mi?"

"Kastettiğim bu değildi." Başını sallıyor. "Ama Teal de benimki gibi bir aileden geliyor. Sigma Sin'in kanını akıtmak için doğduk ve büyüdük. Ne yaptıklarını biliyor. Kim olduklarını."

Patience sahneye bakıyor ama gözleri başka bir yere bakıyormuş gibi hissediyor.

Geçmişinde bir yere.

Bir kez daha, onunla diğer herkes arasındaki uçurum derinleşiyor. Dibi olmayan görünmez çatlaklar. Patience'ın kardeşine olan sadakati, Sigma Sin sözü konusu olduğunda her şeyin ötesini görmesini imkânsız kılıyor ve dikkatli olmazsa sonunda kendini tamamen izole etmesine yol açacak.

Neyse ki müzik başlıyor, konuşmamı kesiyor ve Patience'ın dikkatini trapez gösterisiyle dağıtıyor. Sanatçılar sahnenin üstündeki platformlara çıkıp kalabalığa gülümsüyor. Bir uçucu bara tutunuyor ve korkusuzca platformdan aşağı adımını atıyor. Kırmızı ve mor kıyafeti parlak ışıklar altında parlıyor.

Bir elini bırakıyor, diğer elindeki güce güvenerek gökyüzünün tozunu alan bir melek gibi salınıyor. Vücudu zahmetsizce hareket ederken iki eliyle başka bir barı kavlıyor ve karşı platformdaki bir adamla buluşup yer değiştiriyor.

Numara üstüne n u m a r a yaparlar. Bazen birlikte, bazen ayrı. Ta ki sadece o sallanana kadar. Ortada bir direk gibi dimdik asılı dururken çubuk artık hareket etmiyor.

Onu yakalamak için ağa güvenmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Kendi hareketine, kendi hedefine güvenmek.

Kadın bacaklarını yavaşça kaldırıyor, barı mümkün olduğunca sabit tutarken vücudunu L şekline zorluyor. Ağrıdan kollarım titrerdi ama onun her hareketi pürüzsüz.

Yavaşça, bacakları vücuduyla aynı hizaya gelene ve ayaklarının üst kısmı bara dayanana kadar eğiliyor. Ağırlığı yer değiştiriyor ve ellerini bırakıp yavaşça açıldığında ayaklarının üstünün ne kadar acıdığını hayal bile edemiyorum. Ta ki baş aşağı, bir direk gibi dimdik olana kadar.

O noktada nasıl kaymadıklarını hiç anlayamadım.

Bir esinti saçlarımı karıştırıyor, ensemin gıcıklıyor. Müzik kreşendoya ulaştığında içimde bir beklenti oluşuyor. Kadın barı serbest bırakıp sonunda bırakırken tüm seyirciler sessiz, nefes almıyor.

Partnerinin onu yakalayacağına güvenerek. Bedeni düşerken zaman içinde asılı kalıyor.

Etrafımda, salon toplu bir nefes tutuyor.

Ve tam kadının elleri adamın ellerine dolanırken, bir şey çıplak omzuma dokunuyor ve nefesimi kesiyor.

Koltuğumda dönüyorum ve yemin ederim çadırın arkasında birini görüyorum.

Yüz boyası. Bir iskelet.

Bir hayalet.

Ama kalabalık tezahürat yapmaya başladığında bir panelin yerini değiştiren esintiden başka bir şey yok. İnsanlar ayağa fırlıyor. Alkışlıyor ve bağırıyor. Yanakları pembeleşmiş olan Patience bile ayağa kalkmış, heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Bu inanılmazdı." Aylar sonra ilk kez gerçek bir gülümsemeye koltuğuna geri oturuyor.

"Oldukça havalı, değil mi?" Gülümsemeye zorluyorum, az önce koluma dokunan hayaletten dolayı hâlâ tedirginim.

"İnanılmaz bir şey. Karnavaldayken hiç böyle bir şey yaptın mı?"

"Hayır. Ayaklarımın yere sağlam basmasını tercih ederim." *Ve elim bir bıçağın sapına d o l a n d ı .*

"Ah, doğru ya. Yükseklik korkun olduğunu unutmuşum." Gösteri bitip ön sıralar boşalmaya başlayınca etrafına bakındı.

"Gel hadi." Kolunu dürtüyorum. "Buradan çıkıp Violet ve Teal'i bulalım. Belki şimdiye kadar çocukları atlatmışlardır."

"En azından bana inanacağım bir yalan söyle." Gözlerini deviriyor.

Elimi onunkinin içinden geçirip ikimizi de çadırın kanatlarından içeri çekiyorum. Doğal esinti ensemdeki teri soğutarak anında rahatlamamı sağlıyor. Sonunda tekrar nefes alabilene kadar çadırın ne kadar sıcak ve sıkışık olduğunu fark etmemiştim.

"Hey." Patience omzumu dürtüyor. "Yarın alışverişten dönerken Montgomery'ye uğramamızın bir sakıncası olup olmadığını sormayı unuttum. Alex için birkaç şey bırakmam gerekiyor. Ama gitmek istemezsen seni önce yurttaki odana götürebilirim."

"Ve seni yolundan alıkoyayım mı? Hayır. Ben iyiyim." Sorduğu sorunun midemi bulandırdığını gizlemek için gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Alex'i Briar Akademi'ye başlayalı iki yıldan biraz daha az bir süre olduğundan beri sadece birkaç kez gördüm. Ve her görüşümde onun varlığının ağırlığını unutmam aylarımı alıyor. Odasının ne kadar güzel koktuğunu ya da kafasını kaldırıp bana bakmasını ve varlığımı kabul etmesini ne kadar çok istediğimi unutmak.

Alex Lancaster'da bir şey var. Manyetik olduğu kadar korkutucu da. O gitti, ama o mevcut. Ben de bu şehirdeki herkes gibiyim. Onu çözmek istiyorum.

GÖLGELER

MILA

Montgomery Psikiyatri Koğuşu kadar tedirgin edici çok az yer vardır.

Karnaval bile, tüm kötü anılarımla birlikte, Montgomery'nin kapısından içeri adım attığımda burnuma dolan bayat çamaşır suyu kokusunun yanında sönük kalıyor. Havalandırma deliklerinden sinir bozucu bir uğultu geliyor, sanki ruhlar duvarların içinde hapsolmuş, dışarı çıkmaya çalışıyorlar. Patience'ın yanında, Alex'in odasının bulunduğu uzak kanada doğru yürüyorum ve onları görmezden gelmeye çalışıyorum.

Belki de buraya gelmek kötü bir fikirdi.

Alex'in küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşının onu görmeye gelmesini isteyeceğinden şüpheliyim. Buraya geldiğim birkaç seferde varlığımı tamamen görmezden geldi. Sanırım kız kardeşini de neredeyse hiç tanımadığı için bu beni şaşırtmamalı.

Ana oturma odasının önünden geçiyoruz ve köşede oturan bir kadın gözlerini benden ayırmıyor. Ağarmış kaşları çatılıyor ve yeşil gözlerinde bir parıltı var. Sanki beni burada istemiyormuş gibi. Ya da ne kadar berbat durumda olduğumu hissediyor.

Zaten soğuk olan odada klima çalıştığında midem düğümleniyor. Kollarımdaki tüyleri ovuşturuyorum ve Teal'in gençken burada birkaç ay nasıl yaşadığını hayal etmeye çalışıyorum. Ya da Alex'in şimdi burada nasıl yaşadığını. Duvarlarında en ufak bir renk kırıntısı bile olmayan bir hastanede huzur bulmayı hayal bile edemiyorum.

Alex'in odasına giden son koridor sessiz. Kapıların çoğu açık ama içeriye bakmaktan kaçınıyorum çünkü bu mahremiyete tecavüz gibi geliyor. Sonunda Alex'in kapısına ulaşana kadar bakışlarımı gri yer karolarından kaldırmıyorum.

Diğer tüm odalar çamaşır suyu gibi kokarken, onunki belirgin bir şekilde onun gibi kokuyor. Esansiyel yağlar ve narenciye gibi. Sıcak ve davetkar bir koku. Karnaval çadırları, karavanlar ve yurt odalarından başka bir şey olsaydı *evimin* nasıl kokacağını hayal ederdim.

Alex'i ilk ziyaret ettiğimden beri, bazen o kokuyla uyanıyorum burnumda . havasında benim yatak odamda asılı. Benim

Hayal gücü, hiç bilmediğim bir rahatlıkla benimle alay ediyor ve bu, ilk ziyaretimden sonra buraya gelmekten aktif olarak kaçınmama yetti.

Çoğu insan Alex Lancaster'dan ve etrafındaki söylentilerden korkarken, ben ona her şeyden daha çok ilgi duyuyorum. Başkalarının pisliğinin ürünü olmanın ve bununla yaşamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Patience onun odasının kapısında donup kalıyor ve neredeyse ona çarpıyordum. "Teal?" Sırtı geriliyor ve Teal oturduğu yerden sıçırıyor. Alex'in yatağının karşısındaki kanepede.

Terapisti bu binada çalışırken Teal'i burada bulmak alışılmadık bir durum değil ve Alex ile Patience'ı çocukluklarından beri tanıyor. Ama Teal'in son zamanlarda ne kadar sessiz olduğunu ve Declan yüzünden Patience'la aralarında artan gerilimi düşününce, bize yaklaşırken gülümsemesinin dostça olmaktan çok tedirgin olmasına şaşırmadım.

"Hey." Teal çantasını omzuna attı. "Bir randevum vardı. Umarım sakıncası yoktur."

"Sorun değil." Patience'ın kaşları çekiliyor ve ses tonu sözleriyle uyuşmuyor.

Belli ki karnavalda Patience ve Teal arasında barışı teşvik etme girişimim başarısız olmuştu. İşe yaramış olsaydı bile, dün gece Teal'in Declan'la birlikte Sigma Sin partisinde ortadan kaybolması işleri yeniden rayından çıkaracaktı.

Teal'in gülümsemesi incelik. "Pekala, gitmeliyim."

"Bekle." Sabır onu durduruyor, aralarında yoğun bir gerilim var. Onlara biraz yer açmak için yanlarından geçip gidiyorum. "Ben burada bekleyeceğim."

Konuşmak için koridora çıktıklarında ikisi de beni duymuyor gibi görünüyor.

Alex'in odasına doğru ilerlerken homurdanıyorum. Oda arkadaşlarım arasındaki sürekli mücadele yüzünden büyük bir hata yaptığımı fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Montgomery'yi her ziyaret ettiğimde, Sabır bir bariyer görevi görüyordu. Ama odanın ortasında donup kaldığımda ve Alex'in yatakta oturduğunu gördüğümde, tamamen yalnız olduğumuzun farkındayım.

Başını kaldırıp bakmıyor ama içinden bir farkındalık dalgası yayılıyor. Havadaki yoğun basınçla birlikte kaygı da artıyor. Patience sessizliği bozmak için burada olmadığından, günlüğünün sayfasındaki kaleminin her çizdiğini duyuyorum. Havalandırma deliklerinde çalışan klimanın her tıkırtısını. Alex her zamanki gri eşofman altı ve beyaz tişörtünü giymiş, her zamanki gibi iyi görünüyor. Kirli sarı saçları alnında dalgalanıyor. Bazen onun

altın teller daha koyu görünür. Ama pencerelerinden içeri süzülen güneşli gün her vurguyu ortaya çıkarıyor.

Bacaklarımı çözüp odanın derinliklerine doğru adım attığımda beni fark etmiyor ve uzaktaki pencerenin önündeki minderli banka oturuyor. Kendi dünyasında kaybolmuş bir halde günlüğüne yazmaya devam ediyor.

Patience bana Alex'in gençken çizimler yaptığını ve yazılar yazdığını ama Sigma House'un onun içinde söndürdüğü bir şey daha olduğunu söyledi. Tekrar başladığına göre iyi bir şey olmalı.

Alex'in sağında el değmemiş bir tepsi yemek var. Yiyeceklerin yarısı gri renkte ve yenilebilir gibi görünmüyor, bu da neden onları yeme zahmetine girmediğini açıklıyor.

Yatağının arkasındaki duvardan sürekli bir tıklama sesi geliyor.

Tak.

Tak. Tak. Tak.

Tak. Tak.

Tak. Tak. Tak. Tak.

Sonsuz ve sinir bozucu.

"Orada neler oluyor?" Çoğunlukla kendi kendime soruyorum, kapı çalmaya devam ederken arkasındaki duvara bakıyorum. "Sanki buranın insanı çıldırtmak için yeterince nedeni yokmuş gibi."

Alex'in kalemi benim yorumum üzerine sayfasında duraklıyor ve kalbim duruyor.

Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim?

Alex çenesini hafifçe yukarı kaldırıyor ve bakışları benimkini yakaladığında kalbimde bir şimşek çakıyor. Özümü değiştiriyor. Kumu cama çeviriyor ve her sinir ucundan sekiyor.

Bana bakıyor.

Bakışları ciğerlerimdeki oksijeni tüketirken bakmamak yeterince büyük bir kelime değil.

Alex'in duvardan, kitaptan ya da kız kardeşinden başka bir şeye baktığını hiç görmemiştim. Ama şu anda *bana* bakıyor.

Gözleri ela, tıpkı Patience'ın yurt odamızda sakladığı birçok fotoğrafta gördüğüm gibi. Ama hiçbir objektif onun tam yeşil tonunu yakalayamıyor. Pencereden süzülen güneş ışığıyla salınan ve değişen renk nehirleri. Bir goblenin kumaşı gibi birbirine dolanan ve kıvrılan renkler.

Böylesine zengin bir renk, altında kaynayan karanlık tarafından boğulmuş. Unutulmaz.

"Özür dilerim, söylediklerimde ciddi değildim. Düşüncesizceydi." Koyu renk saçlarımla oynayıp onları atkuyruğu yapıyorum. "Sen deli falan değilsin. Olsaydın da fark etmezdi zaten. Bunda yanlış bir şey yok. Seni yargılamıyorum. Sadece kapı çalmanın sinir bozucu olduğunu söylüyorum."

İfadesinin neredeyse çatladığına yemin edebilirim. Ya da belki de hayal görüyorum çünkü ağzı hiç kıpırdamadı.

Tanrım, çok güzel. Fotoğraflar onun hakkını vermiyor.

Bir kez baktığımda, olaydan önceki sosyal medya hesaplarında neden sürekli kadınlarla çevrili gösterildiğini anlayabiliyorum. Bakışları sarhoş edici.

Bakışlarımı kırmasını bekliyorum. Beni özgür bırakmasını.

Beni izlemekten başka bir şey yapmasını bekliyorum, ama Patience'ın telefonu kapı aralığından çalana kadar bakışımı koruyor.

Dikkatini çektiğim anda telefon kayboluyor ve gözleri tekrar günlüğüne kayıyor.

En uzun günün ardından batan bir güneş. Gökyüzünü en güzel kırmızılara ve turunculara boyuyor ve sonra tüm ışığı karanlıkla yıkıyor. Birdenbire daha soğuk bir dünyada kalıyorum.

Daha

karanlık. Yine

boş.

Alt dudağımı ısıırıyorum ve Patience'ın telefonda Teal'le konuşurken olduğundan daha da sinirli olduğu kapı aralığına bakıyorum. Karnavalda gülümsediğini gördüğüm kıza dair hiçbir ipucu kalmamıştı.

"Yemin ederim kız kardeşin otuz yaşına gelene kadar ülser olacak." Başımı iki yana sallayıp dikkatimi bana bir daha bakmayan Alex'e veriyorum. "Ya öyle olacak ya da küçük bir ülkeyi yönetiyor olacak. Onu seviyorum ama biraz korkutucu biri."

Ağzının kenarının kıpırdadığına yemin edebilirim. Ama bu sadece panjurların arasından kayan gölgeler olabilir.

"Onlarla başa çıkamam." Patience telefonunu çantasına tıktırarak odaya daldı.

"Kim?"

"Ailem. Sanki yaz için gitmem dünyanın sonu olacakmış gibi davranıyorlar. Ülkenin öbür ucundaki üniversiteye gitmediğim için şanslılar."

"Staj konusunda üzgün olduklarını fark etmemiştim." Kaşlarım çatıldı.

"Profesör Gray suç bilimlerinde falan önemli biri değil mi?"

"Kriminal psikoloji," diye düzeltti beni. "Ve evet, öyle. Ama bu onların umurunda değil. Onlar olmadan kıymetli kasabalarının dışına adım atmamı sağlayacak her şey onları sinirlendiriyor. Yolculuğumu sabote etmeye çalışıyorlar."

"Öyleyse karşılık ver." Omuz silkiyorum. "Bu senin hayatın, Patience. Ve o stajyerlikteki yerini hak ettin."

"Bunu onlara söylemeyi dene."

"Beni onlara götür, ben de götüreyim."

Gülümsemesi azalıyor ve odanın neden birdenbire bu kadar sessizleştiğini anlamam bir anımı alıyor. Alex yine yazmayı bıraktı ve bana bakmasa bile bakışları pencereden dışarı kaydı. Patience da bunu fark etmiş olmalı ki ona bakıyor.

"Onlarla tanışmak istemezsin. Güven bana."

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar da korkunç olamazlar. Ya da en azından benimkinden daha kötü olamazlar. Nasıl bir ortamda büyüdüğümü gördün. Şimdi ailemin orada olduğunu, beni bir karnaval gösterisi gibi gezdirdiğini hayal et. İnan bana, eğer bununla başa çıkabildiysem, senin ailenle de başa çıkabilirim."

"Kesinlikle alışılmadık bir durum," diye onaylıyor Patience ve Alex'e dönüyor. "Mila'nın gezici bir karnavalla büyüdüğünü söylemiş miydim? Artık böyle şeylerin var olduğunu bile bilmiyordum. Bu çılgınca."

Kardeşiyle her an ona cevap verecekmiş gibi konuşuyor. Buraya ilk geldiğimde kafamı karıştırmıştı ama yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Kasabanın geri kalanı onu bir uyarı ya da korkulacak bir şey olarak görürken, o sadece Alex olarak görüyor.

Kardeşi olarak.

Sevdiği ve güvendiği biri. Ve birlikte büyüdüğü o kişinin bir gün ona geri döneceğini umduğundan şüphem yok.

"Eğer bugün karnavalı sevdiysen, akşam tekrar gitmeliyiz." Parmaklarımı altımdaki lacivert minderin üzerinde gezdiriyorum.

"Seni oraya sadece bir kez götürebileceğimi söylediğini sanıyordum."

"Orada olmak bana her şeyin o kadar da korkunç olmadığını hatırlattı." Omuz silkiyorum. "Özellikle de ailem her köşede pusuya yatmışken."

Büyürken karnavalda çalışmaya zorlanmakla aramda bir sevgi-nefret ilişkisi olsa da, hoşuma giden yanları da vardı. Gezintiler. Edindiğim arkadaşlar. İnsanları okuma konusunda bana öğrettiği dersler.

Biraz uzaklaştıktan sonra, her şeyin o kadar da kötü olmadığını hatırladım. "Karnaval geceleri daha mı iyi?"

Patience soruyor.

"Farklı. Sadece perili labirente yalnız girme." Korku filmleriyle zar zor başa çıkabiliyor, bu yüzden atlama korkusu içeren bir labirentin iyi bir fikir olacağından şüpheliyim. "Göreceksin."

"Tamam ama bu gece çalışmam lazım. Yarın olur mu?"

"Evet. Marco bu akşam buluşup *konuşmak* istiyor zaten." Tırnak işareti yapıyorum.

"O zaman onu başından sav."

Baştan çıktım. Canımın en son isteyeceği şey aldatan, yalancı eski erkek arkadaşım ile konuşmak. Ama dün geceki Sigma Sin partisinde özellikle zor davrandıktan sonra, ayrılığımız için bazı temel kurallar koymamız gerekiyor.

"Sorun yok." At kuyruğumu omzumdan fırçalıyorum. "O konuşabilir, ben de dinlerim. Tekrar bir araya gelecek değiliz ya."

"Dikkatli ol Mila. Onu daha önce bir kez affettin." "Ve dersimi aldım. İyi olacağım."

Elim, bıçağın bacağıma bağlandığı yerdeki tanıdık çıkıntının üzerinde duruyor. Marco'dan daha kötü adamlarla uğraştım. Bana ulaşmasına izin vermeyeceğim.

Boynum karıncalanıyor ve Alex'in yine beni izlediğini görmek için başımı çeviriyorum. Ama bu sefer bakışları elimin üzerinde, sanki altında saklı hançeri hissediyor. Konuşmuyor olması etrafındaki her şeyi gözlemlemediği anlamına gelmiyor.

Elimi çekiyorum ve dikkati tekrar günlüğüne dönüyor.

"Sen nasıl istersen." Patience gözlerini deviriyor ve elinde bir kitapla Alex'e doğru yürüyor. "Babam bunu sana getirmemi istedi."

Patience kitabı Alex'in komodininin üzerine koyup orada duran kitabın yerine koyarken Alex bunu kabul etmez.

"Yarın dersten sonra seni görmeye gelmeye çalışacağım. Ama olmazsa ertesi gün." Bakışları dolu yemek tepsisine kayıyor. "Sana daha iyi yiyecekler getireceğim ama bu arada bir şeyler yemelisin."

Alex ona cevap vermiyor ya da yazmayı bırakmıyor. "Alex, lütfen."

Kollarını karnının etrafına sarıyor. Parmakları uzun kollu gömleğinin örttüğü dirseğine sürünüyor. Bu küçük hareketle Alex nihayet ona bakıyor ve hiçbir şey söylemese bile bir kez başını sallıyor.

"Teşekkür ederim." Patience boğazını temizliyor ve bana döndüğünde bakışlarımı kaçırıyor. "Hadi yatakhaneye geri dönelim."

Cevap vermeme beklemeden odadan çıkmak için döndü. Muhtemelen konuşmasının sonunda sesinin nasıl titrediğini fark etmememi umuyordu. Ya da güneşin gözlerini kaplayan camsı parlaklığı nasıl ortaya çıkardığını.

Onu takip etmek üzereyken Alex'in yatağının ucunda duraksıyorum ve son bir kez bakışlarımla buluşmaya cesaret etmesine şaşıyorum.

Gözlerinin içinde yeşil ve altın nehirler yüzüyor. O kadar çok sır var ki bunları takip edebiliyor mu bilmiyorum. Yüzeyin altında beni çağıran bir okyanus.

"Ketçap." Çenemi el değmemiş yemek tepsisine doğru eğiyorum. "Her şeyi yenilebilir kılıyor."

Söylemesi aptalca bir şey ama hiçbir şey söylememekten daha iyi hissettiriyor. Ve yemin ederim ki gitmek için dönmeme izlerken yüz ifadesini değiştiren gölgeler değil.

HIÇ YOKTAN BİR ŞEY

MILA

Teslim etmem gereken sadece bir makale daha var ve sonra ikinci sınıfın son birkaç haftasını kayarak geçireceğim. Muhtemelen bundan daha iyi hissetmeliyim. Etrafımda öğrenciler yazın başlaması için can atıyor. Heyecanlı ve yaklaşan özgürlüğümüzle uğultulu.

Ancak bir yılı daha geride bırakmış olmak, Briar Academy'ye gelme sebebim olan cevapları almaya yaklaşmadığım anlamına geliyor ve içimde huzursuz bir kıpırtıya neden oluyor.

Öğrenci arkadaşlarımdan çoğu Sigma House'a üye olmak veya Ivy League eğitiminin daha gizli bir versiyonunu almak için Briar Academy'ye kaydolarken, benim bu ıssız kampüsü seçmemin kendime göre bir nedeni vardı. Ve herkesin düşünmesine izin verdiğim gibi parti yapmak ya da Sigma House üyeleri arasında yolumu bulmak için değildi.

Buraya Remi için geldim.

Gözlerimi kapattığımda hâlâ dumanın kokusunu alabiliyor ve alevlerin etrafımdaki dünyayı yiyip bitirdiğini hissedebiliyorum. Hâlâ kabuslarımda yankılanan çığlıklarını duyabiliyorum. Yangının içine koşup onu kurtarmaya çalıştığımda beni çeken elleri hâlâ hissedebiliyorum.

Keşke onu daha önce bulsaydım.

Onu o karnaval çadırında köşeye sıkıştıran adamdan korumak için orada olsaydım, hala hayatta olabilirdi.

Ama yapmadım ve şimdi buradayım.

Remi ölmeden birkaç hafta önce uzaklaşıyordu. Gizlice biriyle görüşmeye başlamıştı ve ilişkilerini daha iyi idare edene kadar onun hakkında konuşmak istemiyordu. Ben onun en iyi arkadaşıydım ve onun hakkında çok az şey biliyordum. Ama onu o çadırda ona zorla sahip olurken bulduğumu asla unutmayacağım. Ya da kaçarken ateşin ışığında parlayan Sigma House mühür yüzüğünü.

O gecedan önce Sigma Evi'nin varlığından bile haberim yoktu. Ve şimdi geriye kalan tek ipucu bu.

Briar Akademisi'ne en iyi arkadaşımı öldüren adamı bulmak için geldim. Ve bulduğumda, onun ölümünü ona ödeteceğim.

Koridorlardan geçip dışarı çıkmanın yolunu bulurken içimde bir hayal kırıklığı dolaşıyor. Bahar yaza dönüşmek üzere ama sabahın bu erken saatinde havada hâlâ rahatlatıcı bir serinlik var. Kazağımı sıkıca çekiyorum ve ensemin gıdıklayan bir esintiyle Bilim Salonu'na doğru ilerliyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve ekranda Marco'nun adını görmek için telefonumu çıkarıyorum. Dün Patience ve Alex'le vakit geçirdikten sonra, Marco'yla buluşacağımı söylediğim gibi buluşmaya kendimi ikna edemedim.

Onu unuttum ama her ham yara gibi, düzgün bir şekilde tedavi edilmezse enfeksiyon kapma riski hâlâ var. Ve Briar'a geldiğimden beri duvarlarımı aşmasına izin verdiğim tek erkek arkadaşım olduğu için, onu affetmeyeceğime kendime güvenene kadar mesafemi korumak daha iyi.

Benimle dalga geçmesi yeterli bir sebep olmalı ama Marco uzun zamandır farklı olduğunu düşündüğüm ilk erkek arkadaşımdı. Sigma House partisinde yanıma gelip göğüslerimin elbisemin içinde nasıl görüldüğü yerine sınıfta yaptığım bir sunuma iltifat ettiği o ilk andan itibaren kendimi onun benden seksten daha fazlasını istediğine ikna ettim.

Bir randevu üçe çıktı ve ilişkimizi derinleştirmek için yaklaşmayı ertelediğimde, bana bekleyecek kadar saygı duyduğunu düşündüm.

Ta ki bilinmeyen bir telefon numarasından Marco'nun bir değil iki Sigma Sin hayranına sakso çekerken çekilmiş videosunu içeren bir mesaj alana kadar kendime ne kadar derin yalanlar söylediğimi fark ettim.

Duygularımı incitmemeliydi. Erkeklerin kalbimi bu şekilde ele geçirmesine izin vermemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Yine de bazen aynaya baktığımda, bu mükemmel cilalı maskenin altında kim olduğumu birilerinin görüp görmeyeceğini merak ediyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve ekranda Marco'nun adı yanıp sönüyor. Israrcı, beni yeterince etkilerse onu geri almaya ikna edeceğini düşünüyor.

Aramayı sessize alıyorum ve onu tamamen görmezden gelmeye karar veriyorum. Ancak yaz yaklaşırken ve Sigma House'da vakit geçirmek için bahanelerim azalırken, bu yaz gizlice dolaşmak ve Remi'ye ne olduğuna dair cevaplar almak istiyorsam bu köprüyü yakamam.

MILA

Üzgünüm, kütüphanedeyim.
Seni sonra ararım.

MARCO

Dün gece kaçtın. Seni özledim, bebeğim.

Bana bebek demesinden nefret ediyorum. Ya da herhangi bir lakaptan.
Muhtemelen dili sürçüp bana yanlış isimle hitap etmesin diye.

MILA

Uzun bir gündü ve erkenden
sızdım. Bu geceye ne dersin?

Yapamayacağını bildiğim için sadece bu geceyi teklif ediyorum. Declan ve Kole'un Marco'nun da katılacağı bir kabul töreni hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum.

MARCO

Bu gece gelemem. Çocuklarla meşgulüm. Ama bu hafta sonu bir parti veriyoruz, o yüzden gelmelisiniz.

MILA

Mükemmel, orada olacağım.

İyi günler bebeğim.

Gözlerimi devirerek telefonumu cebime geri sokuyorum, Fen Salonu'na dalıyorum ve hızla sınıfıma koşuyorum. İçeri girdiğimde sınıf neredeyse doluydu ama neyse ki Patience bana bir yer ayırmıştı.

Dün Alex'ten ayrıldıktan sonra ders çalışmak için kütüphaneye gitmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim.

"Bugün erken kalkmışsın." En iyi arkadaşımdan yayılan buz gibi soğuğu görmezden gelmeye çalışarak onun yanındaki koltuğa kayıyorum.

Ne kadar soğuk ve inatçı olursa olsun, Patience'ın herkes gibi rol yapmamasını takdir ediyorum. Kim olduğu konusunda dürüst. Size ne düşündüğünü söyler ve bunun için özür dilemez.

Ayrıca, onun kendine göre sebepleri olduğunu anlayacak kadar uzun süredir arkadaşız. Ne kadar içerse içsin, konuşmayı reddettiği sebepler.

vardı. Fiziksel yaraları olan tek Lancaster Alex değil. Sadece onunkiler daha dikkatli gizlenmiş.

"Uyumakta zorlandım, o yüzden koşuya çıktım." Patience atkuyruğunu sıkılaştırıp omzunun üzerinden düzeltti.

"Sabahın dördünde koşuya mı çıktın?" Kuşkuyla bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve bunun dün koridordaki sohbetinizden sonra Teal'den kaçmanla hiçbir ilgisi olmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Neye inanmak istiyorsan inan. Fark etmez." Açık kahverengi gözleri kısıldı. "Dün gece tarih kompozisyonunu bitirdin mi?"

"*Sorudan kaçıyorum.* Anladım." Kitabımı çevirip açıyorum. "Evet, az önce teslim ettim. Muhtemelen berbattır, ama sınıfı geçtiğim sürece, sanırım önemli olan tek şey bu. Sence bu anatomi sınavı ne kadar zor olacak?"

Patience, "Yorucu," diye tahmin ediyor. "Ama Profesör Oro sana bayılıyor. Eminim boş bir kâğıt verip ona gülümseyebilir ve yine de mükemmel bir not alabilirsin."

Profesör Oro'ya bakıyorum, geniş omuzlarını ve güçlü çene hattını takdir ediyorum. Yirmili yaşlarının sonlarında, gülünç derecede çekici ve söylentiler doğruysa, çalışma saatlerinde fazlasıyla cömert.

"Profesörlerin bu kadar iyi görünmesine izin verilmemeli."

"Meydan okumuyordum Mila. O bizim profesörümüz." Kılındı. "Rahatla biraz." Kolunu dürtüyorum ama bu onun kaşlarını çatmasına neden olmuyor. "Daha yaşlı

erkeklerin belli bir çekiciliği var. Deneyim... Bu dönem çok gerginsin. Belki biraz gerginlikten kurtulmak için bir profesörden yardım alabilirsin."

"Hayır, teşekkürler." Patience kitabını tokatlayarak kapatır ve altındakini çıkarır. "Tanrı Patience Lancaster'ın kışındaki çubuğu çıkarıp Arada bir biraz eğlenelim." Gözlerimi deviriyorum.

"Eğlenceye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey bu sınavı geçmek." Yüzündeki tüm duygular uçup gitmiş, yerini kayıtsızlığın ürpertici maskesine bırakmıştı.

Bu ifade ona kampüste Buz Prensesi lakabını kazandırmıştı.

Hayatında onu bu kadar soğuk ve göz ü kara yapan ne yaşadığını hayal etmeye çalışıyorum. En iyi arkadaşlarının bile bilmeyeceği kadar korkunç şeyler.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Patience masama bir kitap bırakarak beni düşüncelerimden kopardı. "Dersten sonra istatistik sunumumuza hazırlanmak için Violet'le buluşmam gerekiyor. Ama babam bu kitabı Alex'e götürmemi istiyor."

"Neden Alex'e kendisi götürmüyor?"

"Çünkü Gideon Lancaster bunu kendisi için başkalarına yaptırabilecekken neden bir şey yapsın ki?" Gözlerini deviriyor.

"Yani bunu kardeşine götürmemi mi istiyorsun?" Tüylerim diken diken oluyor.

"Eğer sakıncası yoksa."

Yutkunuyorum ama boğazım kaşınıyor ve sinirlerim tepeme çıkıyor. Dün Alex bana baktıktan sonra onu düşünmeden edemedim. Bundan sonra ondan olabildiğince uzak durmaya niyetliydim çünkü ihtiyacım olan son şey kafama fikirler yerleştirecek bir bakıştı. O bir psikiyatri koğuşunda. O benim en iyi arkadaşımın kardeşi. Bu kadar ulaşılmaz birinin peşinden koşarak zaman kaybetmenin bir anlamı yok.

Keşke bilinçaltım da aynı fikirde olsaydı. Bu sabah uyandığımda, odamda ve kıyafetlerimde Alex'in kokusunu aldığımı yemin edebilirim.

Narenciye ve portakal.

Eve.

"Bunu ona götürebilir misin?" Patience'ın kaşları çatılıyor ve ona baktığımı fark ediyorum.

"Elbette." Kitabı alıp çantama tıktırıyorum. "Üzgünüm, dün gece iyi uyuyamadım, o yüzden biraz kendimde değilim. Ama ona ulaştıracağım."

Profesör Oro derse başlarken koyu renk saçlarım yanaklarımı örtecek şekilde öne doğru eğiliyorum. Alex'ten başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

O yasak bölge.

Kırmızı bayrak.

Bir felaket.

Hiç yoktan bir şeyler hayal etmenin anlamı yok.

Montgomery Psikiyatri Koğuşu bugün dünden daha sessiz.

Resepsiyondaki hemşireye adımlı verdiğimde, aileden olmadığım için beni geri çevirmesini bekliyorum ama beni sorgusuz sualsiz içeri alıyor, demek ki Patience beni listeye eklemiş olmalı.

Koridorda yürürken kitabı göğsümde sıkıca tutuyorum. Her adımda tedirginlik hissediyorum.

Patience olmadan burada olmak doğru gelmiyor. O onun kız kardeşi ve ben onun için bir yabancından biraz daha fazlasıyım. Kendisi buraya kapatıldıktan sonra Bristol'a taşınan biri. Etrafında olmaya zorlandığı rastgele bir kız.

Patience için uygun olduğuunda. Ve dünkü düşüncesiz yorumumdan sonra muhtemelen beni bir daha görmemeyi umuyordur.

Bu da onun ela gözlerini düşünmeden edemediğimi kabullenmemi daha da zorlaştırıyor - altın benekli o yeşil nehirleri. Bakışlarının benimkilerle buluştuğu ve aramızdaki gerilimin kelimelerin boğazımda düğümlemesine neden olacak kadar yoğun olduğu o ana geri dönmekten kendimi alamıyorum.

Koyu sarı saçlarından bir tutam alnına düşmüştü ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Güçlü çene çizgisinden aşağıya doğru, hafif kirli sakalının üzerinde iz sürmek. Boynundaki dalgalı yara izlerini gözden geçirmek ve onu neyin incittiğini anlamak.

Saçma bir düşünce.

Alex, Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nda bir hasta. *İyileşiyor*. Yara izleri değişmediği ve kasları düzenli olarak egzersiz aletlerini kullandığının kanıtı olduğu için sadece fiziksel olarak da değil. Ama zihinsel olarak, elenmesi gereken çok şey olmalı. Hayal bile edemeyeceğim bir travma. Acısı o kadar derin ki kimseyle konuşmayı reddediyor.

Kapısının önünde durup derin bir nefes alıyorum ve buraya gelmeden önce kıyafetlerimi değiştirip makyajımı düzeltmiş olmaktan nefret ediyorum. Sanki kim olduğum ya da nasıl görüldüğüm onun umurunda.

Yüzüme zorla yapıştırılmış bir gülümsemeyle köşeyi dönüp Alex'in odasına giriyorum, onu her zamanki gibi yatakta ya da pencere kenarında oturmuş, bir şeyler okurken ya da yazarken görmeye hazırım. Bir keresinde şifonyerini karıştırıyor ve müzik dinliyordu. Ama bu sefer bunların hiçbirini yapmıyor.

Onun yerine köşedeki koşu bandında son sürat koşuyor.

Alex'in beyaz tişörtünden ter damlıyor, omuzlarının kalın hatlarını ve göğsünün her kıvrımını ortaya çıkarıyor. Montgomery'de okumak ve egzersiz yapmak dışında yapacak pek bir şey olmadığı için beni şaşırtmaması gereken kasları var.

Ama onu hareket halinde görmek dilimi kuma çeviriyor.

Her adımda kalçaları çalışıyor ve dörtlü kaslarındaki belirginliği gösteriyor. Patience kardeşinin lisede basketbol oynadığını söyledi ve onunki gibi bacaklarla nedenini anlayabiliyorum. Vücudunun yontulmamış bir santimi bile yok.

Kahretsin, başım belada.

Nefesimi düzene sokmak ve ona dokunmaya hasret kalmış bir hayran gibi bakmaktan vazgeçmek için her şeyimi vermem gerekiyor. Özellikle de şimdi dikkatini çektiğime göre.

Yutkunmaya çalıştığımda boğazım düğümleniyor. "Umarım bölmüyorumdur."

Gülümsemem o kadar zoraki ki yanaklarımı acıtıyor. Ama en azından yüzüme hücum eden kanı gizlediğini umuyorum.

Çenemi kaldırarak, doğduğumdan beri eğitildiğim gibi yüz hatlarımı düzeltiyorum. İyi bir gösteri yapmak ve görünüşümü korumak benim süper gücüm olabilir.

Alex'in ifadesi hiç değişmiyor. Koşu bandının hızını yavaşlatmak için bir düğmeye basarken ela gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Adımları yavaş bir yürüyüşe dönüşene kadar odağı bende kalıyor ve sonunda durduğunda kulaklıklarını çıkarıp iniyor.

"Patience, Violet ile final sınavına hazırlanmakla meşgul, o yüzden bunu senin için bırakmamı istedi." Kitabı elime alıyorum ve nedense bu artık onun alanını işgal etmek için yeterince iyi bir nedenmiş gibi gelmiyor.

En azından odaya girip kitabı komodinin üzerine koyarken sesimdeki yalpalamayı yumuşatmayı başarıyorum.

Alex koşu bandından bir havlu kapıyor ve yüzüne siliyor. Bu hareket tişörtünün eteklerini, düşük şortunun altından sarkan güçlü kas **k e s i m i n i** gösterecek kadar yukarı çekiyor.

Boynundaki damarlardan aşağı ter damlıyor ve dizlerim aniden o kadar sağlam değil. Bir gülümseme bile olmadan bu tür bir etki yaratması yasadışı olmalı.

"Her neyse-" Boğazımı temizliyorum. "Al bakalım."

Alex kitaptan bana bakıyor ve belli belirsiz bir teşekkürle başını sallıyor. Bu kadar büyük bir tepki verdiğini gördüğüm tek kişinin kız kardeşi olmasını takdir ediyorum.

"İlginç bir kitap zevkiniz var." Bıraktığım kitabın yanında duran yığına bakıyorum. Bir anı kitabı. Yüksek fantezi. Tarih. "Bunların yarısını okuduğumu görmenizin tek yolu okulda verilmeleridir."

Saçmalıyorum. Bunların hiçbirisi onun umurunda değil ama onun varlığı bile beni sinirlendirirken kendimi durduramıyorum.

"Bu bir manga mı?" Yatağının üzerinde duran açık kitabı gösteriyorum. Alex tekrar başını sallayıp yaklaşıyor.

Yoksa oda mı küçülüyor?

Aramızda en az bir metre vardı ama şimdi beş metreden az.

Sertçe yutkunuyorum. "Eğer dünya savaşları, psikolojik çalışmalar ya da fantastik diyarlar hakkında bir şeyler öğrenmekten sıkılırsan, sana daha yeni teknoloji ve daha az kıyafet içeren bir şeyler önerebilirim."

Bu kötü bir şaka ve bunun için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Güzel ve flörtöz olmaktan başka bir şey değilmişim gibi davranmaya o kadar alışmışım ki savunma mekanizmalarım otomatikleşiyor.

Alex bir an için bakışlarımı tutuyor. Muhtemelen kitabı bırakıp gitmem gerekirken neden hâlâ onun odasında durduğumu merak ediyordur.

Belki de gitmeliydim.

Ama ağzının köşesindeki hafif kıpırtı beni durduruyor. O kadar hafif bir kayma ki, dudaklarını daha az çatık bir kaş haline getirirken neredeyse kaçırıyorum.

Gülümseme değil.

Ama olsa olsa bir sırtışın hayaleti. Ve kalbim hızla çarpıyor.

Alex bir adım daha atıyor. Sonra bir adım daha. Aradaki mesafeyi kapatıyor ve arkama uzandığında onun etkisinde kalmadan nefes alamıyorum. Komodinin üstündeki hatıra defterini çekerek altındaki kitabı ortaya çıkarıyor.

Neye baktığımı anlamam biraz zaman alıyor ve anladığımda patlayan kahkahamı bastırmaya çalışıyorum.

"Romantizm mi?"

Kapağında çiçekler, sarmaşıklar ve bir futbol topu var. Yazarı da tanıdığım bir isim.

Alex omuz silkiyor. Ağzının köşesindeki belli belirsiz kıvrım, tamamen kaybolmadan önce bir milimetre daha yukarı çıkıyor.

Neredeyse şakacı.

"Sürprizlerle dolusun." Gülümsememi dizginlemek artık imkânsız. "Ve söylediğimin arkasındayım: ilginç bir kitap zevkiniz var. Ama sanırım vaktin varsa, karıştırabilir ve ilginç tutabilirsiniz."

Alex bakışlarında belli belirsiz bir eğlence pırıltısından başka bir tepki vermiyor.

İnsanlar artık konuşmadığı için onu hiçbir şey bilmeyen biri olarak görüyor. Ama ona uzun uzun baktıkça, gözlerindeki sonsuz derinliğe dikkat edip etmediklerini merak ediyorum.

O bir adım geri çekilip transımı bozana kadar beni içine alan bir uçurum.

"Doğru..." Ben de geri adım atıyorum. "Gitmeliyim ki sen de işine dönebilesin.

Egzersiz. Ya da duş. Ya da ben habersiz **g e l m e d e n** önce ne yapacaksan onu. Teal'e dersten sonra onunla buluşacağıma söz verdim, o yüzden muhtemelen beni bekliyordur."

Yine saçmalıyorum. Bütün gün Teal'den haber alamamışken yalan söylüyorum.

"Kitaplarınızla iyi eğlenceler." Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce topuklarımın üzerinde dönerek el sallıyorum.

Onu koşu bandında koşarken ilk gördüğümnden beri tuttuğumu hissettiğim nefesimi ancak kapıya ulaştığımnda bırakıyorum.

Alex Lancaster yasak bölge.

Hikayenin sonu.

Umursamaz küçük kalbimin bu çırpınışları bir kenara atması gerekiyor çünkü onları şımartmaktan hiçbir fayda gelmeyecek.

SAĞLAM ZEMINE GERİ DÖNDÜ

MILA

"En azından bunu zorlaştıralım." Remi hedefi sehpadan alıp yerine bir elma koyuyor.

Yüzünü bana çevirdiğinde mavi gözleri parlıyor. Turuncu-kırmızı bir t u t a m saç çilli yanağına düşüyor.

"Ben de bunu gerçekten zorlaştıracığını düşünmüştüm." Sırıtiyorum, yerimi değiştirirken bakışlarımı daraltıyorum.

Elma, hedefin genellikle oturduğu kirişin üzerinde, arkasındaki büyük ahşap panel ile birlikte dengede duruyor.

Hızlı bir bilek hareketiyle hançeri elimden fırlatıyorum. Elmanın ortasına düşüyor ve onu ahşap panele sabitliyor.

"Çok kolay oldu." Selam veriyorum.

"Bir dahaki sefere daha küçük bir şey getireceğim. Misket limonu gibi." Remi bıçağın sapını tutuyor, elma hâlâ bıçağın sapındayken bıçağın ucunu tahtadan ayırıyor.

Yanında tuttuğu bıçağı bana doğru taşırken gülüyorum. Serginin yanındaki sandalyelerden birine çöküyor, diğerine ayaklarını uzatıyor. Karnavalın açılmasına daha otuz dakika var, bu yüzden herkes ya gösterilerinin son rötuşlarını yapıyor ya da pratik yapıyor. Bu da bana ve Remi'ye gösteri başlamadan önce bir anlık rahatlama sağlıyor.

Kısa bir süre öncesine kadar sadece ihtiyaç duyulduğunda kuruluma yardım eder ve ara sıra bir şeyler getirip götürürdük. Ailem gizlenmemizi ve sorun çıkarmamamızı tercih ederdi. Remi ve ben karavanda saklanır, kâğıt oynar ya da birbirimizin falına bakardık.

Ben on beş, Remi de bir yaş büyük olduğu için on altı yaşına girdiğimde her şey değişti. Ailem bizi yardım etmekten daha fazlasını yapabilecek kadar büyük görüyordu. Bizi gösterinin bir parçası olarak görmek istediler.

Remi'nin ailesi onu birkaç yıl önce karnavalda terk etmemiş olsaydı, buna karşı çıkabilirlerdi, ancak muhtemelen değişmeyecekti

Herhangi bir şey. Ailemin bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, karnaval bir iştir, bedava bir gezinti değil. Herkesin kendi rolünü oynaması beklenir.

Remi elmayı sandalyesinin kol dayama yerine koyup bıçağı iterek dilimlemeye başladı.

"Daha iyisini yapmaya çalışmayacak mısın?"

"İkimizin de zaten doğru olduğunu bildiği bir şeyi neden kanıtlayalım?" Bir dilim kesip bana uzatıyor. "Gösteriden hemen önce kafana girmek istemezdim."

Gözlerimi devirip elma dilimini alıyorum. Ama tartışmıyorum.

İkimiz de Remi'nin daha iyi bıçak attığını biliyoruz. Söylentilere göre konuşmayı öğrenmeden önce hançer fırlatmayı öğrenmiş. Buna inanmasam da yeteneklerini sorgulamıyorum. Bildiğim her şeyi bana o öğretti ve ilk bıçağı bana o verdi. O günden beri, bir gösteri için lekelemek istemediğimden onu uyluğuma bağlı tutuyorum.

Remi bir ısırik elma çiğniyor, karnavalın dışındaki alanda toplanan kalabalığı izliyor. Yoğun bir gece olacak.

"Başvurduğun üniversite öncesi programa ne oldu?" Bir ısırik daha alıyor. "Haftalardır bu konuda konuştuğunu duymadım."

"Hiçbir şey olmadı. Bana gönderdikleri ankete cevap vermedim. Ayrıca, çok pahalı."

"Büyükannenin ve büyükbabanın mirasını bunun için kullanmayacak mıydın?" Kaşları çatıldı.

"Bunu düşündüm."

"Bunu yapmalısın. Kendine verdiğin değerden daha zekisin Mila. Ve bunun üniversiteye girmene yardımcı olacağını biliyorsun."

Edecek. Özellikle de ailemin karnaval aracılığıyla sunduğu yarım yamalak evde eğitimin olması gereken her şeyi kapsamadığını düşünürsek. Araştırma ve okuma yaparak boşlukları doldurdum. Ama üniversiteye girmek istiyorsam daha fazlasına ihtiyacım var.

"Üniversiteye gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. "Burada öylece kalamazsın."

"Neden kalmayayım? Sen öylesin."

Remi saçlarını geriye tarıyor, yanaklarındaki çilleri gösteriyor. "Ben senin gibi değilim Mila. Bu benim iyi olduğum şey. Sevdiğim şey. Ama sen... sen daha fazlasını yapabilirsin."

"Karnavalda yanlış bir şey yok."

"Seni mutlu etmiyorsa var." Remi kaşlarını çatar. "Bana yanıldığımı söyle."

Annemle babam etrafta tur atmaya başlarken etrafıma bakıyorum. Annemin siyah saçları, elmacık kemiklerini keskinleştiren acı verici derecede sıkı bir topuzla bağlanmış. Babam patlamış mısır standında çalışan yeni kıza henüz hazır olmadığı için bağırıyor. Etrafımızda dönüp kurulumda, makyajımda ya da kıyafetimde bir sorun bulmaları an meselesi.

Bunların hiçbirisi on altı yaşında bir çocuk için uygun değil.

önem

siyor "Ben ciddiym." Remi diziyle bacağımı dürtüyor. "Bunu bir düşün."

um. "Düşüneceğim." Bakışlarım hâlâ annemle babamın üzerinde.

Remi fark etmiş olmalı. "Ben onlarla ilgilenirim. Git başka bir yer bul onlar gelmeden önce. Onlara tuvaleti kullandığını söylerim."

"Teşekkürler." Elini sıkıp kaçıyorum.

Karnavalıdan nefret etmiyorum. Tam tersine. Işıkları seviyorum. Heyecanı.

Arkadaşlıkları.

Ama son zamanlarda bunu katlanılabilir kılan tek kişi Remi. Ve o haklı. Bunu istemiyorum.

Karnaval, tepede parlayan güneşle daha az tehdit edici. Ama geceleri, tüm lanetli anılarım iyilerle karışıyor ve yüzeye çıkıyor. Eskiden evim dediğim bir yerle ilgili çelişkili duygularım savaşıyor ve umarım Patience bunu fark etmez.

Bıçak fırlatma platformunun yanından geçiyoruz ve elimi yan tarafıma sürterek Remi'nin bıçağının hâlâ orada olduğunu hissediyorum. Neredeyse dört yıl oldu gideli ama hâlâ zihnimde gülüşünü duyabiliyorum. O her zaman ikimizden daha çekici olanıydı, insanları oyunumuza çekerdi. Ben ise kısa eteklerim ve ışıltılı payetlerimle dikkat dağıtırdım.

"Sıra yok." Patience elimi dönme dolaba doğru çekti. "Bu sallanan bir dönme dolap," diye uyarıyorum onu.

"Bu da ne demek oluyor?" Bizi serbest bir kafese çekmeden önce cevap vermeme beklemiyor. "Buradaki her şey sallanmıyor mu?"

Gülüyorum, kapı arkamızdan kapanırken onun ardından içeri giriyorum. "Bu şekilde değil."

Patience ve ben karşılıklı oturuyoruz. Kafesteki ızgara esintiyi bastırır, bu da çöken gecenin soğukunu hafifletmeye yardımcı olur. Sert metal koltuk

Kıç yanaklarıma batıyor ve ortada tutacak bir çubuk olmadığı için dudağı kavıyorum.

Kafes yukarı doğru yalpaladığında nefesimi tutuyorum.

"İyi misin?" Patience'ın gözleri açılıyor. "Yükseklik korkun olduğunu tamamen unutmuşum. Belki bizi indirirler."

Bırakmazlar. "İyi olacağım. Merak etme."

"Özür dilerim." Dişlerinin arasından keskin bir nefes alıyor.

"Sadece bir şeyler konuş ve dikkatimi dağıt." Birkaç adım daha ilerliyoruz. "Herhangi bir şey."

Patience dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, düşünüyor. "Alex'i görmek için uğradığınız için teşekkür ederim."

Belki de daha açık konuşmalıyım. Şu anda konuşmak istediğim son şey midemi bulandıran başka bir şey.

"Sorun değil." Tekrar hareket ederken tırnaklarım sıkı tutuşumla metali çiziyor. "Bir sorum var. Alex fiziksel olarak konuşamıyor mu, yoksa sadece konuşmuyor mu?"

Kafesin hafifçe sallanması ayaklarımın tekrar sağlam zemine basmak için çaresiz kalmasına neden oluyor.

"Bilmiyorum." Sabır, bir sonraki sallantıda yüzü solduğunda ufka odaklanıyor. "Doktorlar bunun muhtemelen kendi tercihi olduğunu söylediler. Ama kimsenin önünde denemeyi bile reddettiğine göre, bunun cevabını sadece kendisi biliyor."

"Çok fazla kitap okuyor gibi görünüyor. Bunu bıraktığımda bir yığın kitap vardı. Baban bunu neden bu kadar acılmış gibi gösterdi bilmiyorum."

Patience bakışlarını kaçırıyor. "Babamız için her şey acildir."

"Alex hep bu kadar çok mu okurdu? Yoksa sadece Montgomery'de olduğu için mi?"

"Sanırım şimdi daha fazla. Bunu hiç düşünmemiştim. Montgomery'de okumak ya da spor yapmak dışında yapabileceği pek bir şey yok, muhtemelen bu yüzden." Başını iki yana sallıyor. "Yine de, eğer o kadar sıkıldıysa, her zaman terapi seanslarına gidebilir. Tanrı denemesini yasaklıyor."

"Terapiye gitmiyor mu? Onu zorlayamazlar mı?"

"Kardeşime istemediği bir şeyi yaptırmaya çalışırken iyi şanslar. Babamla tek ortak noktaları bu."

"Eğer iyileşmeye çalışmıyorsa, neden hala orada?"

Sabır durur. Parmakları kot pantolonunun içine giriyor ve yüzü beyazlıyor. "Ne zamandan beri Alex'i bu kadar merak ediyorsun?"

"Merak etmiyorum," diyorum savunmacı görünmemek için biraz fazla hızlı bir şekilde. "Sadece dikkatimi dağıtıyorum."

"Tamam..." İkna olmamış bir şekilde kaşlarını çatıyor. Ama sorgulamaya devam etmiyor.

Etrafıma bakıyorum ve Patience eğilip yere bakıyor. Onun ne gördüğünü düşündükçe midem bulanıyor. Neredeyse diğer tarafa paralel gidiyoruz. Her şeyin eğilmesi an meselesi. Bu yolculuğu bu kadar kolay kabul etmemeliydim.

Son bir kaldırışla tüm kafes sallanmaya başlıyor ve buna şükrediyorum. Çünkü bu yolculuktan nefret etsem ve ne kadar yüksekte olduğumu düşününce kusmamak için tüm sınırlarımı zorlasa bile, salıncak umarım Patience'ın dikkatini Alex'i nasıl sorduğum hakkında çok fazla düşünmekten uzaklaştırır.

"Bu da ne-" Kafesin tamamı oval kirişin üzerinde dönerek sallanırken sorusu bir çığlıkla kesiliyor.

Dünya yan yatıyor.

BENİ İZLİYOR

MILA

"Dönme dolabın insanı hasta edebileceğini hiç düşünmemiştim." Patience elini midesinin üzerine koyar; yüzündeki tüm renk uçup gitmiştir.

"Sadece sallanan bir tane." Gecenin serin havasını içime çekiyorum, hâlâ kusmuğumu bastırmaya çalışıyorum.

"Beni uyarmalıydın."

"Denedim." Yüzü asılırken sırtıyorum.

"Yükseklikten korkan sensin. Nasıl oluyor da ondan sonra kusan tek kişi ben oluyorum?"

"Çünkü öncesinde iki kat daha fazla pamuk şeker yedin."

"Doğru." Başını arkaya eğip nefesini sabitliyor. "Hayatımda bu kadar uzun süre pamuk şeker olmadan nasıl yaşadım? Çok güzeldi."

Gülüyorum, kolumu onunkine doluyorum. "Hiç y e m e d i ğ i n e hâlâ inanamıyorum."

"Hayatım boyunca Bristol'a zincirlenmiş olmanın bir başka dezavantajı. Bu bizim ilk karnavalımız, panayırımız ya da uzaktan yakından heyecan verici bir şey."

"Şu anda yanaklarının ne kadar yeşil olduğunu düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir şey."

Gözlerini kısar. "Yeşil değilim. Sadece biraz midem bulanıyor."

"Mm-hmm. Seni yurda geri götürmemi ister misin? Sabah arabamı almak için her zaman geri gelebilirim."

Ayrı ayrı gitmemizin tek nedeni onun çalışma seansının uzun sürmesiydi. Şimdi keşke burada buluşmayı önerdiğinde onu dinlemeseydim diyorum. Dönme dolap zaten solgun olan tenindeki tüm rengi çekmiş ve gözleri hâlâ sallanıyormuş gibi puslu.

"Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok." Patience başını sallıyor. "Çok kötüleşirse camı indiririm."

"Sorun değil."

"Yardıma ihtiyacım yok." Sesi keskinleşir.

Sabırlı olmak imkânsız. Birinin ona yardım etmesine izin vermesi için ne gerekiyor bilmiyorum ama buna şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha dirençli.

"Tamam. Ama kenara çekmek zorunda kalırsan beni arayacağına söz ver, gelip seni alacağım."

"Yapacağını biliyorum." Patience kolunu benimkinden kurtarır ve Araba.

"Yapacağım," diye bağıyorum arkasından, sinirlenmesine aldırmadan.

Patience arabasına binip uzaklaşmaya kadar bekledim. benimkine. Otopark her yönden gelen arabalarla dolu, bu yüzden kendimi engellenmiş bulmadığım için rahat bir nefes alıyorum.

Anahtarlarımı karıştırırken, sokak lambalarından birinin altına park etmediğime pişman oluyorum. En azından güvenlik kameralarının görüş alanına girmeyi umacak kadar yakınam. Arabamın anahtarını çıkarırken arkamdan bir gölge üzerime düşüyor.

"Bu kadar erken mi çıkıyorsun?"

Biri kollarımı tutunca sıçıyorum.

Döndüğümde Oxy'nin yüzünde bir sırıtişla karşımda durduğunu görüyorum.

"Kahretsin, Oxy." Elimi göğsümün ortasına yerleştiriyorum. "Korkuttun beni Ben."

"Özür dilerim." Bana eskiden flört ettiği o büyüleyici gülümsemesini gösterdi.

Geçen gece Sigma House'da.

Marco'nun mesafesini koruması için etrafımda yer kaplayacak birine ihtiyaç duyduğumda onu mükemmel bir hedef haline getiren şey o gülümsemeydi. Oxy ve ben bilardo oynayarak eğlendik. Birkaç içki paylaştık. Bana pençe atmaya çalışmak için yaratıcı yollar buldu, ben de bir yere varacağını düşünmesine izin verdim. Ama kısa süre sonra arkadaşlarım ortadan kayboldu, Marco da kayboldu ve ben de eve yalnız gitmek için bir bahane buldum. Görev tamamlanmıştı.

Oxy isteksizce ipucunu aldı, ama o zamandan beri bana mesaj atmayı bırakmadı. "Daha yeni geldim." Oxy yine sırtıttı. "Henüz çıkamazsın."

"Yorgunum. Neredeyse gece yarısı oldu."

Kolumu tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum, ama beni bırakması bir saniyeden biraz uzun sürüyor ve omurgamda bir tedirginlik fısıltısı yayılıyor.

"Kesinlikle, daha gece yarısı. Hâlâ erken."

"Bazılarımızın sabah dersi var." Hâlâ çok yakınımda durmasından hoşlanmadığım gerçeğini maskeleyerek için cilveli gülümsemem büyüyor.

"Hadi ama Mila. Geçen geceki partide iyi anlaştık, değil mi?"

"Çok eğlenceliydi." İçgüdüsel olarak anahtarlarımı sol elime geçiriyorum.

"Peki benimle dalga geçmeyi ne zaman bırakacaksın?" Oxy'nin eli Başparmağı çenemde gezinirken yüzümü buruşturuyorum. "Bu dönme dolabın güzel ve yavaş olduğunu duydum. Hadi bir tur atalım."

Koyu renk gözleri beni incelerken ses tonundan ima damlıyor.

"Keşke yapabilsem..." Geri adım atmaya çalışıyorum ama arabama çarpıyorum, bu da beni arabaya sıkıştırması için ona bir koz veriyor.

"Neden yapamıyorsun?"

Çünkü istemiyorum.

Çünkü senin güçlü bir hıyar olduğun izlenimine kapılıyorum.

Çünkü ne kadar zayıf olduğunu düşünürsen düşün, hala kendime saygım var.

Öyle.

Oxy'ye bunların hiçbirini söylemiyorum, alıştırılmış maskemi korumaya çalışıyorum.

Mila Bianchi hoş, güzel, uyumlu ve partileri seven biri. Flört eder ve sorun çıkarmaz.

Neye bulaştığımı merak etmelerindense böyle düşünmeleri daha iyi.

"Bir dahaki sefere buluşuruz." Aşırı şekerli yorumum dilimin üzerindeki acıyı silemiyor. "Bu gece Patience'a bir iyilik yapacağıma söz verdim, o yüzden gerçekten kalamam."

"İyilik mi?"

"Kardeşine bir şey bırakmam gerekiyor."

Oxy'nin eli yanına düşüyor ve gözleri açılıyor. "Alex mi?"

Beklediğim tepki bu değildi. Alex, duruşmasında başına gelenler yüzünden bir Sigma Sin şehir efsanesi olabilir ama Oxy, Alex Montgomery'ye gittikten sonra okula başlamıştı. Birbirlerini tanıdıklarını sanmıyordum.

Oxy'nin yüzü hafifçe soldu ama geri adım atmadı. Aksine, bakışlarındaki şehvet başka bir şeyle çalkalanıyor.

Kızgınlık

mi?

Öfke mi?

"Alex'i tanıyor musun?" Umarım soru dostça gelmiştir.

"Kişisel olarak değil." Sorumdan rahatsız olmuş gibi o fla yıp pufluyor.

"Ama sanırım Marco haklıydı."

"Hangi konuda?"

Oxy'nin dudağı hınzır bir sırıtişla eğiliyor. "Görünüşe göre hemen herkes için bacaklarını açacaksın. Sigma Sin'in kendi psikopatına bile."

"Ona öyle deme." İçgüdülerim beni kendimden önce Alex'i savunmaya itiyor.

Daha sonra bunun nedenini araştırmam gerekebilir.

"Neden olmasın? Gerçek bu." Oxy bileğimi öyle sert tutuyor ki acıyor. "Ama umurumda değil. Eğer sevişmekten hoşlandığın çılgınlarsa, bu küçük fanteziye yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Oxy'nin serbest eli bacaklarımın arasını hedefliyor ve görüşüm kenarlarda lekeleniyor.

Eller ait olmadıkları yerde. Çılgınlıklar.

Kan.

Ateş.

İçgüdülerimle hareket ediyorum ve dizimi Oxy'nin kasığına doğru sertçe itiyorum.

Homurdanarak bileğimi bıraktı. O saniyede dönüp yüzüne dirsek attım. Burnunun kırılma sesi geceyi dolduruyor. Geriye doğru tökezledi ve dizlerinin üzerine toprakta düştü.

"Orospu." Bir tomar kan tükürüyor ve bana dik dik bakıyor. "Pislik," diye karşılık veriyorum.

Oxy ayağa kalkamayacak kadar sersemlemişti ama gözleri intikam vaat ediyordu, ben de aceleyle arabama tırmandım. Kendimi savunmanın temellerini biliyor olabilirim ama bunu zorlamaya niyetim yok.

Kapılarımı kilitlediğimde Oxy ayağa kalkıyor.

Anahtarı çevirirken parmaklarım titriyor ve ayağa kalkmaya başladığında gaza basmak için beklemiyorum. Bir gözüm dikiz aynasında, Oxy'nin toz bulutu içinde kayboluşunu izliyorum. Gecenin içinde yutulmadan önce gözlerinde bir uyarı var.

Kaldırıma çıkana kadar kendimi tutamıyorum ve sonunda nefes alabiliyorum.

Bu gerçekten oldu mu?

Oxy bana hiç yakışıklı prens gibi gelmemişti ama bu yönünü de beklemiyordum. Genelde insanları okumakta daha iyiyimdir.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, yolda hızla ilerlerken ışıkların bulanıklığını zar zor görüyorum.

Bu bana ilk kez sürtük denişi değil. Oxy bu kelimeyi özellikle kullanmamış olsa bile, ima etmişti. Sadece bu da değil, sanki herkesle yatacağım söylentisini yayan Marco'ymuş gibi konuştu. Onunla yatmayı reddettiğimi düşünürsek bu neredeyse gülünç.

İyi davranmaya çalışıyordum ama Marco'yla aramdaki bu köprüyü ateşe vermeye hazırım.

Direksiyonu sıkıca kavıyorum ve ne olduğunu anlamadan şehrin öbür ucuna varıyorum. Yurdun önünden geçiyorum, nereye gittiğim konusunda kendime yalan söyleme zahmetine girmiyorum. Kendime *neden* diye sormuyorum.

Arabamı çoğunlukla boş olan o t o p a r k t a k i bir sokak lambasının altında durduruyorum. Etrafa serpiştirilmiş birkaç araba gece vardiyasına ait. Direksiyonu bırakıp başımı arkaya eğiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Remi," diye fısıldıyorum geceye.

Kendime.

Başka hiç kimse gerçekten dinlemiyor.

Parmaklarımı esnetirken Oxy'nin kanının hâlâ tenime bulaştığını görüyorum ve kotuma siliyorum. Lekeler içimde yanan ateş gibi hissediyorum.

Ellerim nihayet temizlendiğinde başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum, Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nu tarıyorum. Şu anda olmamam gereken tek yer ve bana mantıklı gelen tek yer.

Aydın aydınlattığı yüksek bina, tuğlalarındaki her çatlağı ortaya çıkarıyor. Beşinci kata ulaşana kadar pencereleri sayıyorum, Alex'in odasının orada olduğunu biliyorum. Pencereleri tarıyorum, onu gördüğümde donup kalıyorum.

Alex pencere kenarındaki koltukta oturmuş geceye bakıyor. Ay yüzünü aydınlatıyor ve arabama odaklanmış bakışlarını ortaya çıkarıyor.

Gitmeliyim.

Patience'ın iyiliği için değilse bile Alex'in iyiliği için. Hayatında daha fazla karmaşaya ihtiyacı yok. Onu parçalayabilecek bir karmaşa daha.

Peki neden bunun yerine kendimi arabadan inerken buluyorum? Neden kendimi otoparkı geçerken buluyorum?

Sıcak bir gece. Yaz yine benimle dalga geçiyor. Yine de kollarımı üşümüş gibi ovuyorum çünkü tüylerim diken diken oluyor. Kafamı kaldırmadan, Alex'in beni izlediğini biliyorum.

Muhtemelen burada ne halt ettiğimi merak ediyordur.

BAĞLAR

MILA

PSİKIYATRİ KOĞUŞU gecenin bu geç saatinde ürkütücü. Havalandırma deliklerinden tam güçle pompalanan klima ile bir buz kutusu, sert omurgamda bir ürperti gönderiyor.

Koridorlarda yürürken yanımdan geçen birkaç kişiyi zar zor fark ediyorum, karnavalın dışında Oxy'yle olanlardan dolayı hâlâ sersemlemiş durumdayım. Beni arabaya sıkıştıran ellerini tekrar hatırladıkça göğsümde utanç ve öfkenin eşit bir karışımı savaşıyor.

Bu benim hatam mı?

Buradaki herkesin zayıf olduğumu düşünmesine izin verdim. *Kolay* biri. Şüphelenmeyecekleri biri, böylece savunmalarını aşabilirdim. Görünürde saklanmak için haysiyetimin parçalarını almalarına izin verdim. Ama bu, benim vermek istemediğim şeyi onlara borçlu olduğum anlamına gelmez.

Siktir et onu.

Alex'in katındaki hemşire odasının önünden geçerken hemşire bana zar zor bakıyor. Ziyaret saatini çoktan geçmişti ama bir şey söylemedi.

Alex'in ailesinin her şeye harcadığı para göz önüne alındığında, Lancaster'ların bu tür kurallara uymak zorunda olduklarından şüpheliyim. Montgomery'deki kanatlardan birine onların adı verilmiş.

Labirent gibi koridorlar sessiz ve ben ezbere yolu takip ediyorum.

Gecenin bu saatinde çoğu kapı kapalıdır ama Alex'inkine ulaştığımda kapalı olmadığını görüyorum. Burada olmak pek çok nedenden dolayı kötü bir fikirken, bu ya bir davet ya da bir meydan okuma.

Sigma Sin beladan başka bir şey doğurmaz ve ben burada belanın tam ortasına adım atıyorum.

Yaptıklarıyla Alex'in aklını kırmış olabilirler ama o hâlâ onlardan biri. Kitabı Alex'e bıraktıktan sonra otoparkta Declan'ın yanından geçtiğimde bu çok açıktı.

Patience kardeşini bu duruma sokan kardeşlikten nefret ediyor ama Alex'in onlarla hâlâ bir bağı olduğu açık.

Alex'in odasına girecek cesareti bulduğumda sinirlerim gerilmeye başladı, Alex hâlâ pencere kenarındaki koltukta oturuyordu. Ayak seslerimi duysa da belli etmiyor. İfadesiz bakışları pencereden dışarı sabitleniyor.

Yatağı dağınık, yorganın yarısı yere sarkmış ve çarşafın bir köşesi yırtılmış. Bu gece bir ara uyumaya çalıştığı belli ama çok uzun sürmemiş olmalı. Saçları dağınık ve çarşafında kâbus gördüğünü ima eden bir ter lekesi var.

Yaşadığı travmayı ne sıklıkla tekrarladığını merak ediyorum. Geçmişinden gelen hayaletler ne sıklıkla ziyaret ediyor.

Benimkiler neredeyse her gece beni buluyor.

Penceredeki Alex'e ulaştığımda düşüncelerim duraksıyor. Bana bakmadığında ya da hemen gitmemi istediğini ima etmediğinde, bankta onun karşısındaki yeri alıyorum. Bir ayağımı diğer bacağımın altına sokarak çerçeveye yaslanıyorum ve bakışlarını neredeyse boş olan otoparka doğru takip ediyorum.

Bulutlar gökyüzünde ağır ağır asılı duruyor, ayın köşesini örtüyor. Karanlık her esintide daha da derinleşiyor, ta ki tek ışık sokak lambalarının loş ışıltısı olana kadar. Karnavalda havadaki yağmurun tadını aldım, bu yüzden bulutların benim yapamadığım şeyi serbest bırakması an meselesi.

Alex elini yumruk yapıyor. Ön kolu titreyene kadar sıkıyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyor ama sadece vücudunun yaralı tarafına yapıyor.

"Muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsundur," diyorum bulutlardaki kırılma yüzlerimizi aydınlattığında. "Dürüst olmak gerekirse, neden geldiğimi bilmiyorum. Bir saniye önce karnavaldaydım, sonra..."

Bir sonraki... ne?

Oxy beni arabama sıkıştırıyordu. Şu an karşımda oturan adamla vakit geçirdiğim için bana fahişe diyordu. Bırakın başka bir şeyi, bana bile zar zor bakan biriyle.

Cümlemi bitirmediğimde Alex'in gözleri bana doğru kayıyor ve bakışları düpedüz rahatsız edici. Sadece yarısı mevcut. Hâlâ gecenin bir yarısı onu uyandıran şeytanlarla savaşıyor olabilir.

Bakışları benimkileri tutuyor, gözlerim arasında gidip geliyor. Yanağımdaki çıkıntıyı ve çenemi takip ediyor. Dudaklarımda duraklıyor.

İkimiz de hareket etmesek bile aramızdaki boşluk azalıyor. Onu hissetmem için bana dokunmasına gerek yok.

Alex'in bakışları yavaşça daha da aşağı iniyor, ta ki kan lekeli kotuma odaklanana kadar.

Parmaklarının sürekli esnemesi duraklıyor ve omuzları sertleşiyor. Tek kelime etmeden, ela gözleri bir soruyla benimkilerle buluşuyor ve içinde yaşadığını hissettiğim öfke geceyi yarıyor.

"Diğer adamı görmelisin." Bir kahkaha atıyorum, durumu hafifletmeye çalışıyorum ama şakam boşa gidiyor. "Cidden, endişelenme. O benim kanım değil. Kendimi savunabilecek durumdayım."

Belki de bu çok daha iyi değil çünkü neden savunmak zorunda olayım ki? Neden insanlar ellerini kendilerine saklayamıyorlar?

Alex'in bakışları buz tutuyor. Bakışlarındaki yeşil, koyu renkli gözbebekleri tarafından yutuluyor. Geriye, baktıkça beni korkuttuğu kadar cezbeden siyah havuzlardan başka bir şey kalmıyor.

"Gerçekten, Alex, ben iyiyim." Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama omuzlarındaki gerginlik henüz dağılmadı. "Karnavalın otoparkında bir yanlış anlaşılma oldu. Ve inan bana, hak ettiğini buldu. Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok."

Kendimden başka kimseye ihtiyacım yok.

Alex'in yüz ifadesindeki bir şey bana inanmadığını söylüyor. Ama çenesindeki kıpırtı şimdilik bu konuyu geçiştirdiğini söylüyor.

Onun tepkilerini öğreniyorum -belki de yanlış yorumluyorum. Ama en azından teklif ettiği tüm kısıntılar buyken deniyorum.

"Buradan gerçekten güzel bir orman manzarası var." Konuyu değiştirip tekrar pencereye dönüyorum. "Keşke yatak odamın penceresi duvara bakmasaydı dedirtiyor bana. Ama yatakhaneler bu şekilde konumlandırıldığı için fazla seçeneğimiz yok. Kız kardeşin avluya bakan odayı seçmişti ve bunu umursamayan tek kişi ben olduğum için Teal ve Violet seçimlerini bitirdikten sonra kalanı ben aldım."

Yine saçmalıyorum. Alex bunu benden çıkarıyor gibi görünüyor. Bu da beni neredeyse güldürüyor çünkü ortak yurt odamda yatak odamı nasıl seçtiğimi umursamasına imkân yok. Dürüst olmak gerekirse beni henüz kovmadığına şaşırdım.

Sinirlendiyse bile belli etmiyor.

Tansiyon henüz düşmedi ama eli artık sıkılı değil.

Genelde buradayken Alex'e bakmamaya çalışırım çünkü bu bana saygısızlık gibi gelir. Bu gece, kendimi durduramıyorum. Sıkılı dişlerindeki gerginliği okuyarak yüzünü izliyorum. Gömleğinin yakasından dışarı fırlayan ve boynundan yukarı sıçrayarak neredeyse çene çizgisine ulaşan yara izlerini takip ediyorum. Hepsi

sol kolundan aşağıya, elinin arkasına bir örümcek ağı gibi yayılıyor.

Soracak kadar cesur olmadığım o kadar çok soru var ki. Duruşmasında ne olduğu gibi. Ya da sonrasında ne olduğu gibi. Gözlerindeki o perili bakışla günü nasıl atlatıyor? Buna değer mi?

Eğer Patience haklıysa, Montgomery'den ayrılabilir. Ya da en azından iyileşmeye çalışabilir.

Neden yapmıyor?

Tekrar Alex'in eline baktığımda, yanında bir günlük olduğunu fark ediyorum. Kalem günlükün üçte ikisinde bir yer imi olarak duruyor.

"Boş zamanlarının çoğunu yazarak mı geçiriyorsun?" Başımla defteri işaret ederek soruyorum. "Patience lisedeyken kısa öyküler ve şiirler yazdığını ve bu konuda oldukça iyi olduğunu söyledi. Ben de hiçbir zaman iyi bir yazar olmadım ama doğuştan yaratıcı olan insanlara her zaman hayranlık duymuşumdur."

Öne doğru eğilerek parmaklarımı deri günlükün üzerinde gezdirmeye cesaret ediyorum. Tanımadığım bir tasarımla kazanmış. Neredeyse aynalı *S'lere* benzeyen iki girdap var ve etraflarını saran bir sarmaşık var. Bana karnavaldaki atlıkarınca atlarının üzerine çizilen narin desenleri hatırlatıyor.

Tuhaf. Gizemli.

Alex kitabı kucağına çekti.

"Özür dilerim. Ona dokunmamalıydım."

Onun odasında bulunarak sınırları aşıyorum. Ve her cümlele, her hareketimle, muhtemelen onu kapısını açık bıraktığına pişman ediyorum.

Alex günlükünü açıp kalemin olduğu sayfayı çevirirken bakışlarımla karşılaşmıyor. Orada yazanları okurken gözleri ileri geri hareket ediyor. Uzun bir süre sonra nihayet bana bakıyor ve günlüğü bana uzatarak beni şaşırtıyor.

"Emin misin?"

Başını sallıyor, ben de alıyorum.

Deri cilt ellerimde pürüzsüz, sayfalar kalın ve sağlam. Günlük beklediğimden daha ağır. Ama derinin kalitesinden öte, verdiği şeyin ağırlığı.

Alex Lancaster'ın zihninin içine bir bakış.

Bu bilgiler konusunda bana güvenebileceğini düşündüren ne?

Elimde günlükle pencere kenarına yaslanırken Alex gözlerini benden ayırmıyor. Parmaklarım sanki ondan bir parçaymış gibi el yazısının üzerinde geziniyor. Alex'in harfleri pürüzlü. Hepsi sert kenarlı. Yumuşaklık yok.

Sayfa çoğunlukla boş, ama en üste karalanmış birkaç cümle var ve bir şey beni onları yüksek sesle okumaya zorluyor.

"Yıldızlar seninki gibi gözlerde ölür.

Gece bile böyle bir karanlığa dayanamaz.

Kara deliğin dişleri sizin isteğinize göre açılıyor ve hepimiz yerçekiminin ilk çekimini hissetmek için bakmakla meşgulüz.

Nefes al diyorlar.

Gözlerini kapat

diyorlar.

Ama gecenin içinde rahatlama yok."

Tam olarak anlamasam da yürek parçalayıcı.

Benimkini saramadığım bir zihni ima eden kelimeler. Ama yine de deniyorum. Tekrar tekrar okuyarak onun sözlerine tutunmaya çalışıyorum. Sesinin nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikrim olmasa bile, bunları onun söylediğini hayal ediyorum.

Sayfayı çevirmek istiyorum. Geri dönmek için. Okumaya devam etmek için. Kendi kafasının içinde savaş veren bir adam hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için. Çok yorucu olmalı. Ama zorlamaktan daha iyisini biliyorum, bu yüzden günlüğü bana sunduğu sayfada isteksizce kapatıyorum ve ona geri veriyorum.

"Okumama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve günlüğü tekrar yanına koyuyor.

"Bazen kâbuslar görüyorum," diye itiraf ediyorum, verilen bir sır, sahip olunan bir sır anlamına geliyormuş gibi hissediyorum. "O pasajda bahsettiğin şey bu muydu bilmiyorum ama bana bunu düşündürdü. Kendime eninde sonunda unutacaklarını söylemeye çalışıyorum. Ama sadece yarı hayal gücü olan şeylerin sorunu da bu. Asla gerçek olmazlar."

Bileğimden bir saç bağı çekip saçlarımı atkuyruğu yapıyorum, Alex beni izlerken birden çok ateşleniyorum.

Daha önce hiç birinin zihnini onunkini okumak istediğim gibi okumak istememiştim, sadece ne düşündüğünü bilmek için.

Muhtemelen: *Bu kız beni neden hâlâ yalnız bırakmadı?*

At kuyruğumu sıkıca çekiyorum ve ellerim kucağıma düşüyor. "Bazen kendime kâbusların o kadar da kötü bir şey olmadığını söylüyorum. En azından onlardan uyanabiliyorum. Ve en azından tamamen unutmadığım anlamına geliyorlar."

Hiçbir şey söylemesem bile çok fazla şey söylüyorum. Ama elimde değil. Alex, öyle olmayan bir dünyada güvenli bir alan gibi hissettiriyor.

"Her neyse, uyku alışkanlıklarım hakkında saçmaladığımı duymak istemezsin. Eminim aklında daha önemli şeyler vardır." Bakışlarından kaçarak parmaklarımı kucığımda dolaştırıyorum. "Ayrıca, ben iyiyim."

Yeterince söylersem,
inanacağım. Ben iyiyim.

Ben iyiyim.

"Biraz uyumana izin vermeliyim." Gülümsemeye zorladım ve ayağa kalktım. "Bu gece bana eşlik ettiğin için teşekkürler. Haber vermeden **g e l e r e k** seni zorladığımı biliyorum ama yine de minnettarım."

Alex omuz silkiyor ve...

Sınırdaki şakacı mı?

Ya da belki de insanları okumakta çok kötüyümdür.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve Alex de peşimden geliyor, aniden üzerimde yükseliyor ve bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğmeye zorluyor.

Ama o bana bakmıyor. Bakışları elimin arkasındaki Oxy'nin kanını silmek için kullandığım koluma kilitlenmişti. Koluma uzanıp kumaşı kolumdan çekerek beni şaşırtıyor, böylece başparmağını kurumuş kanın üzerinde gezdirebiliyor.

Bu basit hareket vücudumun onun dokunuşu için yanmasına neden oluyor.

Tıpkı günlük yazısında bahsettiği rahatlama gibi, reddettiği bir dokunuş.

Alex'in eli uzaklaştığında, dönüp şifonyerine doğru yürüyor.

Çekmecelerden birini açıp kapüşonlu bir tişört çıkarıyor. "Bu gece hava soğuk değil," diye onu temin ediyorum.

Ama ilk yağmur damlası camı ıslatırken tekrar pencereye bakıyor. Su camda nehirler oluşturana kadar hızla çoğalıyor.

"Ah, doğru." Yağmurun camdan aşağı dökülüşünü izliyorum.

"Teşekkürler." Alex kapüşonluyu açıp bana uzatıyor.

Üzerime geçiriyorum, içinde yüzüyorum ama içi sıcacık ve tereyağı gibi yumuşak. Alex gibi kokuyor ve yakasını burnuma çekip çocuksu ya da takıntılı olduğumu düşünmesi riskini almamak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Yaklaşıp kapüşona uzanırken ve onu at kuyruğumun üzerinden yukarı çekerken yüz ifadesi okunmuyor. Bana dokunmaktan zar zor kaçınıyor, bunun için ne kadar acı çeksem de.

Boynum hâlâ eğik, bir dakika boyunca ona bakıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve gülümsediğinde nasıl göründüklerini merak ediyorum. Konuşurken sesinin nasıl çıktığını. O kadar kapalı olmadığında nasıl hissettiğini.

Kız kardeşi Ev'in onu yaktığından emin görünürken, içinde bir ışıık kalıp kalmadığını merak ediyorum.

"Kapüşon için teşekkürler." Geri çekilip boğazımı temizliyorum, aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışmak gibi pervasızca bir şey yapmadan önce aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Yarın sana geri getireceğimden emin olabilirsin. İyi geceler, Alex."

Beklediğim gibi, cevap vermiyor. Ama izlediğini hissediyorum. Ve sessizliğin içinde, neredeyse geri dönmeme neden olacak hafif bir uğultu duyduğuma yemin edebilirim.

HIÇBİR ŞEY OLMAMIŞ GIBI

MILA

BANA BİR BAHANE VERDİ.

Elimde Alex'in kazağıyla Montgomery'ye yaklaşırken kendime böyle söylüyorum.

Bu sabah geldiğini bildiğim Patience'a verebilirdim. Ama o zaman tişörtü nasıl aldığım gibi sorulara cevap vermek zorunda kalırdım. Gecenin bir yarısı Montgomery'ye neden onsuz geldiğimi merak ederdi. Onu kendim iade etmem daha mantıklı.

Lacivert sweatshirt'ü göğsüme sararak kapıdan içeri adım atıyorum ve geri dönmeyi düşünüyorum. Belki kazağı özlemez ya da bende kalmasına aldırılmaz.

Ama bunu yaparsam, muhtemelen yine onunla uyuyacağım. Alex'in kokusundan başka hiçbir şey kabuslarımı kovamazken, onun benim koltuk **d e ğ n e ğ i m** olmasına izin vereceğim. Bu basit giysinin zihnimi nasıl allak bullak ettiğini bilseydi, sweatshirt'ü bana en başta teklif edeceğini sanmıyorum.

Hemşire istasyonuna ulaştığımda, Alex'in tesisin arka tarafındaki avluda olduğunu söylediler. Bir merdiven boşluğunu işaret ediyor ve ben de onu takip ederek dışarı çıkıyorum. Birkaç hasta yanımdan geçiyor ama benim onlara gösterdiğim ilgiyi onlar bana göstermiyor.

Sanki buradaki herkes kendi dünyasında kaybolmuş gibi.

Montgomery'nin arka tarafı binanın ön tarafına göre daha serin. Güneşten ıslanmış betonun yerini nemli çimler almış. Bakımlı geniş bir çim alan dev avluyu dolduruyor ve Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nun iki kanadı iki yanda yükseliyor. Arka kenarda bir ağaç sırası var ve binayı çevrelemeyen kamufle edilmiş çitten belli belirsiz bir gümüş parıltısı yakalıyorum. Çiçek tarhları dün geceki yağmurdan sonra renk cümbüşü içinde.

Avluyu tararken Alex'in tek başına bir masada oturduğunu görüyorum. Günlüğünün üzerine eğilmiş, bir şeyler yazıyor ve ben de ona doğru ilerliyorum.

Bazı hastalar tüm avluyu çevreleyen bir patikada daireler çizerek yürürken, diğerleri daha uzaktaki masalarda oturuyor. Bazıları da alçak dalların olmadığı bir alanda top atıyor.

Burası bir psikiyatri koğuşu gibi hissettirmiyor. Parkta herhangi bir gün de olabilirdi.

Karşısındaki masada durduğumda Alex irkilmiyor. Ama sweatshirt'ü günlüğünün yanına koyduğumda kalemi duraklıyor.

"Bunu geri isteyebileceğini düşündüm."

Ela gözleri yukarı kayıyor ve her düşünce içimi boşaltıyor. Dışarısı o kadar da sıcak değilken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Boynum karıncalanıyor. Muhtemelen yüzüm kızarıyor, oysa genelde insanların yanında yüz ifademi kontrol etmekte iyiyimdir. Umarım bunu fazla önemsemez.

Yakışıklılığıyla, bir kızın ilgisini çekmesinin onun için garip olduğunu sanmıyorum.

Beni davet etmesini beklemeden masanın karşı tarafındaki bankın üzerine kayıyorum.

Dürtüyor. İtiyorum.

Beni burada istese de istemese de hayatına girmenin küçük yollarını buluyorum. "Kazağı ödünç almama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Dün gece içinde uyuduğumu anlamasın diye yıkadığımdan emin oldum ama deterjan yüzünden hâlâ onun gibi kokmayı başarıyordu.

Başını sallıyor ve boğazım düğümleniyor, bu yüzden bakışlarımın tarlaya kaymasına izin veriyorum. Bu ilgi titreşimi daha fazla bir şeye dönüşmeden önce ondan başka her şeye.

"Burası çok güzel. Binanın önü dev bir otoparkken arka tarafta bu kadar yeşil alan olduğunu fark etmemiştim."

Bir yanım Montgomery'nin geri kalanını taş duvarların çevrelemesini bekliyor, tıpkı asfaltın ön tarafı her türlü yeşillikten koruduğu gibi.

Alex bakışlarımı takip ediyor ve ben de göz ucuyla onu izlemeye cesaret ediyorum. Bulutsuz bir gökyüzünde parlayan güneşle birlikte koyu sarı saçları daha parlak görünüyor. Gece yarısının ve kâbusların gölgesi olmadığından ifadesi daha yumuşak.

Ama gözleri... bakışlarımla buluşuyor ve ne kadar parlarlarsa parlasınlar, altlarındaki hayaletleri görüyorum.

"Yine mi yazıyorsun?" Onun yanındayken yaptığım tek taraflı konuşmalara alışarak bariz bir şekilde soruyorum.

Patience'ın onunla neden böyle konuştuğunu anlamaya başlıyorum. Bir şey söylememesi burada olmadığı anlamına gelmez. Onun

Tepkiler daha incelikli ve onları bulmak için biraz daha uğraşmam gerekiyor.

"Yazmak için güzel bir yere benziyor. Güneşli. Çimen." Yüzümü bulutsuz gökyüzüne çevirip nefes alıyorum. "İçeride sürekli çalıştırdıkları o korkunç klimadan daha iyi."

Yağmurun ıslattığı sabahı içime çekmeyi bitirdiğimde çenemi indirip bana baktığını görüyorum.

Alex başını sallıyor, kalemını günlüğündeki sayfaya vuruyor.

"Bugün ne yazdığını okuyabilir miyim?" Dudaklarımı ıslatıp bakışlarımı kâğıda vuran silgiye indiriyorum. "Eğer çok kişisel değilse tabii."

Her şeyin kişisel olduğunu ve kendimi girmemem gereken yerlere soktuğumu hissediyorum. Ama dün gece bir sayfa okumama izin verdiğinde bana bir santim vermişti ve şimdi daha fazlasına ihtiyacım var.

Alex kalemine birkaç kez daha dokunarak günlüğü bana doğru kaydırıyor. Dün gece olduğu gibi, sadece önerdiği sayfayı okudum. Ama yüksek sesle okumak yerine sessiz okuyorum çünkü etrafımızda dolaşan insanlar var.

Eğer bir ormanda bir ağaç devrilirse ve kimse kabuğunun kırıldığını duymak için orada değilse - gövde düşer. Eğer kimse orada değilse, yapraklar solup gübreleşirken yasını tutacak. Yaptığı bankta oturmak için kimse yoksa...

Çürüme hala devam ediyor.

Toprak hala kaybettiklerini geri alıyor.

Toprak hala onu hissediyor.

Daha fazla bilmece. Belki de kafasının içinde olmak, kaybolan şeyleri anlamlandırmaya çalışmak böyle bir şeydir.

Çürümüş şeyleri.

Cesur olsaydım, bana açıklamasını isteyebilirdim. Kelimelerle cevap vermezdi ama yazabilirdi.

Sormuyorum.

Sadece dudaklarımı sıkıca bastırıyorum ve dergiyi masanın diğer tarafına kaydırırken daha fazlasını isteme dürtümü yutuyorum.

"Bu çok güzel." Ve üzücü. Hatta yürek parçalayıcı.

Söylediğimden değil. Kendim yeterince acı çekmişken onun acısıyla başa çıkamayacağımı düşünmesini istemiyorum. Sözleri içimde dönen duyguları harekete geçirdiğinde.

*Toprak hala kaybedileni geri alıyor.
Toprak hala onu hissediyor.*

Bazen keşke unutabilsem diyorum. Hiçbir şey hissetmemeyi.

Bakışlarım Alex'e yöneliyor ve söyleyecek bir şey arıyorum. Ama kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kuş cıvıltılarını bastırıyor. Esinti enseme gıdıkladığında tenimi süpüren tek şey onun ilgisi oluyor.

Alex'i anlamıyorum, o da beni çok az tanıyor, ama o baktıkça kendimi daha hafif hissediyorum. Dünya onun gözlerinde anlam kazanıyor.

Sırları konusunda bana neden güvendiğini sormak için ağzımı açtığımda bakışları beni geçip gidiyor.

Görüş alanımın kenarında bir şey yanıp sönüyor ve Alex o kadar hızlı hareket ediyor ki masanın etrafında dolanırken saçlarımı hışırdatan hareket esintisini algılayacak zamanım olmuyor.

Bir saniye önce Alex önümde oturuyordu. Bir saniye sonra yanımda, birinin kolunu arkadan büküyor ve sivriltilmiş bir kalem adamın şahdamarına tutuyor.

Kurşun adamın etine saplanıyor, boynundaki kirli bir bölgeden kan sızıyor.

Avluda panik havası eserken ayağa fırlayıp aramıza mesafe koyuyorum.

Adamın kahverengi gözleri açılıyor ama korkudan değil. Aksine, Alex'in onu tutmaya çalışırken verdiği tepkiyle eğleniyor. Adam çekilmeye çalışır, ama Alex direnmeyi bırakana kadar kolunu bükür.

Her hareketi kısıtlamayla karşılanıyor. Bir anda kopan o ince bağla. Artık Alex Lancaster'a bakmıyorum; Sigma Sin'in yansımasına bakıyorum. Korkutucu derecede ölümcül olan soğuk gözlerine.

"Hemen buraya gel." Alex'in iki yanına gelen hemşirelerden biri diğerini yönlendiriyor. "Alex, bırak onu. Onu yakaladık."

İki hemşire yavaşça etraflarında dönüyor.

Kızıl saçlı hemşirenin elleri havada ve bakışları iki adam arasında gidip gelirken kimin için daha endişeli görüldüğünü anlayamıyorum.

Diğer iki hemşire koşarak geliyor ve avluda bir esinti fısıldarken kopmaya hazır bir gerginlik çemberi oluşuyor. Baharın ballı kokusu duyularımı okşuyor.

Daha iri yapılı bir erkek hemşire ve bir kadın Alex'in tuttuğu adamın iki yanından tutuyor ve ancak onu sabitledikten sonra Alex onu bırakıp bir adım geri çekiliyor.

Sıranın Alex'e gelmesini bekliyorum ama gelmiyorlar. Elindeki kanlı kaleme baktıklarında yanakları ne kadar solgun olursa olsun.

"Bunun için üzgünüm," diyor hemşire bana mı yoksa Alex'e mi; anlayamıyorum. "Ricci'nin diğerlerinin arasına karışmasına daha yeni izin verildi. Hâlâ kişisel sınırlarla mücadele ediyor. Sana zarar vermedi, değil mi?"

Dönüyor ve benimle konuştuğunu fark ediyorum.

"Beni incitti mi?" Sorusunu düşünürken kaşlarım çatılıyor. "Hayır, incitmedi."

Fırsat bulamadı.

Bu yüzden Alex oturduğu yerden fırlamış olmalı. Ricci'nin arkamdan yaklaştığını gördü ve onu durdurdu. O adamın ne yapacağını gördü ve tereddüt etmedi. Etrafında kim olduğuna ya da onu nasıl bir tehlikeye soktuğuna aldırmadan.

Alex beni korudu.

"Güzel." Gülümsemeye zorluyor, tereddütle Alex'e bakıyor. "Sorun için özür dilerim. Onunla ilgileneceğiz. Umarım üzüntülerimizi ailenizle paylaşırsınız, Bay Lancaster."

Son bir kez başını sallayarak başka bir hemşireyle birlikte uzaklaşıyor. Birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlar ve omuzlarının üzerinden bana bakıyorlar.

Lancaster'lar bu kadar nüfuzlu olamaz, değil mi? Başka bir hastanın boğazına silah dayayan Alex'ti ama ondan özür dilemek dışında hiçbir şey yapmadılar.

Koltuğunu geri alırken dikkatim tekrar Alex'e kayıyor. Günlüğünü eline aldı ve hiçbir şey olmamış gibi yazmaya devam etti. Her şeyi hayal etmediğime dair tek ipucu, başka bir cümle daha karalarken kanın kurşunla karışması.

SADECE ONUN İÇİN

ALEX

Montgomery'yi çevreleyen orman gecenin bir yarısı şarkı söyler. Cırcır böcekleri cıvıldar. Hayvanlar avlarını arar. Avluda karanlıktan başka bir şey olmadan yürüyorum ve ay ışığı öğleden sonra yağan yağmurun çiyinden yansıyor.

Declan her zamanki gibi tam zamanında geldi. Binanın yan tarafındaki kapıdan bir hayalet gibi geçiyor. Parmakları siyah saçlarını alnından sürüklüyor ve bana doğru yürürken soğuk mavi gözleri berrak ve buz gibi.

Ziyaret saati bir süre önce sona erdi, bu yüzden yüzünü göstermek için şimdiye kadar bekledi. Bazı şeylerle, yaptıklarınızı açıklayacak gözler olmadığında daha iyi başa çıkılır. Bazı şeylerin gölgede kalması daha iyidir.

Durduğu anda elimi uzatıp ona bir flash bellek veriyorum. "Hemen konuya girelim mi?" Elimden kaptı. "Hayır merhaba, nasılsın? Yeni olan ne? Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum Alex."

Bakışlarımla buluştuğunda karanlık sırtışı genişliyor ve ben ona karşılık vermeyince kıkırdıyor.

Gerçekten cevap vermemi bekliyor gibi değil. Kimse beklemiyor ve en iyisi de bu.

Declan etkileşimde bulunma zahmetine katlandığım az sayıdaki insandan biri ve bu da arkadaşlıktan ziyade ona ve Kole'a olan sadakatimden kaynaklanıyor. Birlikte büyümüş, birlikte ortalığı kasıp kavurmuş ve Sigma Evi'ne birlikte üye olmuş olabiliriz ama artık o kişi ben değilim.

"İstediğim her şeyi buldun mu?" Declan USB belleği cebine koyarak soruyor.

Sigma Evi Konseyi'ni dağıtmanın anahtarını ona verdiğimi bilerek başımı sallıyorum.

Montgomery görünüşte bir psikiyatri koğuşu olsa da, aynı zamanda Sigma Evi'nin en gizli kayıtlarının saklandığı bir yer. Yönetim kurulunda yer aldığı sırada Meclis'in mirasçılarında biri tarafından korunmak üzere buraya nakledildiler ve o zamandan beri bodrumda kaldılar. Konsey

Muhtemelen buranın bazı bilgileri saklamak için güvenli bir yer olduğunu düşündüler çünkü kimse buraya bakacağını bilmiyordu. Ama benim gibi birinin bu duvarlar arasında kilitli kalmasının sonuçlarını düşünmediler.

Kirli sırları ortaya çıkarmak için dünya kadar zamanı olan biri.

"Teklifimi düşündün mü?" Declan ellerini ceplerine sokmuş, beni izliyor. "Konsey ortadan kalktıktan sonra seni geri istiyoruz. Neden kalmaya devam ettiğini hâlâ anlayamıyorum."

Kimse

anlayamaz.

Mesele de bu

zaten.

Cevabımı omuz silkerek veriyorum. Bağlayıcı değil. Kimsenin ne planladığını bilmesine gerek yok. Son kararı verene kadar olmaz.

Ayrıca, Declan hala ilk etapta Evi ele geçirme nedenleriyle uzlaşmaya çalışıyor. Her ne kadar sapkın değerlerinden çok uzaklaştıkları için olduğunu söylese de, Kole ve ben bunun Teal'e olan saplantısı ve gençken ona zarar veren insanlardan intikam almakla ilgili olduğunu biliyoruz. Declan hepsine acı çektirmek istiyor ve ben yargılayacak biri değilim.

Aslında, yardım etmekten mutluluk duyarım.

Yapmaya hazır olmadığım şey henüz dikkatleri üzerime çekmek. Bu yüzden şimdilik Declan ve Kole'un bu işi bensiz halletmesine izin vereceğim.

"Teklifim hâlâ geçerli. Eğer istersen masada bir yer var." Declan diğer cebinden bir şey çıkardı. "İstedğin ödeme."

Ona uzattığımdan farklı bir flash bellek uzatıyor bana ve izlediğimde ne bulacağımı düşündükçe geriliyorum.

"Karnavaldaki video görüntülerini neden araştırdığını açıklamak ister misin?" Declan çenesini elimdeki flash belleğe doğru uzatıyor. "Özellikle otoparktaki görüntüleri mi?"

Cevap vermiyorum ama bakışlarına karşılık veriyorum ve o da beni ne düşündüğümü okuyacak kadar iyi tanıyor.

"Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Declan sırtıyor ve uzaklaşmak için arkasını dönüyor. "Seninle sohbet etmek her zaman güzeldi, Alex."

Pislik herif.

Eğer eğlenecek bir şeyim kalsaydı gülerdim.

Flaş belleği cebime koyup Declan'ın söylediklerini düşünerek gitmek için dönüyorum. İhtiyacım olursa yardım edeceğini biliyorum ve olan onca şeyden sonra ona hâlâ sadık olmamın nedenlerinden biri de bu. Ama bu durumda, görev benim.

O benim.

Ve canavarımı sadece onun için dışarı çıkarmayı dört gözle bekliyorum.

DİKKATLİ OLUN

MILA

SIGMA EVİ, bükülmüş demir kapılarıyla bir açıklama yapar. Üzerlerine oyulmuş büyük kafatasları buraya gelmeye cesaret eden herkesle alay ediyor. Şu anda dışarıda park etmiş arabaların sayısı göz önüne alındığında, neredeyse yeterince insanın almadığı bir uyarı.

Sigma House, şeytanın kendisine yakışan bir kardeşlik derneği ve bizi içeri çekmekte çok başarılı.

Çatıdaki yüksek tepeler gecenin içinde jilet gibi dururken, tuğla duvarlar yosun tutmuş ve sarmaşıklarla kaplanmış, malikâneyi etrafını saran kutsal olmayan toprakla harmanlıyor.

Buraya kaç kez gelmiş olursam olayım, hiçbir şey omurgamdan aşağı akan ürpertiye durduramıyor.

"Beni bu kıyafete ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum," diye homurdanıyor Teal arabadan inerken.

"Çok seksi görünüyorsun, Teal. İnan bana, daha sonra bana teşekkür edeceksin."

"Bundan şüpheliyim." Eteğini çekiştiriyor ama kışından fazlasını saklayamayacak kadar kısa. "Patience bu gece bu partiye gideceğimiz için ne kadar kızgın? Saçımı yaparken ikinizin tartıştığını duydum."

"Bunu atlatacaktır," diye yalan söylüyorum.

Patience Teal'in Declan'la daha fazla zaman geçirmesini kabul etmiyor. Bunun çocukluğuyla ve Sigma Sin'le olan ilişkisiyle ilgili sorunlarının bir yansıması olduğunu bilsem de, Teal'e olan kızgınlığını bastırmak onunla başa çıkmaktan daha kolay geliyor.

Teal arabanın etrafında dönerek, "Konu burası olduğunda Patience'ın *bunu atlatabileceğini* hiç sanmıyorum," diyor.

Saçlarımı düzeltmek için camdaki yansımamı kullanıyorum. Kırmızı elbisem Teal'inkinden neredeyse daha kısa ve deri bir ceketle eşleştirdim. Onu geri almam için bana gönderdiği saçma sapan mesajlardan sonra bu gece Marco'yla yürütmeyi planladığım duygusal savaş için mükemmel bir kıyafet.

Dönerek kolumu Teal'inkine doluyorum. "O zaman bu onun suçu."

"Declan'la konuştuğum için benden nefret ediyor."

"Kole'u Violet'a karşı tuttuğu kadar Declan'ı da sana karşı tutamaz."

"Bu onu durdurmuyor gibi görünüyor."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü Patience'ın yargısının Teal'i bu kadar rahatsız etmesinin tek bir nedeni var, o da Declan'a karşı hislerinin derinleşiyor olması.

"Declan başkan olduğu için onun gözünde Evi temsil ediyor. Ama bunu çözecektir. Sadece ona zaman verin ve sizi etkilemesine izin vermeyin. İkimiz de Patience'ın öfkeliğinde olayları nasıl ele aldığını biliyoruz."

"Kızmaya hakkı var." Teal iç geçirir. "Alex'e yaptıklarından sonra, hislerinde haklı."

Alex'le ne kadar çok zaman geçirirsem, bu konuda o kadar az emin oluyorum. Patience kardeşini, başa çıkmayı reddettiği şeylere kızmak için bir neden olarak kullanıyor. O benim en iyi arkadaşım ama Alex'e neler olduğunu gerçekten bilen tek kişi Alex. Bunun dışındaki her şey Sigma Sin'e karşı savaşını sürdürmesi için uygun bir bahane.

"Ona olanlar yanlış, evet. Ama bu onun tüm dostluklarını yok etmesine izin vermesi gerektiği anlamına gelmez. Sence Alex bunu ister mi? Zaten yeterince acı çekti, bir de kız kardeşi gönüllü olarak kendini kurban listesine eklemesin. Ayrıca... karma. Sorumlular hak ettiklerini bulacaklar."

"Peki gerçek sorumlu kim? Patience bunun Declan olduğunu düşünüyor." "Sanırım sadece Alex biliyor."

"Alex'ten bahsetmişken..." Teal bana sırtıyor. "Patience geçen hafta kardeşini kaç kez görmeye gittiğini biliyor mu?"

"Tam olarak değil." Dudaklarımı büzüyorum. "Ama bir arkadaşlığı hak ediyor ve Patience'ın finaller için çalışmakla meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden kontrol edebileceğimi düşündüm. İnsanların onu unutmadığını bilmeye ihtiyacı var."

Bahanele

r.

Yalanlar.

Eninde sonunda beni yakalayacaklardı ve son zamanlarda Montgomery'de yollarımız birkaç kez kesiştiği için Teal'den bunu beklemeliydim. Yakalanmamak için çok açık davranıyorum ve elimde değil.

Alex'in sweatshirt'ünü iade ettiğim günden beri onu düşünmeden edemiyorum. Ziyaret etmek için her türlü bahaneyi buldum, sonunda benden bıkip beni kovacağı günden korkuyorum.

Kapısının önünde bu kadar sık görünmem can sıkıcı olmalı.

Ama onu aklımdan bir türlü çıkaramıyorum, özellikle de verdiği ufak tefek sırlarla. Onu her görmeye gittiğimde, birimiz kırılana kadar sessizlik içinde oturuyoruz. Ben saçmalayarak ya da o günlüğünden bir yazı paylaşarak.

Sözlerinin ardındaki anlamı henüz anlamış değilim, ama bazı işaretler alıyorum.

Geçen gün, Sigma House yemininin defalarca karalanmasından başka bir şey olmayan bir sayfa sundu.

Kardeşlerimiz için yaşarız.

Ölürüz.

Onurlandı

rırız.

Mezarımıza ve öbür dünyaya kadar.

Meclis'ten alırsanız, biz de sizden alırız.

Ev'e verirsiniz, o da size verir.

Sadakat. Dürüstlük. Her şeyden önce Sigma Evi.

Günahtan doğarız ve günah sayesinde ortaya çıkarız. Ölüme ve sonrasına.

Bunu sayfanın her iki tarafında da tekrarladı ve Sigma Evi'nin girişinde sergilenen yemini görmüş olsam bile Alex'in el yazısıyla farklı anladım. Bazı kelimelerde kalem daha sert bastırdı. Onları vurguluyordu. Altlarını çizdi.

Ölüme kadar.

Hayatta kalması dışında.

Peki bu onu nereye götürüyordu?

Başka bir gün, biraz daha samimi hissettiren bir yazı paylaştı. Hâlâ aklında olduğunu hissettiğim bir kız için yazılmıştı ve Alex'e hakkım olmadığı halde göğsüme saplanan kıskançlık sancılarından nefret ettim.

Bana bunun olmasını neden engelleyemediğimi sorduğunda, sana bunun benim ilgimin tam ortasında kendini bıraktığın için senin hatan olduğunu söyleyeceğim.

Senin hatandı ve benim hatamdı.

Sen alevler içindeydin ve ben titriyordum.

*Elimi sıcaklığın üzerinde çok uzun süre
tuttum. Kalbimi yıkımın üzerinde tuttum.
Senin içinde kayboldum.*

Dün bana günlüğü verdiğinde, yazı kısaydı. Yine de kalbimi kırmayı başaran iki cümle.

*Sessizliği huzur sanma.
Varoluş tüketir ve gecenin dişleri vardır.*

Günlüğünü ona geri vermeden önce her kelimesini ezberledim. Her seferinde, bir sayfa daha çevirebilmeyi diledim ama bana sunduklarından başka bir şey kabul edemezken, bunu deneyecek kadar açgözlü olamadım.

Bristol'daki diğer herkese göre Alex Lancaster aklını kaçırmış. Ama onun etrafında daha fazla zaman geçirdikçe, aslında ne kadar kayıp olduğunu merak ediyorum.

Hiç değilse.

"Ziyaretlerinizi umursamıyor gibi görünüyor." Teal gülümseyerek beni düşüncelerimden kopardı.

"Kim bilir..."

"Mila, onu ayda birkaç kez ziyaret ediyorum ve bana hiç bakmadı. Ve onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Ama seninle... Bu farklı. Bunu açıklayamam ama inan bana öyle."

Ben de kendime bunu söylememeye çalışıyordum. Alex'le zaten çok derin bir ilişki içindeyim.

"Çok konuşuyorum." Teal'i başından savarak omuz silkiyorum. "Tek bildiğim, onu ne zaman yalnız bırakacağımı merak ederek bana baktığı."

"Bundan şüpheliyim."

"Patience'a bir şey söyleme, tamam mı?" Teal'in elini sıkıyorum, henüz Patience'ın gazabıyla yüzleşmeye hazır değilim. "Onu koruyor ve bir şey düşünmesini istemiyorum."

"Merak etme, düşünmeyeceğim."

Teal bana rahatlatıcı bir gülümseme sunuyor ve ben onun bir şey söylemeyeceğini biliyorum.

Sadıktır ve değer verdiği kişileri şiddetle korur. Patience, Declan'la vakit geçirdiği için Teal'den nefret etmekle o kadar meşgul ki

Hepimiz için ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu. Karşılığında hiçbir şey istemeyen biri.

Garaj yolunun geri kalanında sessiziz ve düşüncelere dalmış tek kişinin ben olmadığımı hissediyorum. Her z a m a n k i gibi, kardeşlik evinin kapısının hemen önünde biriken insan kalabalığının arasından geçmek zorundayız, ama içeri girdiğimizde oda açılıyor.

Kole ve Violet bize doğru geliyor, Declan da onların bir adım gerisinde. Arkadaşlarının önünde Teal'e bir öpücük kondurduğu anda Patience'ın bize katılmamaya karar verdiğiğine seviniyorum. İnkâr ediyor olabilir ama Declan'a bakarken Teal'in gözlerinde gerçeği görüyorum.

Onun için o. Geri dönüşü yok. Ve yüzünü sanki evreninin merkeziymiş gibi tutuşundan, bu duygunun karşılıklı olduğunu hissediyorum.

Kalbime bir sızı saplanıyor. Arkadaşlarımın ne kadar mutlu olduğunu görmek, Alex'in muhtemelen onu ziyaret etme zahmetine bile girmeyen bir kız hakkında yazdığı pasajı düşünmeme neden oluyor.

Declan ve Kole partinin başında ortadan kayboluyor ve ben sadece ben ve arkadaşlarımla biraz zaman geçirdiğim için şükrediyorum.

Teal, Violet ve ben arayı kapatmak için tuvalete giriyoruz. Sonra çocuklar nihayet dönene kadar dans ediyoruz ve Violet kaçınılmaz olarak Kole'nin yanına yapışıyor, Declan ise Teal ile birlikte odanın köşesinde kayboluyor.

Sonra sadece ben kalıyorum, içkimi yudumluyor ve yavaş yavaş dağılan kalabalığa bakıyorum.

Sorun yok.

Ben iyiyim.

Buna alışkınım.

Parti kızıştıkça, insanlar daha da sarhoş oluyor. Kıyafetler azalır ve çılgınlık başlar.

Bu gece Sigma Evi girişinin arka duvarını **k a p l a y a n** dev haçlara bağlı yeni üyeler yok, bu yüzden evin önü daha sakin. Bu kardeşliğin dini aşağılama biçimi benim gibi inancı az olanları bile tedirgin edecektir. Sanki Sigma Sin üyeleri sadece kendi ruhlarını şeytana satmakla yetinmiyorlar. Burada olduğumuz için hepimizi mahkum etmenin bir yolunu bulmaları gerekiyor.

Teal ve Declan çoktan ortadan kayboldular ama Violet ve Kole yakın duruyorlar. Normalde bir saat önce üst katta kaybolurlardı ama Kole bu gece Violet'i avucunun içine almaktan ve ona uzun süre bakan herkese ölümcül bakışlar fırlatmaktan memnun görünüyor.

Herkes sarhoşken ve dikkati dağılmışken evde gizlice dolaşmak için biraz yalnız zamanım olmasın umuyordum ama saat ilerledikçe bunun gerçekleşme şansını o kadar az görüyorum.

"İyi misin Mila?" Violet eğiliyor.

Etrafımızdaki partinin gürültüsünden sesini duyurabilmek için bağıyor. Kole, Mila'nın daha da yaklaşabilmesi için elini biraz gevşetiyor ama bara yaslanıp etrafı izlerken Mila'nın elini bırakmayı reddediyor.

"Tabii ki." Zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Neden olmayayım ki?"

"Son zamanlarda daha sessizsin. Ve daha sık ortadan kayboluyorsun." Kaşları çatıldı. "Karnaval kasabaya geri döndüğü için mi? Patience ailenin pek de iyi olmadığından bahsetmişti. Bu bir şeyi gündeme getirmiyor, değil mi?"

"Ben iyiyim." Gülümsemeye zorluyorum. "Ama bu beni biraz şaşırtıyor."

Violet'in karnavalдан rahatsız olduğumu düşünmesi, aklımdan çıkaramadığım kişinin Patience'in kardeşi olduğunu bilmesinden daha iyi.

"Yazı Los Angeles'ta bensiz geçireceğin için seni çok kıskanıyorum." Konuşmayı farklı bir yöne çekiyorum.

"Los Angeles'a eğlenmek için gitmiyoruz. Bu zor bir staj. Öğrencilerin yarısının yaz bitmeden okulu bırakacağını duydum."

"Bunun sen ya da Patience olacağından şüpheliyim. Sen çok zekisin, o da çok inatçı," diyerek onu ikna etmeye çalışıyorum. "Ama okul için orada olman eğlenemeyeceğin anlamına gelmez. Ciddiyim, eğer sen ve Patience oradayken en az bir eğlenceli şey yapmazsanız, sizi evlatlıktan reddederim. Bir bara gizlice girin, dövme yaptırın... ne olursa."

Violet başını sallıyor ama yorumum Kole'un dikkatini çekmişe benziyor. Violet'e nasıl davrandığını bildiğimden, sadece birkaç aylık flörtten sonra onun adını göğsüne kalıcı olarak yazdıracağından şüphem yok. Ya da belki kendi adını onunkine yazdırmak istiyordur. Bu ikisinin neyle ilgilendiğini kim bilebilir, ama takıntıyı başka bir seviyeye taşıyorlar.

"Hey, bebeğim." Bir el arkamdan dolanıyor ve dikkatimi çekiyor.

Marco'nun bana sırtıttığını görmek için başımı kaldırıyorum. Violet'e dönüp gözlerini deviriyor ve bana biraz zaman tanımak için kendini Kole'un kucağına bırakıyor.

"Ben senin bebeğin değilim." Marco'ya zehirli bir gülümseme sunuyorum. "Böyle yapma. İşleri yoluna koyduğumuzu sanıyordum." "Beni aldattın."

"O bir kazaydı."

"Biz çıkarken sakin kazara kendini başka kızların içinde mi buldu?"

Sanki ona vurmuşum gibi yüzünü buruşturdu.

Belki de vurmalyım.

"Zahmet etme." Tutuşundan çekiliyorum ve bana izin verse bile geri adım atmıyor.

Marco bir elini arkamdaki bara dayıyor, diğer eliyle de siyah saçlarını geriye doğru tarıyor. Koyu renk gözlerinin beni kandırmaya yettiği zamanları hatırlıyorum. Ne kadar sonsuz ve derin görünüyorlardı. Dilinin yalanlardan daha fazlasını söylediğine nasıl da inanırdım.

"Birlikte iyiydik," diye hatırlatmaya çalışıyor bana. "Kuzeye yaptığımız o yolculuğu hatırla. İnsanlarla asla böyle konuşmam."

Bütün gece araba sürdük, belli bir yere gitmiyorduk. Marco ve ben ilk kez tam anlamıyla sohbet etmiştik. Hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk. Şimdiki gibi değildi, kardeşlik kardeşlerinin arasında duruyordu. O gece kendini gerçek bir insan gibi hissetmişti.

"Hatırlıyorum." Yutkunuyorum ve boğazımda cam gibi bir his var. "Ama bu yaptığın şeyi değiştirmez."

"Bu kadar ciddi olduğumuzu bilseydim, bunu yapmazdım." "Sen benim erkek arkadaşımın. Bu nasıl ciddi olmaz?"

Bana baktı. "Henüz sevişmemiştik."

"Ciddi misin? Seninle seks yapmadığım için beni aldattığın gerçeğinden dolayı mı suçluyorsun?" Geri çekilmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Sadece söylüyorum." Vücudunu yan tarafıma bastırarak kadar yakınımı eğiliyor. "Bu sefer farklı olabilir. İkimiz de kendimizi adayabiliriz. Tamamen."

Eli kolumda geziniyor ve onu bir adım geriye itiyorum. "Artık senden hiçbir şey istemiyorum Marco."

"Ne zaman bu kadar kaltak oldun?" Marco eğildi, viski ve esrar kokuyordu. "Yeni erkek arkadaşının benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun? Benim erkek arkadaşım yok."

Sırıttırıyor, kahverengi saçlarımdan bir tutamı kaldırıp parmağının etrafında döndürüyor. "Bundan emin misin?"

"Bunun Oxy'nin söyledikleriyle bir ilgisi var mı?" Karnavaldeki yorumunu ve Alex'i becerdiğimi nasıl varsaydığını hatırlıyorum.

"Oxy'den bahsetmen komik." Marco'nun çenesi titriyor. "Ona ne olduğunu duymadın mı?"

"Hayır." Kaşlarım çatıldı. "Ne oldu?"

"Dün hastaneye getirildi. Profesörlerden biri onu avluda kırık bir burun ve vücudunun her yerinde binlerce küçük kesikle bulmuş."

Kalbim hızla
çarpmıyor. Dün
mü?

Bir gün önce onu sınıfa giderken görmüştüm. Avlunun k a r ş ı s ı n d a n bana dik dik bakıyordu, karnavalda burnuna dirsek attığım zamanki iki siyah gözü hâlâ soluyordu.

"Ne olduğunu söyledi mi?"

"İşin ilginç kısmı da bu." Marco o kadar yakınına eğiliyor ki vücut ısısı bunaltıyor. "Hiçbir şey söylemedi. *Söyleyemez.* Görünüşe göre dili ağzından kopmuş."

Fısıltıyla söylediği sözler omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderiyor. Marco geri çekiliyor ve gözlerim açılıyor.

"Hasta, değil mi?" Marco'nun sözleri yanaklarına yayılan sırtıyla uyuşmuyor.

Yaptığımız konuşmaya uygun olmayan bir eğlence. "Bu korkunç."

Marco ofluyor. "Seni korkutmasına şaşırdım Mila. Bir psikopatla o kadar çok vakit geçiriyorsun ki, bu tür şeylere karşı hissizleşirsin diye düşünmüştüm."

"Alex'in bununla ne ilgisi var?" Gözlerimi kısıyorum. "Peki senin onunla ne alıp veremediğin var?"

"Daha iyi bir soru, Alex'in benimle ne alıp veremediği var?"

"Sana karşı neyi var?"

Marco dilini tıkırdatıyor. Ama soruma cevap vermiyor. "Benden nefret edebilirsin ve bana güvenmeyebilirsin ama dikkatli ol Mila. Herkes senin düşündüğün gibi değildir."

"Senin gibi mi?" Ben de karşılık veriyorum.

Başını sallarken çenesi sıkılıyor. "Diğerleri arasında."

Bunun üzerine topuğunun üzerinde dönüp uzaklaşıyor ve içimde bir ağırlık bırakıyor. Cevaplanmayı bekleyen binlerce soruyla birlikte.

Oxy'ye kim zarar verdi?

Marco neden kimseye güvenmemem konusunda beni uyarıyor?

Ve neden Alex'in bu işe karıştığını ima etti?

Ne de olsa Alex son üç yıldır Montgomery'de kilit altında tutuluyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Yoksa o mu?

KELIMELER OLMADAN BİR UYARI

MILA

BURADA OLMAMALIYIM. Bu geceden sonra olmaz. Marco'nun söyledikleri hala aklımdayken olmaz.

Havada yoğun bir kimyasal madde kokusu var. Kendimi bu çıkmazdan kurtarmaya çalışırken dilimi kaplıyor. Mantıklı olsaydım, yatakhaneye geri döner ve yatağa girerdim. Ama bu hafta her gün olduğu gibi kendimi Montgomery Psikiyatri Koğuşu'na çekilmiş buluyorum.

Alex'e.

Neden bunu yapmaya devam ediyorum?

Marco kafamın içine girmeye çalışıyor. Şüphe uyandırırsa, onu geri almam için beni manipüle etmenin daha kolay olacağını düşünüyor. Ve işte buradayım, onu besliyorum. Alex yıllardır Montgomery'nin içinde kilitli. Duruşmasından beri tek kelime etmedi. Oxy'nin saldırısına karışmış olmasına imkan yok. Oxy'nin saldırısına karışmış olması mümkün değil.

Mümkün.

Ama...

Alex Lancaster hakkında gerçekten ne biliyorum?

Lisede yıldız bir basketbolcu olduğunu mu? Her zaman çok güzel olduğunu ve Bristol'daki kadınlar tarafından çok sevildiğini mi?

Teal her zaman onun Sigma Sin'de doğup büyüyen erkeklerin çoğundan daha iyi biri olduğunu söylerdi, ama bu duruşması onu yaralamadan önceydi.

O şimdi kim?

Bana gösterdiği parçalar, paramparça olmuş bir zihnin parçaları. Tüm ışığı söndüren bir karanlık. Yine de o parçaları görüyorum ve Alex'i çoğu insanın yutamayacağı bir seviyede anlıyorum.

Alex karmaşık biri. Tehlikeli. Yine de Marco'nun söylediklerini olduğu gibi kabul etmeyi reddediyorum. Eğer Alex işin içindeyse, bir sebebi olmalı.

Sessiz koridorda yürürken ensem karıncalanıyor. Kusmuk kokusu havada ağır bir şekilde asılı duruyor ve açık bir kapının önünden geçtiğimde iki hasta bakıcının yerleri sildiğini görüyorum. Arkalarında, bir adam yatağında ileri geri sallanıyor.

Sandalye. Her sallanışında duvara çarpıyor, şüphesiz diğer tarafta da yankılanıyor.

Alex'in zihninin Montgomery'ye yatırıldığı zamankinden daha berrak olmaması şaşırtıcı değil. Bu duvarlara hastalıklı bir şey nüfuz ediyor ve bunun nedeni hastalar değil. Daha derin bir şey. Daha karanlık. Sanki binanın kendisi periliymiş gibi.

Cebimdeki telefonum çalıyor ama duymazdan geliyorum.

Tahmin etmem gerekirse, oda arkadaşlarımdan biri nereye kaybolduğumu merak ediyor. Ya da Marco onunla buluşmam için beni ikna etmeye çalışıyor.

Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Alex'i görmem gerek.

Rahatsız edici bir uğultu elektrik gibi dalgalanıyor ve yemin ederim kanın metalik tadını alabiliyorum.

Açık yaraların ve kanayan gerçeğin.

Değişimin.

Sonunda Alex'in kapısına ulaştığımda, her zaman yaptığım gibi kapıyı kırık buluyorum. Kabul etmeye devam ettiğim sessiz bir davet.

"Alex?" Kapıyı araladığımda adı boğuk bir şekilde duyuluyor.

Her zamanki yerinde değildi ve yatağı hazırlanmıştı, bu da bana saat sabahın ikisini çoktan geçmiş olsa bile bu gece uyumaya çalışmadığını söylüyor.

Yatağının etrafındaki her zamanki dağınıklık düzeltilmiş ve komodininin üzerinde tanıdık kitap yığını yok. İlk bakışta, gitmiş olabileceğini düşünerek midem bulanıyor. Ta ki banyo kapısının altından bir buhar damlası süzülüp beni yolumda durdurana kadar. Sis, tıraş kremi ve kolonya kokusuyla yoğunlaşıyor.

Kapıda duraksadığımda bu koku kanımı şakaklarımın arasında şimşek gibi çaktırıyor. Duş aldığını bilmek için.

Kahretsin, onu çıplak düşünemem.

Ben kaçmaya fırsat bulamadan banyonun kapısı açılıyor ve ağır bir narenciye ve sabun kokulu buhar bulutu beni sarıyor. Alex'in geniş omuzlarının arkasından kıvrılıyor ve tenimi okşamasını dilediğim gibi okşuyor.

Alex tişörtünü hâlâ nemli olan göğsünün üzerine geçiriyor ve kumaş tarafından gizlenmeden önce yaralı kaslarına sadece kısa bir bakış atabiliyorum.

Bakışlarım gömleğinin eteklerini çekiştiren güçlü ellerine kayıyor. Kalçalarından aşağı sarkan gri eşofmanlarına. Ve gözlerim tekrar ona döndüğünde yanaklarım yanıyor.

Alex'in ifadesi her zamanki gibi bomboş. Tamamen soğukkanlı ve şaşırmamış.

Zihnim Marco'nun sözleriyle alkalanırken. *"Yeni erkek arkadaşının benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"*

Alex kesinlikle benim erkek arkadaşım değil. Bana ilgiyle bile bakmıyor. Ama Tanrım, keşke şu anda baksa.

"Üzgünüm, geç oldu." Bir adım geri çekiliyorum, birden ne kadar yakın durduğumuzun ve ne kadar güzel koktuğunun farkına varıyorum. "Sadece seni kontrol etmeye geldim."

Yalan söylediğimi anlayacak kadar anlayışlı olup olmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse bile belli etmiyor. Ela gözleri beni izlerken zar zor kırıştırıyor. Burnu ve dudakları neredeyse peri gibi olan kız kardeşinin aksine, Alex'in dudakları dolgun ve kaşlarının çıkıntıları güçlü. Onunla ilgili hiçbir şey nazık ya da yumuşak değil.

"Patience bu sabah seni görmesine izin vermediğini, bu yüzden endişelendiğini söyledi."

Bu kısmı doğru.

Patience bütün öğleden sonra yatakhane de hışımla dolaşıp bu konuda şikâyet etti.

"Yine de iyi görünüyorsun. Böldüğüm için özür dilerim." Bir adım daha geri atıyorum ama bu sefer bir adım daha yaklaşarak bana ayna tutuyor.

Bakışlarını karşılamak için boynumu eğiyorum. Boyum kısa değil ama onun boyu boynumu germeye zorluyor.

"Herkes düşündüğün kişi değildir." Marco'nun uyarısı yankılanıyor. "Buraya gelme nedenim sabır değil," diye itiraf ediyorum, zorlukla yutkunarak.

Alex'in ifadesi bozulmuyor ama gözlerinde bir soru var. O altın beneklerle bana çoğu insanın bir ömür boyu söyleyemeyeceği kadar çok şey anlatıyor.

"Bu gece Marco'yla konuştum."

Çenesi titriyor ve omuzları sertleşiyor. Nedeni ne olursa olsun Marco'yla konuşmamdan hoşlanmıyor.

"Marco, Oxy'nin başına bir şey geldiğini ve kime güvendiğime dikkat etmem gerektiğini söyledi. Sanki senden bahsediyormuş gibi konuştu. Ama bu mantıklı değil çünkü sen burada kilitliydin, değil mi?"

Alex'in cevap vermesini beklemiyorum ama her halükarda aramızda kalacak.

Şüphelerim kendime itiraf etmek istemediğim şeylerle canıyor. Ne de olsa Alex'in içinde yaşayan canavarı gördüm. Hiç tereddüt etmeden bir adamın boğazına kalem dayayanı.

"Bunu sen yapmış olamazsın." Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum.

Bir adım daha geri atmaya çalışıyorum ama Alex bu kez beni durduruyor. Elimi çekiştirerek yakalıyor ve ani hareket beni göğsüne doğru çekiyor. Sert

Öyle ki arkasındaki sisli banyoya sendeleyerek giriyoruz.

Kendimi dengelerken avuçlarım yanlarını kavırıyor ve kalbim diğer tüm sesleri bastırıyor. Bakışlarıyla karşılaştım, dehşete düşmüştüm.

Onu istediğim için.

Onu gördüğüm için. Gerçekte kim olduğunu. Onun şiddetinden korkmadığım için.

Parmaklarım seğiriyor ve bu onu düşüncelerinden koparıyor, sanki o ana kadar onu tuttuğumu fark etmemiş gibi. Alex beni döndürerek kalçalarımı tezgâha sabitledi. Ellerim lavabonun iki yanında, avuç içleri lavabonun üzerine gelecek şekilde duruyor.

Onu harekete geçiren benim dokunuşum muydu?

Sisli aynada, arkamdaki yansımanın gölgesinden başka bir şey değil, beni yerimde tutuyor. Vücudunun her sert düzlemi benimkine karşı sıkı. Hareket etmeden, kelimeler olmadan açık bir uyarıda bulunuyor.

Alex sessizliğinde çok şey saklıyor.

Gerçeği.

Niyetini.

Ama yeterince yakından baktığımda, onu görüyorum. Yaşayan ve nefes alan karanlığı.

Dışarı çıkmak için yalvarıyor.

Şu anda beni rehin tutuyor. Ve şu anda fark ediyorum ki umurumda değil.

Onu istiyorum. *Onu* istiyorum.

Buğulu aynadaki gölgeyle bakışmaya cesaret ederek ellerimi serin tezgahın üzerinde ters çeviriyorum ve bizi avuç avuca getiriyorum. Yavaşça ellerimi kıvrıp tırnaklarımı parmak uçlarının alt kısmında gezdiriyorum. Ben sınırı test ederken o titriyor. Parmaklarını daha geniş açtığında, benimkilerin de onunkilere dolanmasına izin veriyorum.

Başparmaklarımı üzerinde gezdirerek sınırı zorluyorum. Bir elinde pürüzsüz bir cilt. Diğerinde yara izleri. Beni bağımlısı yapan bir adamın iki yüzü.

Ellerimiz birbirine dolanıyor ve keşke onun arkadaşlığının benim için ne anlama geldiğini anlamasını sağlayabilseydim. Bu geceki sözlerim bana suçlama gibi gelmiş olabilir ama ondan korkmuyorum. Ona ihtiyacım var. Beni içine çekmek için yaklaştığında onun da bana ihtiyacı olduğunu hissettiğim gibi. Kalçaları sallandığında ve ereksiyonunun kalınlığının kıcıma baskı yaptığını hissettiğimde.

Kırılacağım.

Bu adam için *çoktan* kırıldım. Keşke gardını indirip parçaları toplayabilseydi.

"Alex." Onun adı bir inilti.

Bir ihtiyaç.

Cevaplamasını istediğim bir soru.

Bunu yapabilir miyiz?

Parmaklarımızın bağıını çözüyorum ve ellerimi döndürüyorum, böylece şimdi ben onu tezgâha tutuyorum. Göğsündeki homurtu sırtımı kamburlaştırıyor, tenim uğulduyor.

Ama başımı göğsüne yaslayıp ona baktığım anda bakışları korkutucu bir şekilde kararıyor. Bağlantı her ne kadar sıkı çekilmiş olsa da kopuyor ve bileklerimi tekrar kavrayıp ellerimi aşağıya doğru sabitliyor. Öfke ondan yayılıyor.

Başını sadece bir kez sallıyor ve ben uyarıyı yüksek sesle ve net bir şekilde okuyorum.

Kontrolün sınırında, sessizce onu test etmemem için yalvarıyor.

Alex bir elini saçıma götürerek dikkatimi tekrar aynaya vermemi sağlıyor.

Okyanusta çarpışan iki dalgayız, birbirimizi kırıyoruz.

"Lütfen Alex," diye fısıldıyorum, onun bulanık şekline bakarak. "Ne yapıyoruz biz?"

Alex yaklaşıyor, burnunu başımın üstüne k o y u y o r ve beni tekrar içine çekiyor. Ama bu sefer tatlı değil. Beni ölçüp biçen bir avcı gibi. Beni bütün olarak yutmanın en kolay yoluna karar veriyor.

Alex bir elini kaldırıyor ve parmak uçlarıyla boğazımın kenarını sıyrıyor. Dokunuşu tenimde neredeyse bir fısıltı gibi. Aynı anda hem gıdıklıyor, hem yakıyor, hem de omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderiyor.

Elini önümüzdeki aynaya uzatıyor ve parmağını yavaşça buğunun içinde gezdirerek harf harf çizmeye başlıyor.

Kolunun ön kısmını kaplayan derin yara izi, iyice bakabilmem için yeterince yakın. Her zaman yanıklarının ateşten kaynaklandığını düşünmüştüm ama kokusu kâbuslarımı rehin aldığı anda alevlerin deriye ne yaptığını asla unutmayacağım. Şimdi Alex'in yara izlerini görünce, başka bir şey tarafından işaretlendiğini anlıyorum.

Kaynar su mu?

Kızgın bir ütü

mü?

Kaç şey bu kadar derin bir hasara neden olabilir?

Nefesim hızlanıyor.

Kalbim kaburgalarımın altında bir sinek kuşunun şarkısı gibi.

Alex'in kalçaları beni tezgaha yapıştırıyor. O kadar sert ki kemiklerim acıyor. Ama geri çekilmiyorum. Onunla kavga etmiyorum.

Buraya *onun için* geldim.

Nemli aynanın yüzeyine bana bir mesaj yazmasını izliyorum. Son kelimeyi bitirdiğinde ilk kelime çoktan kaybolmuş oluyor. Ela gözleri harflerin temiz çizgileri arasından beni izliyor ve insanların öldü sandığı bir adamın yaşayan, nefes alan öfkesiyle karşılaşıyorum.

Sonunda elini bıraktığında mesajını okuyorum.

Buraya gelmemeliydin.

Sertçe yutkunarak tekrar okudum.

Konuşmak için ağzım açık kalıyor ama fırsatım olmuyor. Alex hızlı bir hareketle beni kucağına alıyor ve odasından çıkarıyor. Beni kapının hemen dışında ayağa kaldırıyor ve tartışmak için döndüğümde, kapı yüzüme çarpmadan ve boş koridorda yalnız kalmadan önce onun soğuk, pratik bakışlarına zar zor son bir kez b a k a b i l i y o r u m .

KAYDIRMA

ALEX

Kapının diğ er tarafından kıp ırdama sesleri geliyor. Tahtaya yumuş ak bir gümbürtü ç arpıyor ve bu muhtemelen Mila'nın kapıya yaslanan baş ı. Avuçlarımı yüzeyde dü zleştiriyorum ve kalp atış larının göğ sünde nasıl titreştiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Nefesinin boynumu nasıl gıdıkladığını.

Bana nasıl
dokunduğ unu. Derin
nefes al.

Sabit nefes veriş .

Gözlerimi kapatıyorum, ama tek gördüğ üm onun bana bakan gözleri. Kırılmış ve yüksek sesle söylemekten korktuğ u soruyu cevaplamam için bana yalvarıyor. Söylese bile cevap vermeyeceğ im bir soru.

Bazı çizgiler aş ılamaz. O buna dayanamaz.

Kapıyı kaldırıp onu diğ er tarafta yalnız bırakıyorum. Hayatına girdiğ imi unutana kadar nefretini besleyeceğ im.

Bö yle si daha iyi. Ş imdilik kendine yalan söylüyor olsa da ne yaptığ ımı biliyor. Bir noktada, bunun benden korkması için bir neden olmasına izin verecek.

Komodinine doğru yürüyüp çekmecem arkasına sakladığ ım telefonu çıkarıyorum.

Bu duvarlar amacına hizmet etti ama bariyer kayıyor.

Kayıyorum.

Kontrolü yeniden kazanmanın tek bir yolu var.

A r a d ı ğ ı m ismi bulana kadar telefonumu karış tırıyorum. Mila'nın bu gece istediğ i şeyi daha mümkün kılmayacak ama zamanı geldi.

Bir mesaj gönderiyorum, yanıt almam için b i r kalp atış ı kadar beklemem gerekiyor.

ALEX

Ben de varım.

DECLAN

Güzel. Yarın görüşürüz.

KIBRITI YAKTI

MILA

PATIENCE elinde yeni paketlenmiş bir giysi torbasıyla kapımın önünde durdu. Beyaz-sarı saç örgüsü defalarca yeniden yapmaktan bulanıklaşmış. Bütün gününü Violet'le yapacağı yaz stajı için eşyalarını toplamakla geçirdi ve yarın yola çıkıyorlar, böylece ikinci sınıfımız resmen sona eriyor.

Bu, heyecanlanacağımı düşündüğüm bir andı. Hiç koca bir yazı tek başıma geçirmemiştim. Ancak son birkaç haftadır günler geçtikçe, oda arkadaşlarımın ayrılacağı düşüncesinden korktum. Özellikle de son zamanlarda olanlardan sonra.

Oxy sonunda hastaneden çıktı ama hala ona kimin saldırdığını açıklamadı. Sigma Sin ile kavga ettiğine dair fısıltılar duydum. Eğer durum buysa, kimse gerçeği öğrenemeyecek.

Marco beni geri kazanma konusunda her zamanki gibi ısrarcı ve bu konuda gün geçtikçe daha da agresifleşiyor. Tatlı dil duygusal savaşa dönüştü, çünkü beni onunla çıkmaya değer olduğuna ikna etmenin yeni yollarını düşünüyor.

Bir de birkaç hafta önce başlayan gizemli, tehditkâr mesajlar var. İlki, Sigma House'da cevaplar aramaya başladıktan hemen sonra geldi.

BİLİNMEYEN

Aramaya devam edersen, sen de onun gibi olursun.

Numarayı aramayı denediğimde cevap vermediler. Ama mesaj açıktı. Remi'yi öldüren adam sonunda beni yakaladı. Aradığımı biliyor ve kim olduğunu ortaya çıkarmamı engellemeye çalışacak.

Tüm bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, Alex hala aklımda.

Montgomery'de kapıyı yüzüme kapatmasının üzerinden üç hafta geçti ve ben bunun her saniyesini hissettim. Onu görmek için geri dönmeyi denedim ama kapısı her seferinde kapalıydı. Bir ziyaretimde, kolu denemeye cesaret ettim ama kilitliydi.

Özellikle de Patience'ın o zamandan beri kardeşini ziyaret ettiğini bildiğim için beni dışarıda bırakıyor.

O gece söylediğim ya da yaptığım bir şey onu rahatsız etti.

Belki de çok fazla habersiz geldim.

Belki de Marco ile olan ilişki sorunlarımı ona anlatmamdan hoşlanmadı.

Ya da belki de Oxy'ye olanlarla ilgisi olduğunu ima etmemden hoşlanmadı.

Sanırım onu suçlamamalıyım ama yine de acı veriyor. Kaybedinceye kadar kurduğumuz arkadaşlığa ne kadar değer verdiğimi fark etmemiştim. Şimdi her şey daha boş.

"Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydın." Patience odamın hemen girişinde durdu. "Bize söylemediğin biriyle mi çıkıyorsun?"

"Yürüyüşe çıktım." Bakışlarından kaçarak aynada saçımla oynuyorum.

Bu bir yalan değil.

Arabama doğru yürüdüm. Sonra kendime engel olamadığım için bu hafta üçüncü kez Montgomery Psychiatric Ward'a gittim. En azından bu sefer kendimi arabada kalmaya ikna ettim. Alex beni görmek istemediğini açıkça belirtti.

"Geceleri yürüyüşe çıkarken dikkatli olmalısın." Patience'ın kaşları çatıldı. "Özellikle de Oxy'nin başına gelenlerden sonra."

Oxy'nin başına gelenlerden sonra Bristal'daki herkes diken üstündeydi. Sanki bir uyarı yapılmış gibi. Biri Sigma Sin'in bir üyesini kızdırdığında ne olacağına dair bir hatırlatma.

"Benim için endişelenmeyin." Konuyu değiştiriyorum. "Bu geceki partide onu giymeyeceksin, değil mi?"

Patience soluk pembe hırkasına ve kot pantolonuna bakıyor. Yaz olmasına rağmen giysiler açıkta kalan teninin neredeyse her santimini örtüyor. Kazağındaki tüyler onun her hareketiyle birlikte dalgalanıyor. Bu da sarı saçlarıyla birleşince neredeyse ruhani bir hava yaratıyor.

"Neden değişeyim ki? Sana gitmeyeceğimi söyledim zaten."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu yılsonu partisi. Sigma House'dan nefret etmeni anlıyorum ama yarın şehirden ayrılıyorsun. Bir yıl daha hayatta kalmayı kutlamak için son şansımız."

Soğuk gözleri kısıldı.

"Bir saat. Eğer eğlenmiyorsan seni eve kendim götüreceğime söz veriyorum. Ayrıca Teal sanat gösterisinden sonra oraya gidecek ve ikimiz de geceyi Declan'la geçireceğini biliyoruz. Yani gitmezsen, ikiniz de yaz için ayrılmadan önce vedalaşma şansınız olmayacak."

Odanın diğer ucundan dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum.

Patience son birkaç haftadır Teal ve Declan'ın ilişkisini kabullenmiş durumda çünkü gizlice evlendiklerinde başka seçeneği yoktu. Ama bu hoşuna gittiği anlamına gelmiyor.

"Peki." Gözlerini deviriyor. "Bir saat. Sonra Teal'e veda edip gideceğim."

"Bir saat," diye söz veriyorum.

Cebinden telefonu alıyor, çantasını yere bırakıp telefonu çıkarıyor. "Harika."

"Sorun nedir?"

"Ailem arıyor." "Alo" diye cevap veriyor.

Hattın diğer ucunda omurgasını dikleştiren bir şey söyleniyor. Gerginlik havada dalgalanıyor ve yüzü normalde olduğundan daha fazla soluyor.

"O ne?" Patience tersler. "Ne zaman çıkış yaptı? Daha dün oradaydım."

Bunun özel bir konuşma olduğu açık. Dinlememem gereken bir konuşma ama elimde değil.

"Neden oraya geri dönsün ki?" Bu sefer, öfkesi sonunda çatlıyor. İfadesi soğukkanlı ama gözleri parlıyor.

"Buna inanmıyorum." Telefonu kapatırken son fısıltı hâlâ havada asılı duruyor.

"Sorun nedir?"

Patience telefonunu kavırıyor, gözlerini duvara dikeyiyor. "Kardeşim-" Soğuk gözleri benimkilere kayarken cümlesinin geri kalanını yutuyor. "Önemli bir şey değil. Ailem sadece gitmeden önce aklımı çelmeye çalışıyor. Beni yaz boyunca Bristol'da tutmak için her şeyi yapacaklar. Gitmeye hazır mısınız?"

"Kaçmaya çalıştığın partiye mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sadece-" Başını iki yana sallıyor, çantasını kaptığı gibi kapıya yöneliyor.

"Beş dakika içinde çıkıyoruz."

Patience kolumdan tutup beni kapıya sürüklemekten önce saçımı bitirmeye ancak zamanım oluyor. Sigma House'a giderken yol boyunca sessizdi. Öyle ki onunla olduğumu unutmuş olabilir. Park edip arabadan inene kadar sessizliği ben bozuyorum.

"Sabır, yavaşla." Ona yetişmek için koştum. "Özür dilerim." Başını sallıyor, yıpranmış.

"Neler oluyor? Konuş benimle." Elini tutup yanında yürüyorum. "Neden bu kadar acele ediyorsun?"

Omuzlarını geriye atıyor, yüz ifadesini düzeltmeye çalışıyor. "Ailem muhtemelen kafamı karıştırıyor."

"Sana ne söylediler?"

"Alex'in Montgomery'yi terk ettiğini." Gülüyor, hiç de eğlenmemiş gibi. "Çok saçma, değil mi?"

Birçok şey var ama gülünçlük bunlardan biri mi bilmiyorum. Yine de başımla onaylıyorum.

"Sanki Montgomery'den buraya dönmek için ayrılmış gibi." Patience kollarını önümüzde beliren kardeşlik derneğine doğru sallıyor.

"Sigma House'da olduğunu mu söylediler?"

"Yalan söylüyorlar," diye homurdanıyor ama ses tonunda kendi sözlerine inandığını düşünmemi sağlayacak çok az şey var.

Varlığımın her zerresi ailesinin yanıltmış olmasını istiyor çünkü son birkaç haftadır onu ne kadar görmek istesem de, eğer buradaysa bu Marco'yu haklı çıkarır.

Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?

Kapıdan çıkarken bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Ve artık gergin olan tek kişi Patience değil.

Parti her zamanki gibi devam ediyor. Okul yılının sonu olduğu için biraz daha çılgınca.

Alex'i bulamadan ilk birkaç odayı arıyoruz ve umarım bu Patience'ın haklı olduğu anlamına geliyordur. Ailesi onunla uğraşıyor. Ama Sigma Evi'nin arka tarafına ulaşp nadiren kullanılan bir odaya girdiğimizde umut bir balon gibi patlıyor.

Patience'ın adımları benimkilerle aynı anda duraksıyor ve ikimiz de bir kanepenin önünde donup kalıyoruz.

"Alex?" Onun önünde durduğunda sesi çatlıyor.

Ağız bir karışık açık kalıyor ve ben bir kez olsun Patience'ın nasıl hissettiğini anlıyorum çünkü o, Sigma Sin partisinin ortasında sanki önemli bir şey yokmuş gibi oturuyor

-Alex Lancaster.

Üç hafta önce kapıyı suratıma kapatan ve muhtemelen o zamandan beri beni düşünmeyen adam.

Bakışlarını kaldırdığında, içimde yaşayan, nefes alan bir şey gibi sinirleniyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Patience omuzlarını geriye atıyor. "Annem buraya döndüğünü söylediğinde inanmak istemedim. Nasıl inanabildin?"

Bu basit soruda bir kalp kırıklığı akımı var.

Nasıl burada olabilir?

Onlara nasıl geri dönebilir?

Ona nasıl söylemez?

Alex'in ifadesi değişmiyor. Mükemmelleştirdiği soğuk, ilgisiz sır hiçbir duyguyu açığa çıkarmıyor. Gözlerindeki ateşin kalıntıları soğumuştur ve tüm bunların hayal gücümün bana oynadığı oyunlar olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Cevap vermeyince bir adım geri çekiliyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Uzaklaşmaya başladığında kolunu tutmaya çalışıyorum ama daha şimdiden duvarları yükseliyor. Onu dünyadan saklayan tuğlalar bakışlarında betonlaşıyor.

"Sabır, dinle onu-"

"Hayır." Sözümü kesti ve muhtemelen ben de neden burada olduğunu açıklayamadığım için en iyisi bu. "Bu yerle işim bitti. Burada kalacaksa başına gelecek her şeyi hak ediyor. Her şeyin değiştiğini düşünerek onun yanında olduğuma inanamıyorum."

Patience'ı daha iyi tanımasaydım, gözlerindeki fırtınanın öfke olduğuna yemin edebilirdim.

Ama kardeşine son bir kez baktığında tek gördüğüm kalp acısı.

Hışımla uzaklaşıyor ve onu durdurmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Muhtemelen onu takip etmeliyim ama bacaklarım hareket etmiyor.

Declan ve Alex'e döndüğümde ikisinin de hâlâ sinir bozucu bir sessizlik içinde bana baktığını görüyorum.

"Sadece buraya döndüğün için üzgün. Hepsi bu." Gülümsemeye zorluyorum kendimi, hepimize bir açıklama borçlu olan Alex'e karşı onu neden savunduğumu merak ediyorum.

Declan bir pislik gibi kıkırdıyor. "Sanki bu açık değilmiş gibi."

Alex ancak o zaman soğukkanlılığını bozup uzanıyor ve Declan'ın koluna vuruyor. Bu da benim olduğu kadar Declan'ın da kafasını karıştırmışa benziyor. Ta ki Declan'ın telefonu çalana ve ikimizin de dikkati dağılana kadar.

"Biraz çıkmam lazım." Declan ayağa kalktı, bir mesajı okuyordu. "İyi misin? Benim için Maddox'a göz kulak olur musun?"

Alex, Declan'ın sorusuna yanıt olarak başını sallıyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Declan yanımdan geçip giderken gözünü bile kırpmıyor.

Geçtiğimiz üç hafta boyunca Alex'in ne kadar muhteşem olduğunu unutmaya çalıştım. Ela gözlerinin hatırasını silmeye çalıştım. Gecenin bir yarısı onu düşünmemek için kendimi eğitmeye çalıştım, hatta onun kokusuyla uyandığıma yemin ettiğimde bile.

Ama o benim bağımlılığım. Saplantım. Ve bir bakışı beni doğrudan hastalığa geri sürüklüyor.

Alex uzun bir süre bakışlarımı tutuyor ve ben damarlarıma dolan kalp atışlarımdan başka bir şey duymuyorum. Tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve vücudum onun ilgisiyle yanıyor. Ama kibriti yakar yakmaz beni söndürüyor ve gözlerini kırıştırarak dikkatini benden uzaklaştırıyor.

Siyah saçlı güzel bir kız yanımdan iterek geçiyor ve omzuma vuruyor. Sanki yoluna çıkıyormuşum gibi dik dik bakmaya cüret ediyor. Bakışlarındaki zehir, dikkati Alex'e yöneldiğinde çabucak kayboluyor.

Eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor ve saçının bir tutamının omzunu sıyrmasından nefret ediyorum. Göğsünün neredeyse gömleğinin üstünden dışarı t a ş m a s ı n d a n . Onu içine çekecek kadar yakın olmasından nefret ediyorum.

Ne dediğini duymam için çok gürültülü ve adam da pek bir tepki vermiyor. Ama kadın omurgasını dikleştirdiğinde, adam yavaşça ayağa kalkmaya başlıyor.

Alex'ten son bir ilgisiz bakış daha alıyorum, ardından siyah saçlı güzelle birlikte uzaklaşıyor. Bana ne planladığını söylemesi için sırtıma ihtiyacım yok ama yine de bana zehirli bir gülümseme fırlatıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Sigma Sin'den nefret ediyorum.

SÖZ VERİYORUM

MILA

GEÇEN GECE üç kadeh fazla içtim ve hiçbir sorunlarıma çare olmadı.

Patience Sigma House'dan hışımla çıkıp beni arabasız ve birlikte parti yapacak bir arkadaştan yoksun bıraktıktan sonra, teselliyi votka şişesinin dibinde buldum.

En azından Declan döndüğünde Teal'i de yanında getirmişti ve ben kötü kararlar vermeden önce sarhoş kıcımlı sürükleyerek yatakhaneye geri götürdüler. Marco'nun tatlı sözlerine kanmak ya da Alex'i ve birlikte ortadan kaybolduğu siyah saçlı güzeli avlamak gibi.

Montgomery'den çıktıktan sonra ne yaptığı neden umurumda olsun ki?

Yakışıklı bir adam için tüm sağduyumu kaybetmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Özellikle de Remi'ye yaptıklarını gördükten sonra.

"Son zamanlarda ortalarda yoktun." Remi yanımdan geçerken elini tuttum.

Karnavalda kuşluk vakti her zaman en sakın vakittir, bu yüzden gösteriler arasında amaçsızca dolaşıyordu.

"Gezmedim." Gülümsüyor ve boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık yayılıyor.

"Seni tanıımıyordum gibi davranıyorsun. Dün gece seni konuşurken gördüğüm adam kimdi?"

Yanakları neredeyse saçları kadar kızarmış, çillerini ortaya çıkarmış. "Onu gördün mü?"

"Sırtı bana dönüktü ama yeterince gördüm. Ona nasıl gülümsediğini gördüm.

Kim o?"

Nikki yanımdan geçerken Remi bir adım daha yaklaşır ve ona bakarak alay eder. Birkaç hafta önce Remi onu kâğıt oyununda yendiğinden ve Nikki en sevdiği yüzüğünü kaybettiğinden beri araları açıktı.

"Sadece bir adam." Remi sesini alçalttı. "Bir sonraki kasabada yaşıyor ve birkaç yıl önce mezun oldu."

"Kaç yaşında?"

Remi omuz silkiyor. "Sormadım."

"Ve senin sadece on yedi yaşında olduğunu biliyor mu?"

"Hadi ama Mila. Sadece konuşuyorduk. Kaç yaşında olduğum kimin umurunda? Sohbet edecek kadar büyüğüm."

Beni endişelendiren şey sohbet etmek değil. Ne kadar yakın durduğu. Remi insanlara ne kadar kolay güveniyor. Onu ne kadar çabuk kızartabildiği.

"Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Olacağım." Gözlerini deviriyor, sinirleniyor. "Kendimi koruyabilirim."

Bana sinirlenmiş bir halde uzaklaşırken parmaklarının arasında bir hançer döndürüyor. Haklı olduğu için onu gerçekten suçlamıyorum. Onu korumama ihtiyacı yok.

"Ne giydiğini sanıyorsun sen?" Annemin tiz sesi beni kendime getirdi.

Arkamı döndüğümde onu kaşlarını çatmış bana

bakarken buluyorum. "Pantolon."

"İnsanlar senin pijamalarınla bıçak fırlatmanı görmek için para ödemiyor. Bakacak güzel bir şey istiyorlar."

"Bunlar pijama değil." Dar deri.

"Bir sonraki dalga gelmeden git üstünü değiştir. Bir dahaki sefere seni gördüğümde bacakların sergileniyor olsa iyi olur. Gerçekten Mila, ne zaman kendini toparlayacaksın bilmiyorum." Alay ediyor. "Hazır başlamışken makyajını da düzelt. Taze bir yüzle çok genç görünüyorsun."

Ben çok gencim.

Bu yorum dilimin ucuna kadar geliyor ama ısırarak geri çeviriyorum.

Annem on altı yaşında olmamı umursamıyor. Bu konuyu bir kez açtığımda, bakmalarına izin verildiği ama dokunmalarına izin verilmediği gibi bir yorumla beni başından savdı.

Ve neden daha yakın olmadığımızı merak ediyor.

"Git. Değiş." Başka birini azarlamak için dönmeden önce bana son bir küçümseyici bakış attı.

Remi'nin başının arkasını yakalıyorum, hala uzakta kayboluyor, çadıra geri dönerken, son zamanlarda sürekli karamsarlığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Belki de aşık olduğu kişi iyi biridir. Belki aşık olurlar. Belki ona daha iyi bir hayat verir, tıpkı benim için her zaman zorladığı gibi.

Belki bir gün karnavalıdan gerçekten kaçarsınız.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve içimdeki şüpheyi atmaya çalışıyorum. Kimsenin onayına ihtiyacım yok.

Annemin değil.

Alex'in değil.

Eğer ben onların zamanına ve ilgisine değmiyorsam, onlar da benimkine değmez.

Remi bana bunu öğretti.

Bristol'a Remi'yi öldüren adamla aynı kardeşlikten gelen bir adama aşık olmak için gelmedim. Özellikle de bana sadece psikiyatri koğuşunda kilitliyen önemliymişim gibi davranan birine.

Alex beni ne zaman alacağını seçemez. Benden bu kadar.

Onu.

"Siktir et onu." Yorganımı yan tarafa atıyorum ve onu engellemeye çalışıyorum.

Havada narenciye kokusu var. Tamamen kafamın içinde olan bir koku.

Alex muhtemelen dün gece onu sürükleyip götüren kızla hâlâ yataktayken ikinci bir düşünceye değmez. Bana karşı kibirliydi ama bahse girerim ona karşı tatlıydı. Belki rahatlatıcı bile olmuştur.

Bir şeylere fırlattığım hançerler gibi keskin olsam da.

Yataktan kalkıp aynanın karşısına geçiyorum ve saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Uyanık olduğum her dakika bir bıçağı kılıfında tuttuğum çıplak kalçamda kalıcı bir oyuk oluşuyor. Alex'in artık benimle hiçbir şey yapmak istememesine şaşmamalı. Yatak odasından silahsız çıkmaya güvenmeyen bir kızda ciddi bir sorun var demektir.

Bacağımdaki kılıfı s a b i t l e y i p bıçağımı yerine yerleştirdikten sonra bir çift şort giyiyorum.

Nihayet giyindiğimde, akşamdan kalma olsam bile oda arkadaşlarımın bugün gitmesinden daha fazla kaçamayacağıma karar veriyorum.

Violet ve Patience ben yatak odamdan çıkarken çantaları ve bavulları toplamak için ileri geri koşturuyorlar. Teal'in Paris'e uçuşu bu sabah ilk işti ve dün gece beni bırakıp Sigma Evi'ne dönerken bana sarılıp vedalaştığını zar zor hatırlıyorum.

Yaşam alanının diğer tarafındaki derme çatma mutfığa doğru yürürken şakaklarım zonklıyor. Yurt odası dörtgen şeklinde düzenlenmiş, ortada geniş bir ortak alan ve her iki yanda bir dizi bitişik oda var. Violet ve Patience'ın yatak odaları benim ve Teal'inkinin karşısında ve onları birbirine bağlayan Jack-and-Jill banyoları var.

"Biniş kartları?" Patience Violet'a sesleniyor.

"Telefonumda." Violet elinde sallıyor.

Patience başını sallayıp çantasına dönüyor. "Yanlışlıkla kampüste bırakırsam diye başka bir telefon şarj aletine ihtiyacım var."

"Kole bilgisayarını getiriyor ve çantasında her zaman yüzlerce kablo bulunur, eminim ödünç alabileceğin fazladan bir tane vardır."

Patience duraksıyor, Kole'un da onlarla geleceğini hatırlayınca sırtı sertleşiyor.

"Daha geç bir saatte uçacağını ve bizimle orada buluşacağını sanıyordum." Patience bu yorum karşısında kaşlarını çatan Violet'e bakıyor.

"Hayır. Öyle olsa bile, yaz boyunca onunla aynı evi paylaşacak olmamız bir şeyi değiştirmez, yani ondan kaçış yok. Senin için sorun olmadığını sanıyordum. Bunu konuşmuştuk."

"Doğru," diye mırıldanıyor Patience, bakışlarını kaydırarak.

"Patience." Violet'in omuzları çöküyor. "Bana her şeyin yoluna gireceğine söz ver."

"Elbette." Patience toparlanmaya geri dönerken gülümsemekte zorlanıyor. "Her şey yoluna girecek."

Violet odanın öbür ucunda bakışlarını karşılıyor ama ben sadece başımı sallıyorum. Patience'ın Kole'a karşı olan hislerini yumuşatacak bir şey yok. Violet, Patience'ın daha da nefret ettiği Declan'la değil de onunla birlikte olduğu için şanslı.

Violet'in telefonu çalmaya başlıyor ve ekrana baktığında gülümseyerek cevap vermeden önce kim olduğunu söylüyor.

Violet'i yalnız bırakmak için Patience'ın yanına gidiyorum.

"Violet ve Kole ile paylaşmak istemiyorsan kendi dairenin alabilirdin, biliyorsun."

"Paralarını kabul edersem ailemin önümde salladığı ipleri de mi kabul edecektim? Hayır, teşekkürler."

Kaşların çatıldı. "Ailenin yazın Los Angeles'a gitmen için sana para vermediğini biliyordum."

Patience çantasının fermuarını çekti ve bana baktı. "Teklif ettiler. Ama bunu ancak uzun talep listelerini yerine getirirsem yapacaklarını söylediler. Hiç gitmemenin bundan daha iyi olacağına karar verdim. Kole bir kahraman olmaya karar verene kadar geziden tamamen vazgeçmek üzereydim."

"Kole, bir kahraman mı?" Kahraman olan biri varsa o da kesinlikle Kole Christiansen değildir.

Sigma Sin üyelerine göre o cehennemden fırlamış biri. Alex gibi o da psikiyatri koğuşunda zaman geçirmiş ama

Orada geçirdiği zaman ona hiç iyi gelmedi. O bir klinik psikopat ve en ufak bir şefkat gösterdiği tek kişi Violet.

"Bu yaz kendisi ve Violet için kiraladığı dairenin ikinci yatak odasını kullanmama izin vermeyi teklif etti. Böylece Los Angeles'tayken tek yapmam gereken yemek ve genel masrafları karşılamak olacak. Doğum günleri ve lise mezuniyet hediyelerinden biriktirdiğim para bu kısmı karşılamaya yetiyor."

"Çok nazik."

"Sanırım." Patience'ın yüz ifadesini okumak zor. "Kesinlikle beklenmedik bir şey."

Bakışları Violet'e kayıyor ve ifadesi yumuşuyor. Bu onun için ne kadar zor olsa da, çabılıyor.

"Her şey yoluna girecek, Patience." Uzanıp elini tutuyorum. "Stajınla o kadar meşgul olacaksın ki Kole'u hiç fark etmeyeceksin. Eminim tüm o araştırmaların ve zihin uyuşturan çalışma seansların arasında onu zar zor göreceksin bile."

"Biliyor musun, aslında ders çalışmayı seviyorum." Patience kaşlarını çatı.

"Evet, bunu senin için seviyorum ama asla anlayamayacağım." Gülümsüyorum ve bu onun dudaklarında da belli belirsiz bir gülümseme yaratmayı başarıyor.

"Ben yokken bana bir iyilik yapar mısın?" Çantasını omzuna atıyor.

"Ne olursa."

"Benim için kardeşime göz kulak olur musun? Zaten hep Sigma Evi'ndesin, o yüzden insanlar bunu iki kere düşünmez. Sadece onun iyi olduğundan ve karışmaması gereken bir şeye karışmadığından emin olacak birine ihtiyacım var. Onu tekrar kaybedemem."

"Onu kaybetmeyeceksin." Durumun gerçekten böyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yokken ona güvence vermeye çalışıyorum.

"Alex onlara geri döndü." Patience'ın kaşları çatıldı. "Olan onca şeyden sonra doğruca o cehennem çukuruna geri döndü."

"Bunun bir önemi var mı?" Kendi duygularımı bastırmaya ve iyi bir arkadaş olmaya çalışarak soruyorum. "Montgomery'de geçirdiği yıllardan sonra yeniden dünyaya döndü. Kardeşine kavuştun."

"Sadece onu tekrar kırmazlarsa."

Keşke kırmayacaklarına dair ona söz verebilseydim ama hiçbir fikrim yok. İlk seferinde ona ne olduğunu bilmiyorum.

"Lütfen Mila." Patience'ın kaşları çatıldı. "Babamın nasıl bir etkiye sahip olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Ya da ona ne yaptıklarını."

"Senin de ona ne yaptıklarını bilmediğini sanıyordum?"

"Bilmiyorum."

Duraksaması bana yalan söylüyor olabileceğini söylüyor, ama sormaktan daha iyisini biliyorum. "Merak etme," diye onu temin ediyorum. "Ona göz kulak olurum ve sana mesaj atarım.

tüm güncellemeler."

Patience beni kucaklamak için kendine çekiyor ve bu onun yapacağı bir şey değil, kollarım bir an için iki yanımda gevşek duruyor. Ne olduğunu anladığımda, sonunda ben de ona sarılıyorum.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Ona daha sıkı sarılarak fısıldıyorum. "Sarılacağım." Uzaklaşırken hüzünlü bir gülümseme sunuyor.

"Ve ne dediğimi unutma... Biraz eğlenmeye çalış. Dövme yaptır, bir kulübe gizlice gir, bir profesörle yat. Ne bileyim işte. Bir şeyler yap. Herhangi bir şey. Bunu hak ediyorsun."

"Ders çalışmak için oradayım."

Patience inliyor. "Tabii ki çalışacaksın." Göz kırpmıyorum.

Sadece Patience bütün bir yazı Los Angeles'ta geçirip bir saniyesinden bile keyif almayabilir.

"Araba geldi," diye bağıyor Violet dairenin öbür ucundan.

Patience'ı kapıya kadar götürüyorum ve Violet'a sarılıp vedalaşıyorum, inince arayacaklarına söz verdiriyorum. Kapı arkalarından kapandığında, sessizlik bunalıcı.

Tanıdık ve istenmeyen.

OBLIVION

MILA

Burada olmayı GERÇEKTEN İSTEMİYORUM.

Patience'a verdiğim söz olmasaydı, burada olmazdım. Marco, Oxy, Alex ve bilinmeyen bir telefon numarasından gelen şifreli tehdit mesajları arasında limitime geldim.

Ama buna yenik düşmeme izin verirsem -beni yıkan şeyin bu olmasına izin verirsem- asla cevap alamayacağım. İşte bu yüzden kendimi Sigma House'un önünde elimde telefonumla dururken buluyorum ve insanların güven tazelemek için ihtiyaç duyduklarını bildiğim gülümsemeyi zorluyorum.

SABIR

 Alex nasıl?

MILA

 Eminim iyidir.

SABIR

 Sen görmedin bu hafta?

MILA

 Meşguldüm. Neden Los Angeles'a odaklanıp Bristol'da olanları beş saniyeliğine unutmuyorsun? Seksi profesör nasıl?

SABIR

 Seksi olduğunu hiç söylemedim.

MENEKŞE

Çok ateşli.

TEAL

Onaylayabilirim.

MILA

Profesörle ne zaman tanıştın,
Teal?

TEAL

Declan onunla evlenmem için beni kandırırken.

MENEKŞE

Çok romantik.

TEAL

Biz Paris'teyken düğünü yeniden yapmasını sağlayacağım. Bu sefer neyi kabul ettiğimi gerçekten bilmek istiyorum.

VİYOLET

Yapman gerektiği gibi.

SABİR

Eğer bu konuda konuşmayı planladığınız tek şey ilişkiler ise bu grup metnini bırakıyorum yaz.

MILA

Belki ilişkiler hakkında biraz daha sık düşünseydiniz, kardeşiniz için bu kadar endişelenmezsiniz. Gerginliği şu şekilde çözmeyi düşündünüz mü?

Şu ateşli profesörünle?

SABIR

Gerginlik olduğunu hiç söylemedim.

MENEKŞE

Kesinlikle bir gerilim var.

TEAL

Eminim, eğer isterseniz o çubuğu kışınızdan çıkarmanıza yardım etmekten mutluluk duyacaktır.

MILA

Belki de yerine başka bir şey koyar.

SABIR

Bu konuşmayla işim bitti. Kardeşimi gördüğünde bana haber ver. Gitmem gerek.

MILA

Çok sıkıcısın. İyiyim. Sigma House'a doğru yürüdüm. Elime geçtiğinde yaşam kanıtı göndereceğim.

Patience, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, buna cevap vermiyor. Ama grup sohbetinden de ayrılmıyor. Violet, Los Angeles'a geldiklerinden beri Kole ile daha mutlu ve daha az sinirli olduğunu söyledi, umarım bu yaz ona iyi geliyordur.

Telefonumu cebime sokup kendimi Sigma Evi'ne bırakıyorum. Kapı zaten ardına kadar açıktı. Bu, bangır bangır çalan müzik ve etrafta dolaşan rastgele insanlar arasında kimsenin umurunda olduğundan şüpheliyim.

Herkes gideli bir hafta oldu -ben tam da bu noktada bulunalı bir hafta oldu- ve yazın etkileri tamamen yerleşti.

Kalabalık her zamanki kalabalığın dörtte biri kadar ve bir Şekilde daha az geliŐmiŐ. Yaz boyunca herkes umursamayı tamamen bırakır. GsteriŐler terk edilir. Sehpalar uyuyturucuyla kaplı ve her yüzeyde alkol ŐiŐeleri var. Çok sayıdaki oturma odasından birinin önünden geçerken iki adamın Kanepede bir kızı.

Burada olamayacak kadar ayıŐım.

Patience'a söz verdiğim gibi Alex'i aramak yerine bara gidiyorum. Nasıl olsa onunla yüzleşmek için bir ikiye ihtiyaım olacak.

Onun sadece işine geldiğinde bana zaman ayıran başka bir Sigma Sin pisliği olduğu gerçeğini kabullenmiş olsam da Montgomery'de birlikte geçirdiğimiz anları tamamen unutmuş değilim.

Ela gözlerini.

Aklına bir Şey takıldığında çenesinin attığı tik. Tüm sırlarını içeren günlüğünü.

Bir grup aceleyle yanımdan geçerken bir esinti boynumu gıdıklıyor ve bir saniyeliğine, kapıyı suratıma çarpmadan hemen önce olduğu gibi parmaklarının boynumu sıyırdığını hayal etmeme izin veriyorum.

O ses hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Barda duruyorum ve tezgahın üzerinde duran önceden doldurulmuş shotları tarıyorum. Sigma Sin'i tanıyorum, muhtemelen ilerine uyuyturucu karıŐtırılmıŐtır, bu yüzden Şansımı denemek istemiyorum. Onun yerine arkadan bir ŐiŐe votka alıp doğrudan içiyorum.

Çünkü siktir et onları.

"Bu gece eğlenmeye hazır mısın bebeğim?" Eskiden beni eriten yumuşak bir ses sağımdan geliyor.

ŐiŐeyi tezgahın üzerine bırakıp Marco'ya ters ters bakıyorum. "Seninle değil." "Bu çok kötü, küçük bir parti verebileceğimizi umuyordum. Sadece mz

ikimiz." Yanından geçmekte olan başka bir kıza göz kırıpıyor, bu akşam hazırladığı l sekse beni de dahil etmek istediğini ima ediyor.

"Büyüleyici." Bir yudum daha alıyorum, bu sefer daha fazla yutkunuyorum.

Marco'nun beni yalanlarla geri kazanmaya çalıştığında çekilmez olduğunu düşünüyorsam, beni kısıkandırmaya çalışması daha da kötü. Belli etmesem de.

Marco sırtı bara dönük olacak Şekilde dönüyor, dirseklerini arkasına dayayıp bana bakıyor. "Bana bir tane dolduracak mısın, güzelim?"

Yüzünü geren gülümseme, yontulmuŐ çene hattını ortaya çıkartıyor. Simsiyah saçlarına neredeyse uyan koyu renk gözleriyle son derece yakışıklı.

Buradaki hiçbir kız onu fiziksel olarak çekici bulmaz. Ama son zamanlarda Marco'ya baktığımda tek gördüğüm, altındaki çirkin katmanlar.

"Kendininkini doldur."

Marco yaklaşmaya başladığında bir kol aramıza giriyor.

Tenim bana sürtünürken elektrik kolumdan aşağı serin bir ürperti gönderiyor. Dönmeden Alex olduğunu anladım. Sadece bir kişi varlığıyla odadaki her molekülü titreştiriyor.

Ve bundan en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyorum.

Omzumun üzerinden yukarı bakarak Alex'e Marco'ya attığımdan daha kötü bir bakış atıyorum. Bardan bir kadeh çalarken bunu tamamen görmezden geliyor.

Her zamanki gibi sade bir tişört giyiyor. Ama Montgomery'dekinin aksine, bu gece yara izlerini nasıl sergilediğini düşünüyorum. Acı çektiği yerde yara izlerini bir onur nişanı gibi taşıyor.

Şu anda ona karşı hissettiklerim ne olursa olsun, saygı duyduğum bir ifade.

Alex, bir ay önce ifadesiz olduğunu düşünebileceğim bir yüzle beni izliyor. Dudakları sert bir çizgi halinde ve kaşlarında en ufak bir çatılma yok. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman içinde gözlerindeki gölgeleri nasıl okuyacağımı öğrendim. Ve şu anda göz bebekleri renkten renge giriyor.

Sinirli.

"İlaçlarını içerek mi almalısın?" Ses tonum ısırgan.

Alex bardağı dudaklarına götürüp bir dikişte içerek ve bakışlarımı kırmayarak cevap veriyor.

Belki de aslında hiçbir şey almıyordur. Neden umursayayım ki?

"Tamam o zaman." Gözlerimi deviriyorum ve şişeden bir votka daha içiyorum. "Seni görmek de güzel Alex."

Bu adam tek kelime etmeden bile çileden çıkarıyor. En azından Marco'ya kızmam için bana bir sürü sebep veriyor. Alex'te ise hiçbir şey yok.

Boş bir duvar.

Alex geri çekiliyor ama Marco daha fazla yaklaşmaya çalışmıyor. Marco'nun bakışları Alex'ten şu anda benim kadar hoşlanmadığını gösteriyor ama Alex yeni Sigma Meclisi'nde Declan, Kole ve Maddox'la birlikte oturduğu için bir şey söylemiyor.

"Neredeyse unutuyordum..." Votka şişesini yere bırakıp cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Alex'e dönüyorum. "Kız kardeşin yaşadığına dair kanıt istiyor."

İzin istemeden ya da umursamadan telefonumu kaldırıp kamera uygulamasına geçiyorum. Alex fotoğraf çekmemi engellemeye çalışmıyor. Ama o

çenesini hafifçe eğiyor, bakışları kameradan kaçarken koyu sarı saçlarını kaşlarının üzerine düşmeye zorluyor.

Gençken fotoğrafının çekilmesini umursamıyor gibi görünüyordu, ama belki de psikiyatri koğuşundayken değişen bir başka şey de budur.

Mesajlarımı açarak resmi Patience'a gönderiyorum.

MİLA

Kardeşin iyi.

Öyle olmasa bile, iyi bir arkadaş olur ve öyle olduğunu söyledim.

Endişelenmeden geçireceği bir yazı hak ediyor, özellikle de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokken. "Ve benim işim bitti." Alex'e alaycı bir selam verip gülümsüyorum.

Bu her şeyden daha fazla zehir.

"Gerçekten gitmiyorsun, değil mi?" Marco biraz daha yaklaşır, Alex ona ters ters bakınca durur. "Sadece erken olduğunu söylüyorum. Kal ve parti yap."

Alex muhtemelen Marco'nun teklifini kabul etmeyeceğimi umuyor. Gidersem hayatı daha kolay olur. O zaman sinir bozucu bir bekçi köpeği gibi etrafta dolanmayı bırakabilirdi.

Ama buraya gelmemin bir nedeni var ve bunun Alex'in kız kardeşi için bir fotoğrafını çekmekle hiçbir ilgisi yok. Sigma House bu yaz içki ve uyuşturucuyla kendini unuttururken, ben aradığım cevapları bulacağım.

Remi'yi kimin öldürdüğünü bulacağım.

"Tabii ki hayır." Marco'ya tatlı tatlı gülümsüyorum ve bunun Alex'in yumruklarını sıkmasına neden olduğunu fark etmiyorum. "Hadi parti yapalım."

İDDİA ETME

MILA

Marco'ya karşı kalan tüm heyecanlar, aleti Sigma Sin hayranlarından birinin boğazında kaybolduğu anda yok oluyor. Gözlerini sürekli benden ayırmıyor, bu da sinirlerimi kontrol etmemi imkansız kılıyor.

Kanepeden kalkarak, buraya yapmaya geldiğim şeyi yapmak için her zamankinden daha iyi bir zaman olduğuna karar verdim. Marco'nun meşgul olduğu belli, yani ensemde solumayacak. Ve onu unutmuş olsam bile, ilişkimiz orgazma ulaşmamışken bir kızın ona oral seks yapmasını izlemek istemiyorum.

Sevişmeyi çok uzun zaman oldu ve bu gerginliğin her saniyesinin beni yiyip bitirdiğini hissetmeye başladım.

Herkesin fark edemeyecek kadar sarhoş ya da uçmuş olmasına şükrederek çalışma odasından çıkıyorum. Atkuyruğum kafa derimi çekiyor, şakaklarımın arasındaki sıkıcı zonklamayı artırıyor, bu yüzden saçlarımı çekip kurtarıyorum.

Sigma Evi'nin derinliklerine doğru ilerlerken kimse fark etmiyor. Declan ve Kole daha yeni ayrılmışlardı ve ortalık kaosa dönmüştü. Neredeyse hiçbir muhafız dikkat etmiyor ve Alex'ten kaçındığım sürece, istediğim yerde dolaşırken kimse bana ikinci bir bakış atmıyor.

Ve şu anda, Alex hiçbir yerde görünmüyor.

Partideki diğer insanların aksine, o ilk kadehten sonra içmeyi bıraktı, katılmak yerine gözlemlemeyi tercih etti. Dikkatini çekmeye çalışan herkesi görmezden geldi ve kokain çıktığında sonunda ortadan kayboldu.

Bir köşeyi daha dönerken, kafamın rahat olmasına sevindim. İlk geldiğimde içtiğim birkaç yudum votka etkisini yitirdi ve ondan sonra tek yaptığım, insanlar neden içmediğimi merak etmesin diye karışık bir içkiyi yavaşça yudumlamak oldu. Sarhoş olmak ruh halime iyi gelebilir ama yapmak için geldiğim şeyi başarmamda bana yardımcı olmayacak.

Başka bir koridorun sonuna ulaştığımda iki kapı var. Sağ tarafımdaki açık, bana kutsal olmayan bir kiliseyi hatırlatan büyük bir toplantı odasını ortaya çıkarıyor. Sıralar iki yanda dizilmiş, ön tarafta dar bir masaya bakıyorlar.

Arka duvarda, üzerine Sigma Evi yemini kazınmış bir taş levha var.

Evin tüm üyelerinin uyuşturucu ve seksle duyularını köreltmelerine şaşmamalı. Ruhlarını satmışlar ve şeytanın tahsilat için gelmesi an meselesi.

Sol tarafımdaki kapı kapalı. Neyse ki kolu denediğimde kilitli olmadığını gördüm.

Declan ve Kole burada olsalardı, bu kadar kolay olacağını sanmıyorum. Ama Maddox'un kafası her zaman iyi ve Alex de tamamen kontrol altında, yani belli ki ikisi de takip etmiyor.

İçeri girmeden önce kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için son bir kez koridora bakıyorum. Pencereden süzülen bir parça ay ışığı dışında oda karanlık. Karanlıkta bir lamba arıyorum. Bir düğme hareketiyle oda aydınlanıyor ve yüksek dosya dolapları karşısında rahat bir nefes alıyorum.

Sigma House gibi bir kardeşlik derneği üyelerinin ayrıntılı kayıtlarını tutar. Nereye gittiklerini, ne yaptıklarını ve kime rapor verdiklerini. Eğer Remi'yi öldüren adam Sigma Sin'se, kimliğini ve neden Oregon'da olduğunu ortaya çıkaracak bir belge olmalı.

Ne yazık ki, bunun basit olmayacağını tahmin etmeliydim. Sıra sıra dizilmiş dosya dolapları olsa da, benim için hiçbir şey ifade etmeyen altı haneli numaralarla etiketlenmişler. Bunların sayısı bir gecede eylemeyeceğim kadar fazla ve kollarımda taşıyamayacağım kadar çok bilgi var.

Belki numaraların şifresini nasıl çözeceğimi bulabilirsem, nereden başlayacağımı bilebilirim.

Ofisi geçip masaya doğru ilerliyorum. Üst çekmece kilitli ve hiçbir yerde anahtar yok. Üstünde bir defter görüyorum. Yıpranmış kahverengi deri kapağı bana Alex'in günlüğünü hatırlatıyor ve ön yüzünde kabartmalı benzer bir mühür var.

Defterin içinde hiçbir anlamı olmayan daha fazla kod var. Sayfalar dört sütuna bölünmüş. Bazı satırların yanında onay işaretleri ya da X'ler var. Diğerlerinde yok. Ortadaki bir sayfanın yarısında yazılar duruyor. Ondan sonra hiçbir şey yok.

Bunun basit olmasını beklemiyordum ama bu kadar imkansız da olmamalıydı.

Her adım yaklaşmak, yirmi adım geri gitmek demek.

Parmaklarımı akçaagaç masanın üzerinde gezdirerek, karşı tarafa geçene kadar yavaşça daire çiziyorum. Köşede üç bıçak sergileniyor; en küçüğü en üstte, en büyüğü ise en altta. Tabandaki levhada şöyle yazıyor: *Günahtan doğarız ve günah sayesinde açığa çıkarız.*

Parmaklarımı sapların üzerinde gezdirirken karanlık bir şey sinirlerimi geriyor. Bu bıçaklarda kötülükten başka bir şey yok. Bundan eminim.

Fildişi kabzalardan birinin üzerinde gezinirken, kapı arkamdan tıkırdıyor. İçgüdüsel olarak en üstteki bıçağın sapını tutuyorum ve durduğum yerde dönüyorum.

Daha düşünmeden kolum geriye doğru bükülüyor ve bıçağı havada ileri doğru savuruyorum. Mükemmel bir nişanla tuttuğum yerden fırlıyor ve şimdi kapalı olan kapıya, Alex'in muhteşem sinir bozucu yüzünün hemen yanına saplanıyor.

Gözlerim anında kısıllıyor. O da bunu eğlenceli bulmuş olmalı çünkü gölgeli sırtışı en ufak bir neşe belirtisiyle parlıyor.

"İnsanlara gizlice yaklaşmamalısın." Yumruklarımı sıkıyorum.

O başını eğiyor. "Ve sen de ait olmadığın yerlere gitmemelisin."

Yanaklarımdaki ısı süzülüyor.

Gözlerim açılıyor.

Belki de biri votka şişesinin içine doğrudan bir şey koymuştur çünkü halüsinasyon görüyor olmalıyım.

Ya öyle ya da Alex az önce benimle konuştu.

Sesinin derin ve sert tonunu algılamaya çalışırken kulaklarım çınlıyor. Sonunda kırılmış. Kesik kesik ve pratikten uzak. Sanki sesi, onu kestiği o ana kadar göğsünde hapsolmuş gibiydi.

Alex benimle konuştu.

"Az önce bir şey söyledin." O kadar sessizdi ki kelimelerin nefesimle birlikte kaçtığını zar zor hissediyordum.

Bir sırrı itiraf etmek gibi.

Başını sallıyor, başının yanındaki bıçağın sapını tutup bıçağı çekerken yüz ifadesi en ufak bir bozulma göstermiyor.

Yavaşça öne doğru adım atarken kalbim küt küt atıyor.

Alex bu ana kadar beni hiç korkutmamıştı. Bana sanki avıymışım gibi bakmasında bir şey var. Sanki dikkatli olmazsam çenesini yerinden çıkarıp beni bütün olarak yutacakmış gibi.

Bıçak hâlâ elindeyken benden bir adım ötede durakladığında sertçe yutkunuyorum. Parmaklarım uyluğumda saklı olan bıçakla oynuyor. Durum değişirse bıçağın sapını kavrayıp kendimi savunmak için sabırsızlanıyorum.

Ne de olsa Alex'i gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?

Hayranlık dostluk değildir. Ve yaptığı tek şey ona güvenmemem gerektiğini kanıtlamak.

Alex öne doğru eğilip bıçağı masanın üzerine koydu.

Vücudunu benimkine o kadar yaklaşıyor ki, son birkaç haftadır onu düşünerek geçirdiğim her saniyeyi yeniden yaşamadan nefes alamıyorum. Göğsü göğüslerimi sıyırmaktan milimetrelerce uzakta ve meme uçlarım beklentiyle zirve yapıyor.

"Öyleyse doğru, konuşabilirsin. Sadece konuşmamayı mı seçiyorsun?" Dilini tıkırdatıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Pek bir şey söylemiyorsun." Kaba olduğunu bilsem de şu anda umurumda değil çünkü benimle dalga geçmesinden bıktım.

Gözlerinde fırtınalar kopuyor. Kaba yorumum karşısında yeşili altına boğan bir fırtına. Tavrımdan hoşlanmıyor.

"Sanırım artık gizemli Alex Lancaster'ın sırlarını biliyorum," diye devam ediyorum, bilerek onunla alay ederek. "Yani orada öylece durup bana mı bakacaksın yoksa beni dışarı mı atacaksın?"

Muhtemelen yapmamam gereken bir adamın sınırlarını test ediyorum. Konuşmadığını düşünerek herkesi kandıran bir adamın. Aklını kaybettiğini. Şimdi gözlerinin içine bakarken, mükemmel bir berraklık görüyorum.

Günahtan inşa edilen kardeşlikte, ben görmek istemesem de o her zaman olduğu kişi.

Kötü bir
fikir.

Kırmızı bir
bayrak.
Tehlikeli.

Muhtemelen ölümcül, eğer bana yapılan uyarılarda haklılık payı varsa. "Seni neden kovayım ki?" Ses tonu benimle alay ediyor.

Bu sefer dişlerini sıkan benim.

Omuzlarımı kıvrıp daha uzun duruyorum. Kısa boylu değilim ama yine de çenesine ancak yaklaşabiliyorum, bu yüzden ona tam olarak bakabilmek için boynumu eğmem gerekiyor.

"Neden beni kapı dışarı etmiyorsun? İyi olduğun şey bu, değil mi? İnsanları susturmak. Sessiz kalmak." Havadaki gerilim dalgası yoğun ama görmezden geliyorum. "En son sana saçmalıklarını söylediğimde beni kucağına alıp odanın dışına taşımıştın. İşte buradayım, gizlice girmemem gereken yerlere giriyorum, sırrını çözüyorum."

"Konuşabildiğim gerçeğinin benim sırrım olduğunu mu düşünüyorsun?" Dudakları karanlık bir eğlenceyle eğildi.

"Onlardan biri." Bakışlarımı daraltıyorum. "Burnumu soktuğum için beni Sigma Evi'nden atmana bahane olacak kadar. En azından o zaman benden huzur içinde nefret edebilirsin."

"Senden nefret ettiğimi kim söyledi?"

"Söylemene gerek yok. Benden nasıl kaçtığın ortada." Keşke bunu yüksek sesle söylemek canımı yakmasaydı.

Omurgamı dikleştirmek tüm soğukkanlılığımı alıyor. Sözlerim zaten beni savunmasız bırakacak kadar incinmişken bu adama karşı zayıflık göstermemek.

Alex öne doğru eğiliyor ve parmaklarını uzun kollu gömleğimin kenarından geçiriyor. Dokunuşu kumaşın arasından bileğimi gıdıklıyor ve omzuma ulaşana kadar bir yol açıyor. Boğazım sıkılıyor ve parmak uçlarının köprücük kemiğime hafifçe değmesiyle göğsüm uğulduyor.

Çeneme ulaştığında, alt dudağımın üzerinde öyle bir incelikle geziniyor ki, dokunuşu neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor.

"Bu yüzden mi senden kaçtığımı düşünüyorsun?"

Sorusu kafamı karıştırıyor, özellikle de tek açıklamanın bu olduğunu düşünürsek.

"Evet." Yıkılmamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. "Yoksa neden benden bu kadar kaçasın ki?"

Orta parmağı ağzımın üzerinde duruyor. Onu içime çekerken neredeyse tadını **a l a b i l i y o r u m**.

Alex odadaki oksijenin her zerresi ama yine de ona doyamıyorum. Onu.

"Çünkü." Elini geri çekerek beni yalanladı.

Bu benim soruma bir cevap değil. Ve sanırım o da bana bir cevap vermeyecek.

Ta ki çenemi tutana kadar. Başımı eğip yaklaşıyor, ağzını şakağıma daldırıyor ve her nefes verişimde yanağımı gıdıklıyor.

Beni masaya doğru bastırırken arkamdaki masayı kavriyorum. Ama ona uzanmıyorum. Montgomery'de bunun nasıl olduğunu hatırlıyorum ve henüz beni susturmasına hazır değilim.

Bacaklarından biri öne doğru bastırıyor, benimkinin arasına giriyor ve bu adam için olduğum akılsız kukla gibi, bizi daha da yakınlaştırmak için dizlerimi genişletiyorum.

O bir felaket ve ben de kül gibiyim. Ama Tanrım, ona ihtiyacım var.

Bu yüzden olsa gerek, sonunda kendimi masayı bırakıp elinin arkasına uzanmaya cesaret ederken buluyorum. Çenemdeki tutuşunu gevşetmiyor.

Parmaklarımı pürüzsüz, inişli çıkışlı yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Onu anlamak istiyorum. Bu

sıcak ve soğuk.

Bu kötü adam ve güvenli alan.

Elimi yaralı kolunda gezdiriyorum ve geriliyor. Bakışlarında demlenen öfke. Sigma Sin'in her üyesinin içinde yaşayan canavar. Gerçi Alex'inkinin diğerlerinden daha keskin olduğunu hissediyorum.

Ve onu ilk kez açıkça görüyorum. Saklamaya çalıştığı her şeyi.

"Benden kaçıyorsun çünkü seni gördüğümü biliyorsun." Dolaşan elimi durduruyorum, reddettiği soruya cevap veriyorum. "Kurban olabilirsin ama masum değildin, değil mi Alex? Sen de tıpkı onlar gibisin."

Hınzır bir sırıtış yanaklarını geriyor. Ciğerlerimdeki havayı dağıtıyor. Tamamen eğlence ve saf kötü niyet.

Alex ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve fısıldıyor, "Bu seni ilgilendirmiyormuş gibi davranma."

TEK RAHATLIĞIM

MILA

ALEX BENİMLE OYNUYOR.

Şakacı mı yoksa acımasız mı olduğunu anlayamıyorum ama derimin altına girmeye çalıştığı çok açık.

Kafasına bıçak fırlattığımda beklediğim onca şey arasında bu değildi. Ve son birkaç haftayı beni görmezden gelerek geçirdikten sonra, sırf bununla ne yapacağını görmek için ona biraz işkence etmekten kendimi alamıyorum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Çenemi yukarı kaldırıyorum.

O da bu meydan okumaya alaycı bir sırıtışla karşılık veriyor. "Zamanına değmeyen erkeklere karşı bir zaafın olduğunu biliyorum."

"Zamanıma değmediklerini kim söyledi?" Dudaklarımı ıslatıyorum ve bakışları dilime odaklandığında sertçe yutkunuyor. "Kıskanıyor musun, Alex?"

Masanın üzerine geri çöküyorum, dizlerimi daha da açıyorum, böylece o da dizlerimin arasında duruyor. Bir elimi önüme koyup çıkıntıyı kavıyorum ve bu kısa etekle iç çamaşırimi onun görüşünden saklıyorum.

Gözleri oraya odaklanıyor, ona ihtiyacım olan yere. Muhtemelen gözlerimin içine baktığı ve içimdeki ateşi yaktığı ilk andan beri ona ihtiyaç duyduğum yere.

"Kıskanacağım kimse yok Mila." Bakışları benimkilere kaydı. "Marco'dan ayrıldım diye mi?" Ters ters bakıyorum. "Sanki o benim tek seçeneğimmiş gibi

kampüste. Gerçekten de Meclis'te bacaklarımın arasına girmek isteyen tek üyenin o olduğunu mu sanıyorsun?"

Alex'in çenesi sinirlenerek tüylendi ve tehdidim tam da istediği etkiyi yarattı. *İyi oldu.*

Onu kızdırmak istiyorum.

Alex'in beni dışlamasından ve onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi davranmasından bıktım. Şu anda burada olması bunun doğru olmadığını kanıtlıyor. Eğer onu kızdırmak, ustalaştığı bu buz gibi soğuk cepheyi kırmanın tek yoluysa, öyle olsun.

"Belki de yanıliyorumdur ve sen hiç kiskan değilsindir." enemi yukarı kaldırıyorum ve ela gözleri kararıyor. "Belki de benim gibi birinde kendini kaybetmek için sen de onlar kadar aresizsin. *Senin için* ne kadar zaman oldu Alex? Montgomery'den çıkar çıkmaz seriyi bozup biriyle yattın mı yoksa beklemeye mi karar verdin? Orada kilitli kalmak ne kadar zaman aldı ki başka birinin dokunuşunun eksikliği seni ıldırttı?"

Ateşle oynuyorum ve bunun farkındayım.

Kömürlerin üzerinde duruyorum ve beni yakmaları için cesaret ediyorum. Bu yüzden bu sefer ona uzandığımda kendimi tutmuyorum, elimi doğrudan yaralı koluna koyuyorum, yaralarını kabul ettiğim için bana kızıyor mu yoksa onları bir kusur olarak görmediğimi anlıyor mu merak ediyorum.

Onun kırık parçalarını istiyorum.

Onu istiyorum.

Onun yaşadıklarının yaşamanın ve hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlamak istiyorum.

Bu konuda bir şey yapana kadar onu kızdırmaya yetecek kadar kötü.

Ben ona dokundukça parmakları esniyor. Sıkılaşıyor ve titriyor. Sözlerinden hareketlerine kadar her şey biraz dalgalı ama buna aldırmıyorum. Aksine, acıyı nasıl bastırdığı beni büyülüyor.

Ama gözlerimin içine donmuş gibi bakarken bir hareket bile yapmıyor. Gvensizliğimi ortaya çıkaracak kadar uzun süre kıpırdamadan duruyor.

"Sorun nedir? Gördüğün şey hoşuna gitmedi mi?" Bu sorunun beni bu kadar savunmasız bırakmasından nefret ediyorum.

Sorma ihtiyacı hissetmemden
bile. Alex huffs. "Hoşlandığımı
biliyorsun."

Bunu bilmiyorum ama gözlerinde yalan söylediğine dair hiçbir ipucu yok.

Çenemi serbest bırakıyor, ellerini kalçalarımın indiriyor ve beni masaya daha da yaslıyor. Sert boyu gbeğime baskı yapıyor ve ben onun için gmbrdyorum. Onun dokunuşuyla eriyorum. İçimden sıvı sıcaklığı geçiyor ve boşluğa dönmeden önce tutunmam gerekiyor.

Ancak Alex'e tekrar uzandığımda beni durduruyor, bileklerimden tutup arkamdan çekiyor.

"Yapamazsın." enesini indiriyor ve başıını sallıyor.

Ne yapamam?

Ona
dokunamaz
mıyım?
Onu baştan
ıkaramaz
mıyım?

Sorular dilimin ucunda ama her şey çok kırılgan geliyor. Sanki herhangi bir şey bu anı paramparça edebilir ve dikkatli olmazsam kendimi kapalı bir kapının önünde bulabilirim.

"Yapamazsın," diye tekrarlıyor, kemerini ilmeklerinden sıyrıyor.

Arkamdan çekip bileklerime doluyor ve sıkıca sabitliyor.

"Ne yapıyorsun?" Çekiştirerek kurtulmaya çalışıyorum ama beni daha fazla hapsediyor.

Alex masadaki bıçağı alıp kemer tokasına saplarken ve bağlı ellerimi arkamdan masaya sabitlerken cevap vermiyor.

"Benden sana bir daha dokunmamamı isteyebilirdin." Ona ters ters baktım. "Bu biraz aşırı değil mi?"

"Belki." Gözleri vücudumda minnettar bir gezintiye çıkıyor ve açılmış bacaklarımda duraklıyor. "Ama sanırım ben böyle olmasını tercih ederim."

"Sen çarpıksın." Kemerini çekiyorum ama zar zor hareket ediyor. "Kesinlikle hasta."

Mırıldanıyor, çenemi kavrayıp yüzümü ona dönmeye zorlarken yüz ifadesinde bir eğlence gölgesi beliriyor. Diğer eli dizimin üzerinde daireler çizdikten sonra yavaşça bacağımdan yukarı kayıyor ve içeri doğru dalıyor.

İç uyluğumdaki yavaş, işkenceli yol beni yakıyor. Ama ona ihtiyacım olan yere ulaşmadan hemen önce duraklıyor. Hassas tenimde yavaş daireler çizerek benimle alay ediyor.

Tam ona yalvarmak zorunda kalacağımı düşündüğüm anda, bacaklarımdan arasına inip amımı örten ıslak dantele bastırarak beni bu ızdıraptan kurtarıyor.

Göğsünden gelen inilti ilkel. Çenemi kavrayışı acı verici. Ama başparmağını dantelin üzerinden geçirip göbeğimin üzerine kaydırduğunda, bu hareket dışındaki tüm hislerimi kaybediyorum.

"Alex." Gözlerim dalgalanıyor ve artık acı yok.

Artık bağ yok.

Sadece Alex bana meraklı olduğu kadar sahiplenici bir şekilde dokunuyor. Sanki dünyada onun için önemli olan tek şey benmişim gibi. Sanki keşfettiği ilk insan benmişim gibi.

"Evet, Mila?" Yavaşça klitorisimle oynarken her tepkimi izliyor. Beni yukarı kaldırıyor ve sonra aşağı indiriyor. Tekrar ve tekrar.

Sorduğum soruyu unutuyorum. Sözlerimi.

Düşüncelerimi.

Sadece Alex'in gözleri var, bedenimi öğrenirken bakışlarını benden ayırmayı reddediyor. Beni bu kadar iyi görmesi korkunç. Bir dokunuşun son birkaç haftayı sanki hiç var olmamışlar gibi silmesi.

Dokunuşumu reddetmekte bu kadar kararlıyken dizlerim Alex'in kalçalarını sıkıca kavlıyor ve onu kendime çekmek için üzgün bir çaba sarf ediyorum.

"Alex," diye inliyorum elini çektiğinde. "Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var." Yalvarıyorum.

Erkeklerden hiçbir şey istemeyen bir kız, bu adamın beni acılarımdan kurtarması için yalvarıyor.

Yaşadıklarından sonra onun bile hazır olamayacağı şeyler için bencilce yalvarıyorum. Vücudumun taleplerini umursamadan, her damarımdan geçen bu arzuyu tatmin ediyor.

Yalvarıyorum ve tüm bunların kafamda olmadığını kanıtlamasını umuyorum. Onun için yeterli olduğumu.

"Lütfen-"

Dudakları dudaklarıma konduğunda beni kesiyor. Öpücüğü bir iddia ve bir söz. Sert ama nazik. Beni böyle hissetmek onu incitiyormuş gibi gergin. Çaresiz çünkü ne olursa olsun istiyor.

Alex beni öpüyor ve ruhumun derinliklerinde hiçbir şeyin onunla kıyaslanamayacağını biliyorum.

ona.
Dudaklarım ayrılıyor ve dili içeri kayıyor, hak iddia ediyor. Bizi birbirimize bağlıyor.

Vücudu benimkine mühürlenirken bu görünmez bağı bağlıyor.

Alex kendi başına zar zor ayakta durabiliyor, bu yüzden beni uzun süre idare edebileceğinden şüpheliyim. Ama öpücüğün içine gömülüyorum ve sonsuza dek sürecekmiş gibi davranıyorum. Dilindeki nane ve votkanın tadını çıkarıyorum ve ellerimi saçlarının arasına sokabilmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Onu dokunarak keşfedebilmeyi.

Ama başa çıkabileceği tek şey buysa, kontrol edebileceği tek şey buysa, öyle olsun. Kendimi onun sunağına bırakıyorum.

Alex kalçalarımı kavrayıp daha geniş açıyor. Eteğimi kalçalarıma doğru çekerken öpüşmeyi kesmiyor ve parmakları bıçak kılıfını sıyrıyor.

"Uzun hikâye," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

Neyse ki, parmaklarını kığımın tümseklerine sokarken ve beni masanın kenarına çekip sikine doğru sallarken detaylandırmamı istemiyor.

Daha önce hiç kimsenin vücuduna şu anda onunkine ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım.

Tüm inancımı kaybettiğim bir anda dualarıma verilen bir cevap gibi.

Bacaklarım kalçalarına kilitlenmişken dilini ağzıma alıyorum ve onun beni tükettiği gibi ben de onu tüketmek için elimden geleni yapıyorum. Bana dokunmayı reddedebilir ama geri kalan her şeyi bana vermezse lanetleneceğim.

Alex ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirerek dantelli iç çamaşırımı kenara sıyrıyor. Bir parmağını derine batırırken göğsünde alçak bir homurtu çınlıyor ve onun üzerinde yarattığım bu beyin değiştirici etkiden daha fazlasına ihtiyacım var.

Tıbbi, neredeyse.

Geçici de olsa acıyı dindiriyor.

Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben de onun hareketlerine karşılık vermek için sallanmaktan kendimi alamıyorum. Birikmeye başlayan zevkin peşinden koşarken öpüşmelerim muhtaçlıktan çılgınlığa dönüşüyor.

Alex dişlerini alt dudağıma gömüyor ve çekiştiriyor, dişlerini dudağımdan yavaşça çekerken gözlerini açıp doğrudan bana bakıyor ve o noktayı yalamak için eğiliyor.

Vay canına, bu adamın dili. Bacaklarımın arasında istiyorum.

Alex aklımı okumuş gibi sırtıyor ve aşağı baktığında bakışlarını takip ederek kot pantolonunun fermuarını açtığını görüyorum. Bir eli benimle oynarken diğer eli külotunu önden aşağıya doğru itiyor ve ben tüm zaman ve mekân algımı kaybediyorum.

Kim olduğumu, nerede olduğumuzu ya da içeri kimin girebileceğini unutuyorum.

Aletini okşarken ve girişime doğru iterken hiçbir şeyin önemi yok.

Son birkaç haftadır gecenin bir yarısı bunu o kadar çok hayal ettim ki; şimdi rüya mı görüyorum diye merak ediyorum. Hem doğru hem yanlış. En iyi arkadaşımın erkek kardeşi sikini amıma sürüyor ve son birkaç yılını aklını kaçıracak geçirmiş olması umurumda değil. Onu tekrar bir araya getirebileceğime kendimi inandırıyorum.

"Alex." Başımı kaldırıp yüzümü izlediğini gördüğümde nefes nefese kalıyorum.

Yüzü her santimde geriliyor. Tüm ışık gözlerini terk ediyor ve onlar cam. Aynalar. Hiç söylemediği ama hissettiğine yemin edebileceğim şeylerin harikalar diyarı. Kalçaları benimkilerle birleşiyor ve ben sınırlarımın ötesinde geriliyorum.

Yüzüm vidalanıyor ve onun etrafında geriliyorum.

"Siktir." Bakışları birleştiğimiz yere düşüyor ve aletini çizen arzuma hayranlıkla bakarken omuzları şişiyor. "Gerçekten uzak durmalıydın Mila."

Kalçaları tekrar öne doğru itiliyor ve bir şeyler çözülüyor. Vahşi ihtiyaç kursları ve daha önce onunla alay ediyor olsam bile, gerçekten ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Alex seks yaptığından beri. Çünkü bana sanki beni yutmak istiyormuş gibi bakıyor.

Tırnakları kısa ama sert tutuşuyla tenimi ısıyor. Ve çekmeye başladığında omuzları titriyor.

Tekrar soktuğunda, tüm tereddüt duygusunu yitirmiş. Çenemi kavrayıp ağzımı kendine doğru çekerken artık nazik değil. Öpüşme dişler ve kavga, bizi birbirimize bağlıyor. Beni sikiyle siktiği gibi diliyle de sikiyor. Açgözlü ve acımasız.

Ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Başparmağı yine klitorisimi buluyor ve beni çıldırtan o işkenceli dairelerle oynuyor. İlk dokunuşlarında soğukkanlılığımı zar zor koruyabiliyorum.

İticileri güçlü ve derin ve dayanmak neredeyse imkânsız.

Alex yine de zorluyor. Kıçımı kavırıyor ve zonklayan kalçalarıyla buluşmam için beni tutuyor. Görüşümün renksizleştiği ve dünyanın tüm sesini kaybettiği yerde bana vuruyor.

O benim havam ve ben onun toprağıymışım gibi beni tutuyor. Her nefes alışımında o oluyor.

Varlığım için hayati önem taşıyor.

İçim paramparça oluyor ve onun etrafında kenetlenip parçalanırken havayla bir oluyorum. O daha hızlı hareket ederken, orgazmımın her nabzını çekerken neredeyse çok fazla. Kendi orgazmını kovalarken sesi neredeyse acı içinde çıkıyor. Hızı arttıkça ve dişleri sıkıldıkça. Vücudu titrerken. Ancak o zaman öpüşmeyi kesiyor ve yüzünü boynumun kenarına gömüp beni döllerile dolduruyor.

Birbiri ardına gelen muhtaç nabızlar beni ele geçiriyor.

Yavaşlarken ikimiz de hâlâ titriyoruz. Ama hemen çekilmiyor ya da geri çekilmiyor. Beni kendisine bağlı tutuyor. Nefesim tükeniyor ve savaşıyorum. Salgısı altımızdaki zemine damlıyor.

Bu adamın üstesinden gelebileceğimi düşündüysem, yanılmışım.

Bu benim sonum.

Yoksa o benim başlangıcım mı?

Alex alnını benimkine bastırıyor ve gözlerine bakmak canımı acıtıyor çünkü orada bulacağım şeye hazır değilim. Karanlık. Korku. Belirsizlik.

Gözlerini kapatıyor ve nefes alıyor. "Senden neden kaçtığımı bilmek ister misin?"

"Mm-hmm." Hala nefesimi tutarak mırıldanıyorum.

"Çünkü sen-" Duraklıyor - sesi takılıyor - nefesi düzensiz. "Sen benim tek tesellimsin, Mila Bianchi. Tek tesellim bu."

SEN NE YAPTIN?

ALEX

"ALEX, YAPMA!" diye bağıır Patience.

Gözyaşları porselen yanaklarından aşağı nehirler oluştururken ses tonu havayı delip geçiyor. Beyaz-sarı saçları titreyen mum ışığında parlıyor ama benim tek gördüğüm kırmızı.

Tek gördüğüm kan.

Kız kardeşimin yakarışı, kulaklarımda hızla atan kalp atışlarımla arasında boğuluyor. Yumruğum onun yüzünü buluyor.

Tekrar

.

Tekrar

.

"Alex." Durmam için yalvarsa da gözyaşları benim savaş çığlığımla oluyor.

"Duramazsın. Seni öldürecekler."

Öldürecekler ama en azından o gitmiş olacak çünkü ben yapmazsam ailemizi onu bu adamdan asla koruyamayacak.

Babam bana odaklanmakla meşgulken, annem tespihiyle uğraşıyor, ailemizi parçalayan dikişleri bahane edip görmezden geliyor.

Kız kardeşimin sahip olduğu tek şey benim.

Parmak eklemlerim kemikle buluşuyor ve elim kırılıyor. Ama acıya karşı hissizim. Buna karşı.

Sonunda topuklarımla üzerine çöktüğümde yüzünde hiçbir şey yoktu. Beni izleyen gözler yok. Yargılayacak bir dil yok.

Patience bacaklarını göğsüne çekmiş, odanın köşesinde bir ileri bir geri sallanıyor. Altın sarısı gözleri benimkilere sabitlenmiş. Sessizliği sadece nefes alış verişlerimiz ve ara sıra titreyen bir mumun tükürüğü bozuyor.

Ellerim ağrıyor, ağrı kollarıma ve omzuma doğru yayılıyor. Omurgamın kafatasımla birleştiği yerdeki düğüm zonklıyor.

Patience'in hıçkırığı sessizliği kesiyor. Göğsümde çingiraklar. Kaburgalarımla arkasında nabız atıyor. Bir kez başladı mı, duramıyor. Ve sessiz çığlıklar, şakaklarımla arasında seken çığlıklar da olabilir.

Ta ki koridordan gelen ayak seslerine kadar. Kapıdan boğuk bir ses geliyor ama kapı kolu tıkırdayıp açıldığında kız kardeşim duvara yaslanıyor.

Sanki dönüştüğüm şeyi saklamak mümkünmüş gibi.

"Oh, Alex, oğlum." Babam bodruma giriyor ve önümdeki parçalanmış cesedin yanında duraklıyor.

Ayağını kan gölünün hemen dışında düzgünce dinlendirmeden önce gevşek uzuvlardan birine parmak atıyor.

"Kız kardeşin seni merhametli yapıyor." Babam mırıldanıyor ama bu bir iltifat değil.

Patience kollarını bacaklarına doluyor, hiçbir şey söylemiyor. İleri geri sallanıyor. Duygu musluğunu kısmaya çalışırken gözleri kapalı. Hiç şüphesiz gözyaşlarının durmasını istiyor.

Ama bu gerçeği görmezden gelemiyor. Biz buyuz işte.

Lancasterlar.

Acı, güç ve ölüm getirenler.

"Temizlenin. İkiniz de." Babam kaşlarını çatıyor, bakışları kız kardeşime kayıyor. "Sabırlı ol, annenin yardımına ihtiyacı var. Ve Alex, konuşmamız gerek."

Cesetten haber yok.

Odadan çıkmak için döndüğünde Patience'ın susturamadığı hıçkırıkları umursamaz.

Çünkü onun aksine, bunu bekliyor.

Sonunda gittiğinde ve ayak sesleri kaybolduğunda, Patience bakışlarımla karşılaşmasa bile bana doğru bakmaya cesaret ediyor. "Ne yaptın sen?"

Bedenim sarsılıyor ve gözlerim hızla açılıyor. Terli çarşafları kavrarken iki kolumdan da donuk bir ağrı yayılıyor. Karanlık tavanda ay ışığıyla dans ediyor, benimle alay ediyor.

Başımı saate çevirdiğimde saatin sadece dört buçuk olduğunu görüyorum. İki saatlik uyku kulağa pek hoş gelmiyor ama son zamanlarda alıştığım bir saat otuz dakikadan daha iyi.

Parmaklarımı uzatmam biraz zaman alıyor. Mum ışığıyla aydınlatılmış bodrumdan çıkıp bedenime dönmem.

Oturmak.

Nefes

almak.

Hayatta

kalmak.

Bacaklarımı yataktan kaydırarak düz yastığı boyayan tere bakıyorum. Montgomery'de görevliler gecenin bir yarısı beni rahatsız eden şeyleri silmek için çarşafı ve battaniyeleri her gün yıkarlardı. Artık Sigma House'a döndüğüme göre, bu benim işim.

Ayağa kalkıp yatağı temizliyorum. Çarşafı daha sonra ilgileneceğim bir yığın haline getiriyorum.

Bir kez uyandıktan sonra gözlerimi kapatıp bir saat daha beklemenin faydası yok. Bilinçaltıma geri dönmeyi başarsam bile, bu huzurlu olmaz. Rüya, hala bir parça umudu olan insanlar içindir.

Parmaklarımı esnetiyorum ve eklemlerimdeki gerginliğe karşı savaşıyor. Son bir esnemeyle ellerimi gevşetiyorum ve boş odamı tarıyorum. Koyu gri duvarlar alanı daha küçük gösteriyor ve ısıtıcının üzerine giysiler yığılmış olsam bile hala yanıyorum. Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nun sürekli soğuşuna alışmışım. Ama sanırım sıcak sadece cehenneme döndüğümde uygun oluyor.

Başımı arkaya yatırıp derin bir nefes alıyorum, hâlâ Mila'nın kokusunu üzerimde hissediyorum.

Dün gece onu becermenin beni sakinleştireceğini sandıysam, yanılmışım.

Tek yaptığı beni heyecanlandırmak.

Bristol'da geçirdiği ilk yıl arzularımı dizginlemek için elimden geleni yaptım. Uzaktan izledim ve kız kardeşime Montgomery'de eşlik ettiği birkaç seferde onu görmezden geldim. Ama sonra ayağım kaydı. Bir hata sonucu bakışlarıyla karşılaştım ve yeşil gözlerinde korku çiçekleri açmadığında her şey değişti.

Dürtülerime ne kadar karşı koyarsam koyayım, bana doğru yaklaştı. Ve sonunda, onu görmezden gelmek işe yaramadığında, kendimi onun yerine onu aklımdan çıkarmaya çalıştım ve ikna ettim.

Maruz kalma.

Genelde bu konuda çok iyiyimdir.

Ama o kızın her tadına baktığımda bir tane daha istiyorum. Ta ki onun kokusunda boğulana ve onu hafızama kazıyana kadar.

Şimdi bile, yeşil gözleri beni izlerken bacaklarının kalçalarımın dolandığını hissedebiliyorum. Direnişi söndürdüğü anı hâlâ görebiliyorum. Amcığı sikimi yalıyordu ve ben bitmişim. Dudaklarından dökülen mükemmel küçük nefeslerde boğuluyordum.

O titredi ve ben parçalandım.

Elim sikime sarılıyken o anı binlerce kez hayal ettim. Tadının gülüşü gibi tatlı mı yoksa zehirli mi olduğunu tartışıyordum.

gözlerindeki sırlar gibi. Her sinirimi yiyip bitiriyor. Ve bir şekilde, o her şeyin bir karışımıydı. Çökmüş, günahkar ve bağımlılık yapıcı.

Ve benim.

Onu her pozisyonda, her deliği sikerken hayal ettim. Hiçbiri onun gerçek teslimiyetine yaklaşamadı.

Mila benim hesaplaşmam. Sonunda lekelenmiş ruhumu kıracak gerçek.

Uyumaktan vazgeçip giyindim. Bir sweatshirt ve botlarımı giyip Sigma Evi'nin karanlık koridoruna adım atıyorum. Bu erken saatte merdivenlere doğru sessiz bir yürüyüş. En tepeye ulaştığımda, Marco'nun odasının **b u l u n d u ğ u** karşı kanada bakıyorum. Dün gece Mila'yı saçmalıklarına maruz bıraktığı için oraya saldırmayı ve derisinin her santimini soymayı düşünüyorum.

Kimse beni
durduramazdı. Kimse
durduramazdı.

Ne de olsa Declan, yeni Sigma Evi Konseyi'nde ona katılmayı kabul ettiğimde bana bir söz vermişti: *Artık yalan yok. Daha fazla tasma yok.*

Declan, sorunu etkisiz hale getirmemin an meselesi olduğunu biliyor. Ve bu küçük cehennem parçasına geri döndüğümde bunun ilk önceliğim olmasını amaçlamış olsam da, Marco'nun kıvranmasından henüz bu konuda bir şey yapamayacak kadar keyif alıyorum.

Babam her zaman *insanın yemeğiyle* oynamasının bir zayıflık olduğunu söylerdi.

Gerçekte, onun midesi benimki gibi işkenceye elverişli değildi.

Alt kata indiğimde, çoğunlukla sessizdi. Uzaktaki oturma odalarından birinde hâlâ müzik çalıyor ama parti birkaç kişinin etrafta dolanmasından öteye gitmiyor.

Geçerken onlara selam verme zahmetine girmiyorum. Montgomery Psikiyatri Koğuşu'nun sınırlarından çıkmış olmam, duvarların hâlâ etrafımı sardığını hissetmediğim anlamına gelmiyor. Aksine, burada olmak daha zor. En azından orada iyileşmemi beklemiyorlardı.

Gecenin bu saatinde kampüse gitmek çok hızlıydı.

Sabahın bu saatinde mi?

Zaman artık hiçbir şey ifade etmiyor. Yıllar geçti ve her nasılsa, iplerin kimin elinde olduğu dışında hiçbir şey değişmedi.

Mila'nın yatakhaneğine vardığımda park yeri sessizdi. Kendime buraya gelmeyeceğimi söylemiştim. Onu becereceğimi ve bunun yeterli olacağını. Ama bunu pek çok şey için söylemiştim.

Bir bakış yeterli olurdu. Bir dokunuş yeterli olurdu.

Bir öpücük yeterli olurdu.

Konu Mila Bianchi olunca hiçbir şey yeterli olmuyor.

Onu daha önce becerdikten sonra çekip gitmesine izin vermemin tek nedeni, hâlâ aramızdaki bağları koparabileceğimi sanıyor olmamdı. Belli ki son birkaç yıl bana hiçbir şey öğretmemiş. Mesafe onu yok edemez.

Artık kendime yalan söylemeye gerek yok.

Otoparktan, köşede, başka bir binaya bakan penceresini buldum. Kole'un takıntılı bir şekilde kızların yurt odasına gizli kameralar yerleştirmesine rağmen, Mila'nın kaçınması gereken üç oda arkadaşı varken bu daha zordu. Şimdi ise çok kolay.

Tek yapmam gereken telefonumdan Mila'nın odasının tek görüntüsünü kontrol etmek ve ardından anahtarının kopyasını kullanarak içeri girmek.

Oda arkadaşları yaz için gittiğinden, havanın her santimi onun gibi kokuyor. Beni içine çekiyor. Beni boğuyor. Her kalp atışında beni yatak odasına çekiyor.

Yatak odasının kapısı normalde kilitli değilken kilitli ve yurt odasında tek başına olmaktan huzursuz olup olmadığının merak ediyorum. Uykusunda onu kimin bulabileceğinden ya da ne yapabileceklerinden endişeleniyor mu diye.

Endişelenme, meleğim. Buraya gelen tek kişi benim.

Bundan eminim.

Cebimden ikinci bir anahtar çıkarıp kendimi onun yatak odasına bırakıyorum. Vantilatör havayı karıştırıyor, muhtemelen uyumasına yardımcı olan beyaz gürültünün yumuşak uğultusunu yaratıyor. Perdelerini kenara çekip ortadan ikiye bölerek ayın yumuşak ışıltısını içeri alıyor.

Çoğu gece buraya geldiğimde odasının tertemiz olmasının aksine, bu gece yerde bir sürü kıyafet ve masanın üzerinde dağınık bir makyaj malzemesi var. Komodininin üzerindeki kitaplar açık ve üst üste yığılmış.

Bir şeyden dolayı huzursuz.

Yatağın etrafında dönerken en üstteki kitabın Sigma House'un kurucu üyelerinden Ketchum Pierce'ın anı kitabı olduğunu görüyorum. Yine arkadaşının ölümüyle ilgili cevaplar arıyor ama onları orada bulamayacak.

Kitabı kapattım ve yatağının yanında durdum.

Çıplak bacaklarından biri battaniyeden dışarı fırlamış ve üzerinde dantel iç çamaşırı ve atletten başka bir şey olmadan sırtüstü yatıyor. Kaşlarının koyu çizgileri kısıtılmış ve keskinleştirilmiş.

Genelde arkama yaslanıp ifadesi nihayet rahatlayana kadar uyumasını izlerdim ama bu gece kendimi daha da yakınlaştırmış buluyorum. Neye ihtiyacım olduğuna ve bunun ona ne yapacağına dair bu hassas çizgide ilerlerken kendime engel olamıyorum.

Uzanarak parmak ucumu kalçasına, atletinin karnını ortaya çıkaracak şekilde kalktığı yere değdiriyorum. Artık altında ne olduğunu bildiğime göre, alt kısmını keşfetmemek için tüm direncimi göstermem gerekiyor.

Bunun yerine yukarı d o ğ r u ilerliyorum, kaburgalarıyla alay ediyorum, göğüslerinin kabarıklığının altındaki yumuşak kıvrımı okşuyorum.

Göbek deliğinin etrafında dönerken mırıldanıyor. Karnını, yanlarını okşuyorum. Bir göğsünün üzerinden geçip diğerine geçmeden önce sivri bir meme ucunda duraklıyorum. Nefes alış veriş derinleşiyor ve yanakları renkleniyor.

Kabuslarını zevkle değiştirebilirim. Rüyalarına dalar gibi vücudunun içine dalabilirdim. Ona bir kez sahip olmama izin verdi ve eğer tüm teklifinin bu olduğunu düşünüyorsa, ne kadar yanıldığını görmesini sağlayacağım.

Yola devam ederek daha yukarıya, köprücük kemiğine doğru ilerliyorum. Parmağımın ucuyla sağ tarafındaki çentiğin üzerinden geçiyorum. Tüm kıyafetlerini çıkarıp vücudunu başka nelerin boyadığını anlamak için yanıp tutuşuyorum.

Benim yaralarım gösterdiği merakla kendi lekelerini de görüyor mu?

Boğazının çukurunu okşayarak geri çekilmeyi düşünüyorum.

Her zaman yaptığım gibi, o yerleştikten sonra karanlığın içinde kaybolmayı.

Ama artık o benim ve parmaklarımı boğazına dolayıp bana verdiği şeyi çalarken kendime engel olamıyorum.

Vücudunu

.

Güvenini.

Ruhunu.

Havasını çalacak kadar değil ama onu rüyasından çekip bana gelmeye zorlayacak kadar sıkı tutuyorum.

Mila'nın yeşil gözleri parlıyor ve tüm vücudu geriliyor. Elleri bileğime d o ğ r u uçuyor. Başında duranın kim olduğunu düşünürken görüşü tünel çiziyor. Bakışlarında dehşet olması gereken bir soru var. Cevabını itiraf etmesine izin verdiğinden daha uzun süredir bildiği bir soru.

Gözlerini kırptırıyor ve ben de benimle savaşmasını bekliyorum. *Benden korkmasını*. Keşke parmaklarımı daha sıkı sarmak istediğimi bilseydi. Ruhunun son damlasına kadar çalmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu. O zaman aradığı cevaplardan daha iyi olmadığını fark ederdi.

Dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve ben eğilip onu tekrar tatmak istiyorum.

Onu izlemek başka bir şey.

Ona sahip olmak başka bir

şey.

"Buradasın." İşlem yaparken mükemmel dudaklarını birbirine bastırıyor.

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken başımı sallıyorum. Cılalı cephesinde hoş bir çatlak oluştu ve ben uzanıp onu fırçaladım.

"Kabus görüyordun." Başparmağımı kaldırıyorum ve gözyaşının neminden parlıyor.

"Her gece kâbus görüyorum."

"Biliyorum." Gitmem gerekirken yatağına oturdum.

Buraya gelmemeliydim ve onu uyandırmamalıydım. Eninde sonunda kule devrilecek ve her şey her zaman olduğu gibi yerle bir olacak. Benden korkması onun yararına.

Peki neden benim elime uzanıyor? Göğsüne, kalbinin üzerine çekiyor. Mila kas, kan ve panikten ibaret.

Çok minyon.

Çok kırılabilir.

Sert bir itişle kaburgalarını kırabilir ve elimi beni büyüleyen organın etrafına sarabilirim. Kalbini sorgusuz sualsiz benim yapabilirdim.

Mila kolumdan tutup beni yanına çekiyor, ayakkabılarımın çarşaflarını kirleteceğini ya da yatağında bir canavarı ağırladığını umursamıyor. Kimse beni onun gördüğü gibi görmüyor ve bunun benim kurtuluşum mu yoksa onun yıkımı mı olacağına karar veremiyorum.

"Yanıma uzan Alex," diye fısıldıyor, kolumu etrafına sararken sırtını göğsüme yaslıyor.

Burnumu saçlarına gömüyorum ve onu içime

çekiyorum. Leylaklar.

Yaz yağmuru.

Olasılık.

Avucum kalbinin üzerinde tutmaya devam ettiği yerde düzleşiyor. Kalbi kaburgalarının altında hızla atıyor.

"Uyu," diye fısıldıyorum, sonunda çatlasa bile.

Boğazımı yaksa da ve bunu söylememem gerektiğini bilsem de. *Hiçbir şey söylememeliydim.*

Ama sakinleşebilmesi için bunu duyması gerekiyor. En azından birimiz dinlenmeyi hak ediyor ve şeytan biliyor ki ben asla dinlenmeyeceğim.

NE ZAMANDIR BENİ TAKIP EDİYORSUN?

MILA

Gözlerimi açtığımda bir güneş ışığı titremesiyle karşılaşıyorum. Vantilatör perdemi hışırdatıyor, sabah ışığının içeri girmesi için kenara süpürüyor. Bir ışın gözüme çarpıyor, ben de kolumu uzatarak yuvarlanıyorum. Ama soğuk, boş çarşaflarla karşılaşıyorum.

Hışırdayan battaniyeler ve kalıcı kolonya kokusu dışında Alex'in dün gece burada olduğuna dair hiçbir kanıt yok, yani bir süre önce gitmiş olmalı. Burnumu yastığa çevirip kokusunu içime çekerek bunun bir rüya olmadığını kendime kanıtlamaya çalışıyorum. Esansiyel yağların ve narenciyenin derin, kalıcı sıcaklığı burnumu dolduruyor.

Sanki vücudumu ona tepki vermesi için eğitmiş gibi, karnım onun kokusuyla yüzüyor. Doğrudan onun kokusuyla karşılaştırıldığında donuk ama yine de kalbimi dolduruyor. Aldatıcı bir şekilde tatlı olmayı başarıyor ama yine de onun gibi bir keskinliği var.

Nefesimi tutuyorum ve beni becerirken teninde kokladığım anıyla oynuyorum. Kollarında uykuya dalarken beni nasıl sardığını hatırlıyorum. Sadece o koku -sadece Alex- kabuslarımı kovalıyor gibi görünüyor.

Tabii onları oraya koyan o değilse.

Dün gece gözlerimi açtığımda onu başımda dikilmiş, yüzünde en ufak bir özür ifadesi olmadan boğazımı sıkarken gördüğümde, hayatıma kabul ettiğim kişinin gerçek yüzünü gördüm. Gözleri arzu ve korku arasında bir savaş veriyordu ve ben hangi tarafta yer alacağımı merak ediyordum.

Korkmak yerine, aradığım cevabın bu olduğunu fark ettim. Havada asılı duran koku. Beni izlediğini hissettiğim gözler. Dün gece Alex'in gecenin bir yarısı odama ilk gelişi değildi; sadece ilk kez onu yakalamama izin verdi.

O kadar çok çizgiyi aştık ki, artık var olan pek bir şey kalmadı. Ve üzerimde dururken, son bir tane daha geçti. Beni gerçekten yüzleşmeye zorladı.

ve kim olduğunu görmemi istedi, sadece bu konuda ne yapacağımı öğrenmek için. Alex bir meydan okumayla parmaklarını boğazıma doladı. Ya onu reddedersin ya da bizi kabul edersin.

Gözlerimi açtım ve parmakları sessiz bir soruyla sıkılaştı.

Kaçmak mı,
kalmak mı?
Korkmak mı,
kucaklamak mı?

Belki de korkmalıyım. Ya da en azından çığlık atmalıyım. Ama kanayan tek şey Alex'in saplantısı değildi. Onu başımda dikilirken yakaladığımda, varlığımın her zerresi ona daha yakın olmak istiyordu.

Alex beni Sigma House'da becerdikten sonra bana iki kelime bile etmedi. Sanki kaşınan bir kaşıntıymışım gibi sessizce beni arabama kadar geçirdi. Kendimi kullanılmış ve reddedilmiş hissederek yurda doğru sürdüm.

İnsanların benimle arasına mesafe koymasına ve bedenime bir araçmışım gibi davranmasına alışkınım, bu yüzden şaşırmasamalıyım. Boşluk beni güvende tutuyor, özellikle de yatağıma girmesine izin verdiğim erkekler söz konusu olduğunda.

Ama Alex'leyken, seksten daha fazlasını hissediyordum. Dokunuştan ya da arzudan daha fazlası. Bu bir *sahiplenmeydi*.

Bu yüzden hemen ardından beni eve gönderdiğinde canım yandı.

Ta ki beni kâbusumdan çekip çıkarana, uyurken peşimi bırakmayan iblislerden daha kötü bir şeyle yüzleşmeye zorlayana kadar. Gözlerindeki reddetme değil, korkuydu. O da en az benim kadar korkuyor ve bundan kaçış yok.

Gözyaşı şeklinde yanağımdan aşağı yuvarlanan tek gerçek buydu.

Alex beni kıracak ve ben de ona izin vereceğim.

Ne yapıyorum ben böyle?

Parmaklarımı dağınık çarşafın üzerinde birleştirip boynuma doğru çekiyorum. Kendimi tekrar yorganın içine sokup gözlerimi kapatıyorum ve onu hâlâ yanımda hayal ediyorum. Güneş doğmadan önce ortadan kaybolmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Kâbuslarımda ateşler saçıyor ama hangi canavarlarla savaşıyor?

Sonunda kendimi yatağımdan sürüklediğimde, aptalca bir şekilde Alex'i yurt odamda başka bir yerde bulmayı umuyorum. Bilmiyorum, bu yüzden telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderiyorum.

MILA

Güzel kaybolma numarası.

TEAL

Kim kayboldu?

Kahretsin.

Bunu Alex'e gönderecektim ama görünüşe göre grup sohbetine göndermişim.

SABIR

Marco olmasa iyi olur. Lütfen bana o pislğe geri dönmeyecek kadar zeki olduğunu söyle.

MILA

Marco ile işim bitti.

Ve onun yerine kardeşinin beni becermesine izin veriyorum.

O kısmı söylemiyorum. Alex'e ne yaptığımı öğrenince Patience beni öldürecek.

VIOLET

O zaman kim bu adam?

MILA

Hiç kimse. Boş yatakhane hakkında şaka yapıyordum. Oda.

TEAL

Gerçekten buna inanmamızı mı bekliyorsunuz?

MILA

Evet, çünkü erkek yok.

SABIR

Hey, bana bir iyilik yapar mısın?

Sohbeti tamamen erkeklerden uzaklaştırmayı Patience'a bırakın.

MILA

Neye ihtiyacınız var?

SABIR

Odamda bir yığın kitap var. Eğer dışarıdaysan, onları ailemin evine bırakabilir misin? Gitmeden önce yapmayı unuttum.

MILA

Elbette. Bu sabah yola çıkıyorum, onları da yanımda götüreceğim.

SABIR

Teşekkürler. Onları kapının dışına bırakabilirsin. İçeri girmeye gerek yok.

MILA

Yapacağım.

MENEKŞE

Ve erkek oyuncağınla iyi eğlenceler.

MILA

Oyuncak çocuk yok.

TEAL

Erkek oyuncağı o zaman.

MILA

Sabırlı olmak bunu gerektirir. Profesör nasıl bu arada?

SABIR

Ben bu konuşmayı bırakıyorum.

MILA

Hayır, yapmayacaksın. Bizi çok seviyorsun.

Patience bir göz devirme emoji'si göndererek sohbeti etkili bir şekilde sonlandırıyor. Ve sohbeti kendimden yeterince uzaklaştırdım, umarım peşini bırakırlar.

Telefonumu bir kenara bırakıp kahvaltımı yapıyorum ve hazırlanıyorum, burada şikâyet edecek kimse olmadığı için en sevdiğim şarkı listesini açıyorum. Koca binada sadece birkaç öğrenci kaldı ve onların da boşaltmasıyla neredeyse kendime ait bir katım oldu.

Giyinip gitmeye hazır olduğumda, Patience'ın bırakmamı istediği kitap yığınını bulup bir çantaya tıktırıyorum. Bu sabah dışarı çıkacağımı söylerken yalan söylemişim. Yurtta saklanmayı, film izlemeyi ve en iyi arkadaşımın erkek kardeşiyle seks yapmayı takıntı haline getirmemeye çalışmayı planlıyordum. Ama Lancaster konutunu görmeyi çok merak ettiğim için bu özel işi yapmadım.

Her şeyi yanıma alarak aşağıya, otoparka iniyorum. Güneş ışığı dün geceki çiselemenin kalıntılarını arabaların üzerinde parıltıyor. Arka koltuğu açıp kitap çantasını yere bırakıyorum ki yanıma bir araba yanaşsın.

Pahalı motorun sessiz uğultusundan Marco'nun dünkü tartışmamıza devam etmek için geldiğini tahmin ediyorum. Ama arkamı döndüğümde direksiyonda Alex'in oturduğunu görüyorum.

Motoru durdurup arabadan iniyor, ben arabama yaslanıp onunla yüzleşirken gözlerini benden ayırmıyor. Koyu renk kot pantolonu güçlü bacaklarını sarıyor ve yeşil tişörtü el gözlerindeki her zümrüt parçasını ortaya çıkarıyor.

"Burada ne işin var?" Bu sabah yatağımdan kaybolduğu için sinirlenmiş gibi görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Görünüşe göre seninle Lancaster malikanesine bir gezi yapıyorum." *Ev dememesi dikkatimden kaçmadı.*

"Ailenin evine gittiğimi nereden biliyorsun?" Önümde durduğunda bakışlarını karşılamak için boynumu büküyorum. "Ve tam olarak ne zamandır beni takip ediyorsun?"

Ayrıca, *neden umursamıyorum?*

Ağzının köşesi eğilerek bakıyor. "Kız kardeşim seni bir iş için gönderdiğini söyledi."

"Onunla konuştun mu?" Soruyla birlikte parlayan kıskançlık ateşinden nefret ediyorum çünkü elbette Alex'in iyileşmesini istiyorum.

benimle konuşmasının özel olduğunu söyledi.

"Mesaj attı," diye açıklıyor, sanki güvensizliğini sezmiş gibi.

Omurgamı dikleştiriyorum. "Peki mesaj attığında, ben uyurken beni izleyebilmen için yurt odamıza nasıl gireceğini de söyledi mi?"

Alex sırtıyor. "Hayır. O Kole olurdu."

İğneleyici yorumuma karşılık dürüstlük beklemiyordum. Ve Alex'in bana bunun arkasında Kole'nin olduğunu söylemesini de beklemiyordum. Yine de Violet'e karşı ne kadar korumacı olduğunu düşününce şaşırmadım.

Belki de ona mesaj atıp haber vermeliyim.

Belki de zaten biliyordur.

"Ne kadar rahatsız edici olsa da..." Arabamın kapısını açıyorum, aslında hiç rahatsız edilmediğim için nefret ediyorum. "Şehri geçerken bana eşlik edecek birine ihtiyacım yok. Sadece birkaç kitap bırakacağım."

Alex cevap verme zahmetine bile girmiyor, arabamın etrafında dönüyor ve içeri giriyor.

"Ya da değil," diye homurdanarak sürücü tarafına geçiyorum.

Bana katılmasını istemediğimden değil, ama zayıf olduğumu düşünmesine ve sanki zor durumdaki bir genç kızmışım gibi peşimden birinin gelmesine ihtiyacım yok.

Ben arabayı ailesinin evine doğru sürerken Alex camdan dışarı bakıyor. Bilmesem nereye gittiğimiz konusunda gergin olduğunu söyleyebilirim. Her dönüşte omuzları daha da dikleşiyor ve kalçasını sıkıca kavradığı için **p a r m a k** eklemleri bembeyaz oluyor.

Yine de nedenini anlayamıyorum.

Ailesi iyileşmesini finanse etmiş. Ve Patience'a göre, olanlardan sonra isteyebileceği her şeye sahip olmasını sağlamışlar. Patience öyle düşünmese bile ben hep onlarla yakın olduğunu düşünmüştüm.

Alex'in parmakları onuncu kez kenetlendiğinde, uzanıp avucumu sol elinin üzerine koymaya cesaret ediyorum, tenim yaralarıyla buluştuğunda çekip gitmesine tamamen hazırım.

Alex dokunuşumla irkiliyor, gözleri benimkilere kayıyor. Ama geri çekilmek yerine elini avuç içlerimiz birleşecek şekilde çeviriyor. Bu küçük bir jest ama kabul ettiği gerçeği gözümden kaçmıyor.

Alex parmaklarımızı yavaşça birbirine geçirirken dikkatim yola dönüyor. Onunla aramızda her zaman bir çizgi vardır. Onun sınırlarına ne kadar saygı duymaya çalışsam da geçmek için çaresiz olduğum bir çizgi. Ve o beni tam diğer tarafta tutuyor.

Lancaster'ların mahallesine son dönüşü yaptığımda, iki elimi de direksiyona koyuyorum ve arazilerini boydan boya geçen uzun yolu takip ediyorum. Sonunda ana araba yoluna ulaşana kadar epey bir yol kat ediyoruz ve ulaştığımızda, araziye yoldan ayıran bir kapı beliriyor.

Ailemin hiç böyle bir parası olmamıştı, bu yüzden umarım bu durum benim buraya yabancı olduğumu göstermez.

Kaldırım, kapıyı çevreleyen büyük demir direklerle güzel bir kontrast oluşturan balıksırtı tuğla desenine dönüşüyor. Kapı açıldığında camımı indirmek için düğmeye basmak üzereydim.

Arabayı tekrar ileri çektiğimde Alex'in çenesi geriliyor.

Araba yolu neredeyse arazinin kuzey tarafını saran yol kadar uzun. Ev görünene kadar ağaçların arasında kıvrılıp dönüyor.

Ev demek hafif kalır.

Dört katlı ve arazinin ortasını dolduruyor. Beyaz tuğla kemerler her uzun pencereyi çerçevesiyor ve gri çatı yepyeni. Kiremitler güneşin altında nasıl parladıklarıyla neredeyse gümüş renginde.

Teal'in ailesinin evine bir kez gittikten sonra hiçbir şeyin beni şaşırtamayacağını düşünmüştüm. Ama Lancaster'ların evi Donovan'larinkini bile gölgede bırakıyor.

Alex kapıyı açıp dışarı çıkana kadar donup kaldığımı fark etmiyorum. Yerdeki kitap çantasını almak için arka koltuğa uzanıyor, sonra benim kapımı açmak için dönüyor.

"Teşekkür ederim." Dışarı çıkıyorum ama karşılığında hiçbir şey söylemiyor.

Kapıyı kapatıp ben garaj yolunda yürürken yanımda dururken başını bile sallamıyor. Biz oraya varmadan ön kapı açılıyor.

"Alex." Sarışın bir kadın dışarı çıkıyor ve ben onu hemen Alex'in annesi Ursa Lancaster olarak tanıyorum.

Onun ve babası Gideon'un fotoğraflarını görmüştüm ama görmemiş olsam bile Patience onun birçok özelliğini paylaşıyor. Kafatasının ortasında at kuyruğu şeklinde bağlanmış beyaz-sarı saçlar, sivri bir burun ve şüpheli bir bakış.

Ursa bize doğru yürüyor. Soluk teni altın rengi gözlerinin daha parlak görünmesini sağlıyor. Bakışları ben ve Alex arasında gidip geldiğinde kaşları hafifçe aralanıyor.

Ursa'nın oğlunun yanına koşup ona sarılmasını bekliyorum ama birkaç adım ötede durup kolyesinden sarkan haçı çeviriyor.

"Uğrayacağını söylememiştin." Boş araba yoluna göz gezdirirken ilk heyecanı başka bir şeyle yatıştırıyor. "Sorun değil, elbette. Samantha'ya öğle yemeği hazırlatabilirim."

Alex sessizce annesine bakar.

"Sorun değil." Alex'in ona bir şey söylemeye niyeti olmadığını fark ettiğimde bir adım öne çıkıyorum. "Biz sadece Patience için birkaç kitap bırakıyorduk."

Alex'in omzundaki çantayı alıyorum ve o da beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Göğsünün inip kalkması olmasaydı, onun bir heykel olduğuna yemin edebilirdim. Annesine bakarken neredeyse sinirli görünen biri.

"Sabır mı?" Ursa'nın dikkati bana dönerken kaşları havaya kalkıyor. "Tabii ki, onları kendisi geri getirmeyi unuttu."

Ses tonunda zehir var. Küçümseyen bakışlarında kızgınlık.

Patience onur öğrencisidir. Asla başını belaya sokmaz. Kurallara sonuna kadar uyar. Ve şimdi bu yüksek beklentilerin nereden kaynaklandığını anlıyorum.

Ursa kitap çantasını kapıyor, nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor.

"Ben Mila," diye teklif ediyorum o sormayınca.

Ursa mırıldanarak beni tepeden tırnağa tarıyor. Bakışları, ellerini ceplerine sokarak kendini daha da kapatan Alex'e kayıyor. Belli ki onunla iletişim kurmakla ilgilenmiyor, bu da bir kez daha psikiyatri koğuşundan ayrıldığından beri konuştuğu ilk kişinin ben olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Mila..." Ursa ismimi tekrarlıyor, uzatıyor ve gözlerini kısıyor. "Sen Patience'ın arkadaşı mısın?"

Alex'e yaklaştığımda sorusu sinirle buğulanıyor. "Arkadaş ve oda arkadaşı." Ağırbaşlı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum.

Bu durum her geçen saniye daha da rahatsız edici bir hal alıyor ve insanları etkileme konusunda genelde iyi olsam da Ursa Lancaster'ı etkilemek için çok daha fazlası gerekecekmiş gibi bir izlenime kapılıyorum.

"Aynı yurt odasını paylaşıyoruz."

"Donovan'ların kızıyla mı?"

"Teal." Başımı sallıyorum. "Ve ayrıca Violet."

Ursa bundan daha az hoşlanmış gibi görünüyor ama nedenini bilmiyorum.

"Gitsek iyi olacak." Bu garip konuşmayla arama biraz mesafe koymak için bir adım geri çekiliyorum. "Ama sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Lancaster."

Ursa hoşbeşe karşılık vermiyor, onun yerine oğluna bakıyor. "Pazar günü bir akşam yemeği veriyoruz Alex. Gelebilirsen çok memnun oluruz."

Alex başını bile sallamıyor ve Ursa da Alex'in cevap vermesi için yeterince uzun durmuyor.

Kardeşiyle her zaman onu da konuşmaya dahil ediyormuş gibi konuşan Patience'ın aksine, annesi ona doğru konuşuyor.

"Yine uğra." Yorumunu oğluna yapıyor ve dönüp elinde kitap çantasıyla evin içinde kaybolurken bana bir kez daha bakmıyor.

O da neydi öyle?

Ön kapı kapandığında nihayet dönüp arabaya doğru ilerliyorum, Alex de yanımda yürüyor.

"Büyüleyici bir ailen var." Ses tonumdan alaycılık sızıyor.

Kaba olabilir ama bu Alex'e söylediğim ilk uygunsuz şey değil. Ve diğer tüm zamanlarda olduğu gibi, sert yorumum hafif bir eğlenceyle karşılanıyor.

En azından artık Patience'ın ailesinden neden vebadan kaçır gibi kaçtığını biliyorum.

Ursa'yı bir daha görmesem de olur, babalarıyla da henüz tanışmadım.

DEDİKODULAR

ALEX

Mila bizi Bristol'in kalbine geri götürürken kulaklarım beyaz bir gürültüyle uğulduyor. Ailemin eviyle aramdaki her kilometrede renk geri dönüyor.

Declan kurucu aileleri görevden alıp Sigma Sin Konseyi'ni devirdiğinde Pierce ve Donovan isimleri yerle bir olmuştu. Christiansen ve Lancaster aileleri bu serpintiden kurtulan tek aileler oldu. Bu benim ya da Kole'un ailesinin daha masum olduğu anlamına gelmiyor. Sadece sırlarını Sigma Sin'den saklamakta daha iyiydiler.

Ama annem ne kadar tespih çekerse çeksin, hiçbir şey günahı ellerimizden temizleyemeyecek.

Patience, Montgomery'den çıktıktan sonra Sigma Evi'ne döndüğüm için beni çarmıha geriyor ama ne bekliyordu ki? O lanetli cehenneme döneceğimi mi?

Elinden geldiğince şeytanlarımı dizginlememe yardım ettiği için babama saygı duyuyorum. Ama bunu yapabiliyor çünkü kendisi de bir canavar olmanın ne demek olduğunu biliyor. Lancaster'lar doğduğumuz andan itibaren lanetlenirler - tek istisna kız kardeşimdir. Bu yüzden bunca yıldır onu korumak için elimden geleni yaptım.

Birimizin şansı olacaksa ruhumu cehenneme yolla.

"Dün gece hakkında..." Mila dikkatimi tekrar ona çekiyor ve tüm dünya odaklanıyor.

Direksiyonu sıkıca kavrarken dişleriyle alt dudağını okşuyor. Bu kız nadiren sinirlerini belli eder ama bugün sinirleri yüzünden okunuyor. Kaşlarının kıvrımına kazınmış ve yanaklarındaki kızarıklığa tırmanıyor.

"Ne olmuş ona?"

"Muhtemelen bu konuyu açmamam gerektiğini biliyorum." Dudağını tekrar endişelendiriyor. "Ama çaresiz görünme riskini göze alarak -ve zaten beni açıkça takip ettiğin için- ne yapıyoruz Alex?"

Yeşil bakışları benimkilere kayıyor ve göğsümün ortasına bir çığ düşüyor, içim içime sığmıyor.

Pencerelerden içeri süzülen güneş Mila'nın gür kestane rengi saçlarını kızıla boyuyor ve ben onu avucumun içine almak istiyorum. Parmaklarımı beline dolamak. Her nefes verişini içime çekmek ve onu bedenimde eritmenin ne kadar süreceğini görmek.

Kendini asla benim yapmamalıydı.

"İnsanların hakkımda ne dediğini biliyorum," diye devam ediyor, sesi her kelimedede eminliğini kaybediyor. "Ama Sigma House'un her üyesiyle yatmıyorum. Ve kampüsteki dedikodularla savaşmaya çalışmamam onların doğru olduğu anlamına gelmiyor. En azından... hepsi doğru değil. Evet, Sigma Evi'nde çok zaman geçirdim. Ve evet, birkaç kardeşlik birliğinizle takıldım. Ama nabızı atan herkese bacaklarımı açmam."

Konuşması açık sözlü ama utanmazca. Söz konusu o olduğunda merakımı uyandıran pek çok şeyden biri de bu. Mila insanların yaydığı yalanları sürdürmeyi umursamıyor, yeter ki kendi lehine olsun.

Bunu anlıyorum.

"Ayrıca, bu o değil, o yüzden bilmen gerektiğini düşündüm," diye devam ediyor, canının sıkılan her neyse onunla uğraşırken neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Dün gece-"

Kendini durduruyor, cevabı ararken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Farklı," diye bitiriyorum sözünü, eline uzanarak.

Sesimi her duyduğunda olduğu gibi nefesi kesiliyor. Sanki hâlâ bunun bir hayal ürünü olabileceğini düşünüyor.

Belki de bu şekilde bırakmalıydım. Düşüncelerimin bir kafeste kilitli olması daha güvenliydi. Bana karşı bu kadar kolay kullanılabilecek bir şeye güvenmemem gerektiğini biliyorum. Ama parlak yeşil gözlü bu kızla ilgili bir şey, kapattığıma yemin ettiğim parçalarımı açmama neden oldu.

Ve şu anda, benden önce ne olduğunun umurunda olmadığını bilmesine ihtiyacım var çünkü ilerleyen her şey sadece bizimle ilgili.

"Evet, biz farklıyız." Sertçe yutkunuyor, yüzünü yoldan ayırmıyor. "Bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum Alex. Patience yüzünden ve sen Montgomery'den yeni çıktığın için. Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. İyileşmene ya da yeniden uyum sağlamana engel olmaya çalışmıyorum. Sadece... Elimde değildi."

Ben de öyle.

Gerçi *onun* yardım edememe *seviyesiyle* benimki muhtemelen birbirine yakın değil.

Mila arabayı yatakhanesinin önünde durduruyor ve ilk ben inerek kapısına doğru ilerliyorum. Kasıtlı olarak beklediğini sanmıyorum ama kapıyı açtığımda hâlâ koltuğunda donup kalmıştı.

Sonunda dışarı çıktığında omuzlarını geriye atıyor ve bu da göğüslerini dışarı çıkarıyor. Bir dahaki sefere onu çırılçıplak soymalıyım ki her güzel santimini ezberleyebileyim.

Bir esinti saçlarını hışırdatıyor, o da bir omzunun üzerinden dolaştırıyor.

Mila mutlak mükemmellik. Hayatımda gördüğüm en güzel kız. Ve bu güzellik onun gözeneklerine sızıyor. İliklerine kadar.

Mila Bianchi'de beni büyüleyen şey güzel yüzü ve pratik gülümsemesinin ötesinde. Kalçasına saplanmış bıçak. Gözlerindeki travma. Ben yıllarca etrafımdaki insanların iyiliği için başka biri gibi davranırken, onun sözlerindeki dürüstlük.

Bakışları yaralı koluma kayıyor ve bana duruşma hakkında ne zaman soru soracağını merak ediyorum - çünkü soracağını biliyorum. Meraklı ama saygılı olmaya çalışıyor. Bu da arkamdan dedikodu yapan ve fısıldayan insanlar için söylenebileceklerden çok daha fazlası.

Tüm teorileri duydum ve hiçbirisi doğru olmasa da, Declan ve Kole gerekli olan yalanları söylediler - gerçeği uzak tutmak için yalanlar.

"Az önce söylediklerimle durumu karmaşıktırdıysam özür dilerim." Mila'nın bakışları yere kayıyor. "Bir geceden sonra sana bir ilişki dayatmaya çalışmıyorum."

"İstediğin kadar karmaşıktır." Bir adım daha yaklaşıyorum ve bakışları onunkini kavrayan elime kayıyor. "Benim için fark etmez."

Mila güneşin tüm gücüyle bana bakıyor. O kadar umutlu ki, etrafımda uzun süre kalmasının bu umudu söndürmekten başka bir işe yaramayacak olması ne yazık.

"Tamam." Gülümsüyor ama bu belirsiz bir gülümseme çünkü açık bir yanıt vermekten çok sorusunu yatıştırdım. "Biraz ders çalışmalıyım. Bu yaz ilerlemek için online bir ders alıyorum. Ama eğer planın yoksa ve buluşmak istersen daha sonra karnavalda olacağım."

Yanıt olarak başımı sallıyorum, kâbuslarının kökü o çadırlarda dikiliyken oraya gitmekten rahatsız olduğunu biliyorum.

"O zaman sanırım bu gece görüşürüz Alex Lancaster." Yüzü hak etmediğim bir takdirle aydınlanıyor. "Tabii önce kapıma gelmezsen. Ya da belki yatak odamda."

Bu kız başa çıkamayacağı şeyler istiyor. Zar zor zincirlediğim canavar için yalvarıyor. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve sessizce uzaklaşmasını izliyorum.

Mila yatakhane kaybolana kadar arabamın yanında bekliyorum. Onu takip etmeme gerek yok. Kole, Violet'i görür **g ö r m e z** tüm binayı dinlemeye aldı ve ben de onun saplantısının meyvelerini mutlulukla topluyorum.

Arabama atlayıp Sigma Evi'ne doğru uzun bir yolculuğa çıkıyorum. Hâlâ kardeşlik evine gitmeye direnen bir yanımda var ama diğer her şeyi yaptığım gibi bu rahatsızlığı da içimden atmayı planlıyorum. Mila'yı güvende tutmak için durumu kontrol etmenin tek yolu geri dönmek.

Sigma Evi öğle vakti daha kalabalık oluyor çünkü daha fazla kardeşlik birliğim uyanmış oluyor. Ana salonda gelecek yılın iki yeni üyesinin yanından geçiyorum ve göz temasından kaçınacak kadar akıllılar. Artık psikiyatri koğuşundan çıktığım için benimle ne yapacaklarını bilmiyorlar.

Aynı şey bu koridorlarda dolaşan kadınlar için de söylenebilir, bazıları dikkatimi çekmeye çalışacak kadar cesur. Bristol'ın simge psikopatıyla sınırlarını test etmek için çaresizler. Ama düşünmeye değer tek bir kız var ve onu az önce yurttaki odasına bıraktım.

Bilardo masasının yanından geçerken Marco'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve bir saniye daha uzun süre bakıyorum. İkimiz de meleşimi asla tam olarak yakalayamamasının sebebinin ben olduğumu biliyoruz ve bakışlarında artık onun benim olmasından nefret ettiğinin kanıtı var.

Umarım bu onun peşini bırakmaz.

Onun çılgınlıklarını duyduğumu bilmek. Onun içinde kendimi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hissettim. Onun güzel, dolgun dudaklarının tadına baktım ve beni hayata döndürmelerine izin verdim.

Umarım yalanlarının onunkilere yaptığı gibi aklının köşelerini kemirir. Ve sonunda ona bunu ödettiğimde, acele etmeyeceğim.

Koridorda ilerlemeye devam ederek arka ofise gidiyor ve kilidi açıyorum. Mila'nın kokusu havada asılı duruyor.

Masaya doğru yürüyorum ve parmaklarımı ahşabın üzerinde gezdiriyorum, hala onun yüzeyde otururkenki sıcaklığını hatırlıyorum. Kıcını kendime doğru çektiğimde ve onu sikimin üzerine kaydırduğimde gösterdiği direnci hâlâ hissedebiliyorum.

Kahretsin, bu beni şimdi sertleştiriyor.

Neden onu yurt odasına kadar takip etmediğimi ve içimde ördüğü bu hastalığa boyun eğmediğimi sorgulamama neden oluyor. House beni kırmaya çalıştığında aklımı kaybettiğimi düşünüyorlarsa, Mila Bianchi'nin gözlerine bakmanın Montgomery'de benimkilerle ilk kez karşılaştıklarında ne yaptığı hakkında hiçbir fikirleri yok.

Bir hayalet gördüğüme yemin etmişim.

Bir melek.

Tıpkı hatırladığım gibiydi ve tamamen farklıydı.

Ve şimdi nihayet onu buraya getiren bu karmaşayı sona erdirmenin zamanı geldi. Hatırlamasa bile bana neden güvendiğini ona hatırlatmak için.

Ben ona musallat olan rüyalarım.

Geceleri onu uyutmayan canavarım.

Gerçeği öğrendiğinde benden nefret edebilir ama günahlarımın kefareti ni ödeme vakti geldi.

ÇİÇEKLER

ALEX

Bu kapılardan çıktığımdan beri Montgomery'ye GERİ DÖNMEDİM, bu yüzden kapılardan içeri adımımı attığımda nefesim kesiliyor. Çenem çalışıyor. Yine de evimdeymişim gibi hissediyorum.

En azından içinde büyüdüğüm evden daha anlamlı bir ev.

Burada hiçbir şey yapmacık değil. Hiçbir şey doğası gereği iyi ya da kötü değil. Açıklanması gereken koşullar ya da dengelenmesi gereken kimyasalları. Ama yargılama yok.

Sol kanada giden koridora giriyorum, eski odamın bulunduğu koridorun karşısına.

"Bay Lancaster." Bir hemşire yanımdan geçerken beni onaylıyor.

Ses tonunda gergin bir hava var. Neden burada olduğumu sormuyor çünkü daha iyi biliyor. Yine de ben köşeyi dönene kadar gözleri beni bırakmıyor.

Babamın bana öğrettiği ilk derslerden biri, her zaman izleyen birilerinin olduğuydu. Bu, birini alaşağı edebileceği gibi kolayca bir silah olarak da kullanılacak bir gerçek ve bu noktaya kadar bunu kendi avantajıma kullanmaya dikkat ettim.

Ellerim ceplerimde, koridorlarda, nadiren kullanılan bir merdivenden aşağıya doğru ilerliyorum. Kimse beni durdurmuyor ya da soru sormuyor çünkü son birkaç yıldır bu yürüyüşü yüzlerce kez yaptığımı gördüler, o zaman farklı bir nedenle olsa bile.

Merdivenin sahanlıklarından birinde iki hemşire konuşuyor. Sadece birini tanıyorum, demek ki diğeri yeni olmalı. Parlak gülümsemesi altın rengi saçları kadar göz kamaştırıcı. Montgomery henüz onun ruhundaki ışığı kurutamadı. Ama çekecek.

Bu yer onu canlı canlı yiyecek.

Sarışın hemşire arkadaşı gibi bakışlarımı kaçırmıyor. İş arkadaşının benden kaçmak için duvara mümkün olduğunca yakın durmasına dikkat etmiyor. Dikkatinden dolayı geri çekilemeyecek kadar dikkati dağınk.

Babam, kadınları savunmasız bırakan Lancaster ışıltısıyla kutsanmış olduğumu söylerdi. Bir noktada avantajıma kullanmamı beklediği pek çok şeyden biriydi bu.

Ben hiç kullanmadım.

Sanırım uzun bir listedeki bir başka hayal kırıklığı.

Merdivenin dibine ulaştığımda, her zaman yaptığım gibi soldaki kayıt odasına yönelmiyorum. Onun yerine sağa, kısıtlı koğuşa dönüyorum.

Hemşire yok. Doktor da yok. Sadece hücreler var. Akşam yemeği vakti geçtiği için sabaha kadar kimse yemek ya da ilaç bırakmak için gelmeyecek.

Bu koridor anılarımı canlandırıyor. Montgomery'e ilk geldiğimde buraya konmuştum. Doktorların sanki hayata döndürülen yamalı bir canavarmışım gibi beni kestikleri, dilimledikleri ve aşıladıkları yer. Geriye kalan et parçalarını **a n l a m l a n d ı r m a y a** çalıştılar. Akıl sağlığım henüz kaybolmamıştı. Ve onlara saldırmamı engellemek için beni neredeyse felçli bir duruma getirmek zorunda kaldılar.

Sadece ne kadar ileri gittiğimi saklamakta daha iyi olduğumda beni yukarı gönderdiler.

Ama burada.

Derin bir nefes alıyorum ve neredeyse ahlaksızlığı takdir ediyorum. Hastalığı.

Beton ve bulanık çizgiler. Onaylanmamış prosedürler ve kamera yok.

Evim.

Gerçek hastalık burada yaşar.

Ricci'nin bu kapılardan birinin ardında kilitli kalması an meselesiydi. Avluda Mila'yı ellemeye çalışması, ziyarete gelen güzel bir kıza gözünü diktiği ilk sefer değildi. O kadar yaklaşmış olmasından nefret etsem de - boğazına sarılırken neredeyse parmak uçlarıyla Mila'nın saçlarını tarayacaktı - çığlıklarını kimsenin duyamayacağı bu yere düştüğü için şükrediyorum.

En sondaki hücreye ulaşıyorum, pencereden bakmak için duraklıyorum. Ricci karyolasında kıvrılmış yatıyor. Battaniye yana atılmış ve çarşafı yatağın dışına savrulmuş. Bu kadar kolay olması acınası. Kendimi içeri almam için elimdeki kopya anahtar kartını bir kez kaydırmam yetiyor. Montgomery'de bununla giremeyeceğim bir köşe bile yok.

Ricci zar zor kıpırıyor. Bodrumdaki hastalar kırılma noktalarına kadar ilaç almışlar. O kadar uçmuşlar ki saatin kaç olduğunu bile anlayamıyorlar.

Muhtemelen kapının açılmasını hemşirenin yemek ya da ilaç bırakması sanıyor. Bu yüzden ben çarşafını yırtana kadar zorlukla kıpırıyor.

Vücudu. Ricci ani hareketle dirseklerine kadar itiyor. Çarşafı kaptığım gibi ellerimde döndürüp ip haline getirdiğimde puslu gözleri kısılıp odaklanıyor.

Önünde durduğumu idrak etmesi bir an alıyor ve sonunda sarsılarak oturuyor. Hayatta kalma içgüdüleri devreye giriyor ama artık çok geç.

Her iki bileğimin bir hareketiyle çarşaf ipini Ricci'nin boynuna geçiriyorum.

Çiviler beni pençeliyor. Dişler vahşi bir canavar gibi kırılıyor. Yan tarafıma bir dirsek atıyorum ve beni yavaşlatmayacak ya da ona bir faydası dokunmayacak olsa bile en azından denediği için ona hakkını vermeliyim.

Ricci, geldiğini görmeyen savunmasız kadınları avlamaya alışkın. Bu dövüşte, hazırlıksız yakalanan ve rakipsiz olan o.

Ricci kurtulmak için son bir hamle yaparak yatağı sertçe itiyor ve sırtımı arkamdaki duvara çarpıyor. Ciğerlerimden hava fışkırıyor ama Ricci boğulmaya başlarken ben çarşafı tutuşumu gevşetmiyorum. Dizleri oksijensizlikten bükülüyor ve vücudu yüzüstü yatağa yığılıyor. Daha iyi bir kaldıraçla, bir dizimi sırtının ortasına yerleştiriyorum ve çarşafı boynuna daha sıkı çekiyorum.

Zavallı hayatının son kalıntılarına tutunarak yatağı pençeliyor.

Hay

at. Muhtemelen onu kıvrandırmaktan, kavga etmesini izlemekten zevk almamalıyım. Ama ailemin evini ziyaret ettikten sonra, **i ç i m d e** bir kaşıntı oldu.

derimin altında sürünüyor. Bu tahriş dışarı çıkmak için yalvarıyor. Beni Ricci'ye geri döndüren şey bardağı taşıran son damla oldu. O avludaki siyah saçlı kız hakkında iki kez düşünmemiş olabilirdi ama ben düşündüm.

Benim olana baktı. *Benim* olana dokunmaya çalıştı.

Bir noktada Ricci mücadeleyi bırakmış olmalı çünkü kan görüntüsü görüşümden çekildiğinde vücudu gevşemişti. Vücudu sefil varlığından geriye kalanları boşaltırken sidik kokusu odayı dolduruyor.

Ölüyken bedenini kaldırmak daha zor ama imkânsız değil. Çarşafı tavandaki sağlam bir boruya sabitlemek ve onu yukarı kaldırmak uzun sürmüyor. Kendini asmış gibi göstermek için üzücü bir girişim. En iyi işim değil ama polisin burayı karıştırmasını önlemek için buna inanacaklar.

Daha fazla zamanım olsaydı, Ricci'yi öldürmeden önce Montgomery'den çıkarmanın bir yolunu bulurdum, böylece onu Rochester Gölü kıyısında yavaşça parçalayabilirdim. Sonunda ölüme yenik düşmeden önce ne kadarını kesebileceğimi görürdüm.

Ama Mila bu gece beni görmeyi beklediği için bu ezici sona razı oldum.

Ricci'nin ayakları yerden bir karış yukarıda sallanıyor. Yüzü gevşek. Gözleri boğulmaktan kızarmış. Bacağından aşağı çış damlıyor ve bir yanım Mila'nın onu bu halde görebilmesi için bir fotoğraf çekebilmeyi diliyor. Belki o zaman onun için neler yapabileceğimi anlar.

Belki o zaman sorusunun cevabını daha önce öğrenmiş olurdu.

Ricci'nin ayakları sallanıyor ve neredeyse telefonumu çıkaracağım. Ancak Mila bunun önemini çiçekleri takdir ettiği gibi takdir etmeyebilir.

Güneş battığında ve karnavala gitme vakti geldiğinde Alex'in kapıda dikilmemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramamalıyım. Yine de boş bir koridorla karşılaştığımda kalbim sıkışıyor. Arabasına bindiğimde arabası park yerinde benimkinin yanına yanaşmayınca daha da çok üzülüyorum.

Muhtemelen karnavalda bana katılma teklifimi düşünmüş ve bunun saçma ya da çocukça olduğuna karar vermiştir. Sigma House'da yapılacak onca şey varken, atlıkarınca ve patlamış mısırın bu kadar cazip olduğunu sanmıyorum.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: *Ben neden oraya gidiyorum?*

Çadırlar kabuslarıma musallat olan hayaletlerin uğursuz bir hatırlatıcısı. Patience ile bir kez ziyaret edeceğimi ve asla geri dönmeyeceğimi söylemiştim.

Yine de dönmeye devam ediyorum çünkü karnaval *benim evim*. En azından şimdiye kadar bildiğim en yakın şey.

Belki de bu yüzden Alex'in bu gece benimle gelmesini umdum. Bugün erken saatlerde onun çocukluğundan bir kesit gördükten sonra, ona benimkinden bir parça göstermeye hazırdım. Sadece onun beni dışlaması için kendimi açacağımı düşünmüştüm.

Arabamdan inerken, yaklaşan yağmur bulutlarının bu geceki büyük kalabalığı k o r k u t t u ğ u n u fark ettim. Otopark seyrek olarak dolu, titreyen bir sokak lambası buraya gelmemem gerektiği konusunda beni uyarıyor. Oxy'yle geçen sefer olanlardan sonra, geri dönüşümü sorguluyorum.

Ama karşı cinsle yaşadığım her kötü etkileşimin beni bir şeylerden caydırmasına izin verirsem, hayatımın geri kalanını yatakta geçiririm.

Girişi belirleyen çiçek kemerinden geçtiğimde sağımda smaç tankı duruyor. Marco ve Maddox, Marco'nun telefonunda bir şeye gülüyorlar, ben de ters yöne dönüyorum. Bu gece Sigma Sin'le uğraşacak havada değilim.

Karnavalın diğer tarafındaki oyuncakları tararken atlıkarıncada karar kılıyorum. Bu bana sadece çocukluğumu hatırlatan tek binek.

Boyalı atların beni daireler çizmekten daha uzak bir yere götürebileceğine inanacak kadar gençtim.

Bu yaşta ata binmek muhtemelen saçma ama insanlar istedikleri gibi yargılayabilirler.

Rengârenk atlar kırmızı, mor ve altının çeşitli tonlarında. Yıllarca binilmekten parlaklıkları körelmiş ama gözleri her zamanki gibi ılık ılık yanıyor. Atlıkarıncanın en iç halkasına yakın bir tanesini seçene kadar parmaklarımı birinden diğerine geçiriyorum. Uygunsuz bir şekilde saklandığı için ayaklarından birinin boyasında derin bir oyuk var ve gövdesindeki yakut girdaplar yıpranmış, ama kullanılmış gibi hissettirmesi hoşuma gidiyor. Sanki yaşamış ve bir ruhu varmış gibi.

Ortadaki bükülmüş altın direği kavıyorum ve atın üzerine tırmanıyorum. Atlıkarınca, arazinin geri kalanı gibi çoğunlukla boş, bu yüzden yolculuğu paylaşan birkaç kişi dağılıyor.

Atlıkarıncanın içindeki ampuller loş, ben seçtiğim ata yerleşirken i n z i v a y a çekilmemi sağlıyor. Biniş başladığında müzik yükseliyor ve tanıdık bir vınlama karnımı dolduruyor.

Uzaktan Marco'yu halka fırlatırken görüyorum. Kızlar akın akın ona ve Maddox'a asılıyor. Sigma House'un erkekleri asla yalnız olmadığında bu şaşırtıcı değil.

Atlıkarıncanın hızı artıyor ve ben etrafımdaki insanlara odaklanmak y e r i n e düşüncelerime dalıyorum.

Remi'yi ve bunun onun en sevdiği biniş olduğunu düşünüyorum. Her zaman dış halkada bir at seçerdi, böylece rüzgarı saçlarında hissedebilirdi. Bu yolculuğun tadını çıkarmanın tek yolunun bu olduğuna yemin ederdi.

Midem bulanıyor ve bunun atlıkarıncadan kaynaklanmadığını biliyorum. Düşüncelerimi sarsan hayaletler. Arka planda bir müzik kutusu gibi tekrar tekrar çalan şarkı. Bir elimi karnıma bastırıyorum ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Gözlerimi bir anlığına kapatıp her şeyin duraklamasına izin veriyorum.

Tekrar açıldıklarında, yemin ederim Alex'i görüyorum.

Yüzü dönme dolabın ortasındaki aynalarda yanıp sönüyor ve direği daha sıkı kavrayıp arkama bakmak için dönüyorum. Ama orada kimse yoktu.

Saplantım onu hayal etmemi gerektirecek kadar büyük mü oldu?

Atların bir sonraki dönüşünde, merkez hala boş, bu yüzden tanıdık olmayan yüzlerden oluşan kalabalığı araştırıyorum.

Gezintinin orta kısmına geri döndüğümde at yükseliyor ve tam aşağı inmeye başladığında Alex tekrar beliriyor. Karanlığın içinde gizlenmişti.

sabit orta platformda duruyordu. Gözleri gölgelerden beni izlerken artık bir yansıma yok.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti süzülürken, heyecanla korku birbirine karışıyor.

Binek dönmeye devam ediyor ve Alex gözden kayboluyor. Bu sefer at düştüğünde yine kayboluyor.

Bu oyunu fark ettiğimden daha uzun süredir oynuyormuşuz. Asıl soru, ne ölçüde? Alex ne kadar zamandır gölgelerde durup beni izliyor?

Başka bir dönüşte, Alex hala ortalıkta görünmeyince hayal kırıklığı çöküyor. O ve kalbim arasında, ikisi de bana oyun oynuyor.

Eller arkamdan belime dolanırken at havalanıyor ve içim bir kez daha tökezliyor.

"Ata binmek için ilginç bir kıyafet seçimi." Alex'in derin sesi kulağımda mırıldanıyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en sarhoş edici ses. Karnımın en derin köşelerinde titreşiyor.

Parmakları hafifçe içe doğru eğiliyor, iç uyluğumun hassas etinde geziniyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun ağzımı izlediğini görüyorum. Dudaklarımı ıslatırken o kadar dikkatle odaklanıyor ki kalp atışlarım bacaklarımın arasında hareket ediyor.

"Bu sadece bir etek." Masum numarası yapıyorum. "Birisi külotumu görmek için bu kadar çaresizse, sanırım tırmandığımda onlara bir iyilik yaptım."

"Altındakini görmedikleri sürece sorun yok." Alex'in eli daha da derine iniyor, ağrıyan yerimi örten kumaşla alay edene kadar yavaşça kalçamda ilerliyor.

"Peki ya görselerdi?" Başparmağını bana bastırırken nefesim kesiliyor. "Daha önce sana ne yaptığımızı sorduğumda soruma cevap vermedin." Dizlerimi hafifçe aralayarak onu içeri davet ediyorum. "Ya başka biri bakmak isterse? Ya dokunmak isterlerse?"

Alex mırıldanıyor. Kötü ve karanlık. Yüzünü boynuma gömüp bir öpücük kondururken kollarımın üzerinde tüylerimi diken diken eden bir yol açıyor. Atı her kaldırıp indirişinde benimle birlikte hareket ediyor. Bana dokunuyor. Öpüyor. Ulaşabildiği her yerimi ısıtıyor. Tüm bu süre boyunca eli bacaklarımın arasına yerleştiği yerden ayrılmıyor.

At alçalıyor ve Alex gözlerinde şimşeklerle bana bakıyor. "Deneseler bile sana dokunma şansları olmayacak."

"Oxy'nin fırsat bulamadığı gibi mi?" Neredeyse bir fısıltı.

Montgomery'de konuyu açtıktan sonra tekrar sormaktan çekindiğim bir soru. O zaman iyi tepki vermemişti, bu gece de daha iyi tepki vermeyebilir. Ama gerçeği bilmem gerek.

Alex benim için ne kadar ileri gitmeye istekli? Daha da iyisi, şimdiden ne kadar ileri gitti? Alex'in yanıt olarak söylediği tek şey "Hiç kimse".

Ben daha fazla zorlayamadan eli bacaklarımın arasına kayıyor ve bağcığı yana çekerek iki parmağını göbeğime batırıyor. At eğiliyor, onları daha derine batırıyor ve nefesimi kaybediyorum.

Gölgelerin içindeyiz ama parmaklarını kıvrıp her düşünceyi çözen yerlere ulaşırken yalnız değiliz. Her duyguyu çözüyor.

At aşağı yukarı hareket ederken direk ağırlığımı alıyor ve ben Alex'in eline biniyorum. Dili boynumdaki yolu takip ediyor ve o da atla bir bütün oluyor. Dalgalarla birlikte hareketlerini zamanlıyor. Bir parmağını daha amıma gömüp beni iyice çalıştırırken başparmağını hassas klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Kısa devre yapıyorum.

Yıldızlar yanıp sönüyor.

Evren bir karanlık karmaşasına dönüşüyor.

Alex'in başparmağı sallanıyor ve parmaklarını tekrar içimde kıvırdığında, gece gökyüzüne ışık veren yıldız tozuna dönüşüyorum.

Yanıyor.

Patlıyorum.

Çılgılık atmaya başladığımda Alex boştaki elini ağzıma kapatıyor. Ama gözleriyle karşılaştığımda hiç utanmıyor. Beni rezil etmekten gurur duyuyor.

"Biri bunu görmüş olabilir." Hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Başım dönüyor.

Alex mırıldanıyor, parmaklarını çekip beni yalamak için ağzına sokuyor. "Dokunmadıkları sürece sorun yok."

Saçlarımın arkasını kavriyor, ağzını ağzıma kapatıyor ve kalan havamı alıyor. Karanlıkta dudaklarıma sahip çıkarken beni dilinde kendimi tatmaya zorluyor. Ancak yolculuk yavaşladığında birbirimizden ayrılıyoruz.

Atlıkarınca durdu ama kalbim hâlâ dönüyor.

EĞER İYİYSEN

MILA

İnsanlar atlarından inerken atlıkarıncanın ışıkları parlıyor. Bu telaşın içinde Alex beni beklediğim gibi kenara götürmüyor. Beni merkeze doğru çekiyor.

Ana platformdan inip diğer platformlar gibi dönmeyen başka bir platforma çıkıyoruz.

Ona burada olamayacağımızı söylemek için ağzımı açıyorum ama beni bir aynaya bastırıyor ve bir paneli açarak beni dairesel bir odanın içine çekiyor.

Atlıkarıncanın ortası daha karanlık ve alan dar. Bir taraftan diğerine sadece bir metre kadar. Ortada atlıkarıncayı daireler çizdiren dişliler ve onların etrafında dar bir yürüme yolu var.

Tüm alan, etrafımızdaki karnavala bakan fildişi çerçeveli tek yönlü aynalarla kaplı.

"İçeriye göremezler," diyerek Alex beni rahatlatıyor ve düşüncelerimi doğruluyor. "Daha önce hiç atlıkarıncanın bu kısmında bulunmamıştım." Bu bile şaşırtıcı

Karnavaldaki hemen hemen her atraksiyonun giriş ve çıkışlarını gördüğüm için benim için.

Gerçi bu karnaval ailemin işlettiği karnavalardan biraz daha büyük. Tüm bunları taşımak için harcanan çabayı hayal bile edemiyorum.

Alex beni dişlilerin etrafındaki küçük çemberde yürürken izliyor. Tabandan tavana aynaların kavisli kenarlarını izliyorum, ta ki yavaşlayıp tekrar onun önünde durana kadar.

"Bu gece gerçekten geldin." Gülümsemem gerçek, savunmasız ve ürkütücü.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Her şeyi yapabileceğini bildiğim bir adamdan şaşırtıcı derecede nazik bir jest.

"İstediğin buydu."

"Ve bu önemli mi?" Dudaklarımı ıslattım. "Tek yapmam gereken senden orada olmanı istemek ve sen de olacak mısın?"

"Onun gibi bir şey." Sırıttırıyor.

Hayır... *gülümsüyor*.

Kesinlikle nefes kesici.

Etrafımızda atlar dönmeye başlıyor. Dişliler gıcırdayarak sessizliği dolduruyor. Binek hızlandıkça metaller gıcırıyor ve ben Alex'le birlikte merkezde hareketsiz duruyorum. Etrafım maskeler ve oyunlarla çevriliyken Alex benim için kendi maskesini çıkardı.

Bana gerçeğin bir parçasını gösterdi. Bana sesini sundu.

"Aklında ne var?" Alex parmak eklemleriyle yüzümün yan tarafını okşuyor.

Ona dokunmama nadiren izin veriyor ama beni keşfetmekte hiçbir sorun yaşamıyor. "Daha önce ailenin evindeyken, bana hiçbir şey söylemedin.

annene."

"Ona söyleyecek bir şeyim yok."

"Ona mı, yoksa başkasına mı?"

"Herhangi birine, sanırım."

"Ama benimle konuşuyorsun?"

Parmakları boynumun kenarından aşağı iniyor, boğazımın ortasında duraklıyor. "Sen benim için herhangi biri değilsin Mila Bianchi."

Buna ne anlam vereceğimi gerçekten bilmiyorum ama umarım bu odadaki karanlık yanaklarımı yakan kızarıklığı gizler.

"Duruşmandan beri konuştuğun tek kişi ben miyim?"

Alex başını sallıyor ve ben de yanlarına düşmüş olan ellerine uzanıyorum. Parmaklarımızı birleştirdiğimde hemen geri çekilmemesini takdir ediyorum.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim." Bunun onun için ne kadar zor olduğunu ya da neden bana güvenmeye karar verdiğini hayal bile edemiyorum.

Ama daha yakına kayıyorum ve Alex de aynısını yapıyor.

Travma iki insanı birbirine çekiyorsa bu ne anlama gelir?

Bu zehirli mi?

Umurumda mı?

İkimiz de iyileşemeyecek kadar kırılmış durumdayız, bu yüzden ikimiz de kendimizi bütünleştirecek birini aramıyoruz. Çılgınlığın içinde bana huzur veren birine razıyım. Kazara keskin kenarlarımla onları kestiğimde irkilmeyen biri.

Başparmağım Alex'in elinin arkasındaki yara izlerinin üzerinden geçiyor ve onun karanlığını gözden geçiriyorum. Benimkilerin onunkilerle nerede uyuştuğunu görmek için kenarları test ediyorum.

Atlıkarınca dönüyor ve o yaklaşıyor, ben de dar yürüme alanında bir aynaya sırtımı dayıyorum.

"Atlıkarınca çocukken en sevdiğim atlıkarıncaydı," diyorum ona, başımı aynaya yaslayarak. "Gerçek bir ata binmeye ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Aynı zamanda dünyanın kontrolden çıkabileceği tek yerdi ve ben de onunla birlikte dönerdim. Çocukların teselli bulduğu şeyler çok saçma."

"Seninle ilgili hiçbir şey bana saçma gelmiyor Mila."

"Duyarlılığını takdir ediyorum." Dudaklarım büzüldü. "Ama benim çocukluğum pek de normal geçmedi. Çoğu genç spor yapıp gezilere katılırken, benim etrafım palyaçolar, bıçaklar ve denge hareketleriyle çevriliydi."

"Benim sporum vardı ve belki de bunu tercih ederdim." Alex yanımdan geçip camın diğer tarafındaki hareketli karnavala bakıyor.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Büyürken basketbol oynamaktan nefret ederdim." Bakışları benimkilere dönüyor. "Rol yapmakta o kadar iyiydim ki kimse fark etmedi. Ama oyunun her saniyesinden nefret ederdim. Üzerimde o kadar çok göz vardı ki; bir gün kaydığımı göreceklerini biliyordum."

"Sahada mı?"

"Hayatta." Düzenli bir nefes alıyor. "Ama bu bana göz önünde nasıl saklanacağımı öğretti. Sanırım bunun bir faydası oldu. Ve en azından basketbol beklenen bir şeydi."

"Aksine mi?"

"Diğer her şeyin aksine."

Neyi kastettiğini anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. Lancaster'ların parası, inancı ve kasabanın hayranlığı olsa da, dün mülklerinde gördüklerimden sonra bunun bir lütuf olduğunu düşünemiyorum. Eğer bir şey varsa, baskı aşılmalı.

"Senin gibi büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorum ama normal hissetmemeyi anlıyorum." Gözlerimi dikip ona bakıyorum. "Bir karnavalda büyümek normalden olabildiğince uzak. Arkadaş edinmek kolay değildi."

"Kim sana yakın olmak istemez ki?" Alex parmaklarını başımın iki yanındaki saçlara geçiriyor.

"Çok çekici olduğum için mi?"

"Çünkü sen her şeydin." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Zekice. Kurnaz. Her şeyi görüyorsun. Durumları insanları okuduğun gibi okuyorsun - yargılamadan ve korkmadan. Kendini kapatmak için çok çabalıyorsun ama yeterince yakından bakan biri kalbinin yerinden fırladığını görebilir." Avucunu göğsüme bastırıyor. "O kadar güçlü ve inatçısın ki

Dürüst ol. Bana zaman ayırarak ne halt ettiğini anlayamıyorum."

Alex ellerini çekmeden geri çekiliyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum.

Bu Alex'in bana tek seferde söylediği en fazla şey ve ben bunu sindiremiyorum.

Daha önce de iltifat almıştım. Beni yatağa atmak ya da cezbetmek için. Ama bu öyle bir şey değil. Beni çekirdeğime kadar soyuyor.

"Ben sadece Oregon'lu bir kızım."

Alex başını sallıyor. "Ben de psikiyatri koğuşunda kalsa daha iyi olacak bir adamım."

"Sen bundan daha fazlasısın." "Sen de öylesin."

Beni öpmek için eğiliyor ve bu onun en önemli parçalarını teslim etmeye yetiyor.

O kırık ama ben de öyleyim.

O keskin, ama ben her zaman bıçaklarda ve bıçaklarda rahatlık bulmuşumdur.

Alex'in elleri kalçalarım ve uyluklarımın altına doğru kayıyor, ta ki beni kollarının **a r a s ı n a** alana kadar. Bacaklarımı ve kollarımı onun etrafında kilitliyorum ve dönen atlıkarıncanın tıktırtısı eşliğinde öpüşüyoruz.

Dudaklarımız çarpışıyor ve bedenim içten dışa yanıyor.

Serin nane ve vaatler.

Ellerimi boynundan alıp kalın omuzlarında yoğuruyorum, tırnaklarımı göğsünün ön kısmında usulca gezdiriyorum. Bir anlığına bana izin veriyor ve ben onun her bir kırık düzleminin tadını çıkarıyorum.

Ama ellerimi daha aşağı indirmeye çalıştığımda Alex öpücüğü kesiyor.

Her zaman bir çizgi ya da sınır vardır. Bu yüzden gözlerinin içine bakarken kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Dilimin ucunda binlerce soru dönüp duruyor.

Beni içeri alması için ne gerekiyor?

Sözleriyle bana güvenirken dokunuşumu nasıl kabul etmez?

İkisini de soracak kadar cesur değilim, bu yüzden "Sorun ne?" diye sormakla yetiniyorum.

Alnını benimkine yaklaştırıyor ve Alex'in inanmadığı Tanrı'ya kalbimi kırmaması için dua ediyorum.

İçimde güvensizlik rüzgârları esiyor. "Yeterince içtin mi?"

"Tüm gücüne rağmen, Mila, gerçekten dinlemiyorsun." Alex beni ayağa kaldırıyor.

Hızlı bir hareketle beni öyle bir döndürüyor ki, avuç içlerim tek yönlü aynada, dönen atlıkarıncaya bakarken kendimi yakalıyorum. Beni tuttuğu sırada sikinin baskısı kışımı gıcırdatıyor.

"Sana hiç doycak mıyım?" Kulağımın altındaki yumuşak eti öpüyor, dişlerini yavaşça boynumun kenarından aşağıya doğru sürüklüyor.

Aynaların arasından Marco'yu farklı bir cazibe merkezinde görüyorum, yanında bir sarışın asılı. "Bazı insanlara göre, evet."

Alex bir kahkaha atıyor. "Birden fazla beyin hücresi olan herkesi kastediyorum."

Omzumun üzerinden ona bakarken Marco'yu uzaktan fark eden tek kişinin ben olmadığımı görüyorum çünkü Alex de onu izliyor. Bakışlarında kıskançlığa benzer bir şey yanıyor.

"Bir beyin hücresinden çok daha fazlasına sahip olduğunu düşünürsek, yetip yetmeyeceğini bana söylemen gerekecek sanırım."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Dürüstlüğünün duygularımı incitmesine izin vermek benim için acınası bir durum ama en azından o anda bana biraz güvence vermesini ummuştum.

Ama vermedi.

Onun yerine elleri eteğimin kenarına gitti. Dokunuşuyla dikkatimi dağıtarak konuşmayı geçiştirdi. Parmakları uyluğuma bağlı bıçakla oynuyor ve yine neden onu taktığımı açıklamamı istemiyor.

Elleri merkezime yaklaştığında arkama uzanıyorum, onun beni hissettiği gibi ben de onu hissetmek istiyorum. Ama bu onun benden uzaklaşmasına neden oluyor.

"Avuçlarını cama koy, Mila."

Hayal kırıklığım onu eğlendirecek bir homurdanmayla ortaya çıkıyor çünkü kıkırdıyor. Ama sinirli ya da değil, söyleneni yapıyorum. Vücudum alev alev yanıyor ve her ne kadar inadına onu reddetmek istesem de, bu korları söndürebilecek tek kişi o.

Alex dudaklarını kulağımın kabuğunun üzerinde gezdiriyor, lobunu ısıyor. "Ben seni boşaltırken eski sevgilini izlemekten çekinme. Bunu sana kendi başına yapma zevkine *asla erişemeyeceğini* hatırlamanı istiyorum."

Alex'in ses tonunda sinirlilik yükseliyor. Sanki Marco'yla birlikte olduğum düşüncesi onu geriyor. Alex'e Marco'nun bana bunları yapmasını istemediğimi söylemek istiyorum. Ona karşı hiç böyle bir şey hissetmediğimi. Ama Alex'in birkaç dakika önceki yorumu dilimi tutmama neden oluyor.

"Sanırım yeterli olup olmadığını bana söylemen gerekecek."

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Açıklamak yerine, "Belki söylerim" diyorum.

Alex sırtıyor ama sırtışında hiç ışık yok. Eteğimi kaldırıp başparmaklarını iç çamaşıma geçirirken hınzırca eğleniyor. A r k a m a geçip iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı indiriyor. İçimden çıkardığımda ayağa kalkıyor ve burnuna götürüp içime çekiyor.

"O güzel, meydan okuyan ağzını aç." Başımın arkasını kavriyor, sırtımı eğilmeye zorlarken tüm tatlılığı kayboluyor.

Dudaklarımı ayırdığım anda külotumu dudaklarımın arasına sokuyor.

Boğuk çığlıklarım bana bakarken yüz ifadesini yumuşatmaya yetmiyor. "Tadına bak, Mila? Açgözlü amcığının benim için ve *sadece benim için* damlama şeklini? Sikimi sıkarken ve döllerim için yalvarırken bunu düşünmeni istiyorum."

Bir eliyle saçlarımı sıkı sıkı tutarken, diğer eliyle fermuarını açıyor. Islak kalçalarımın arasında kaydırırken kalın siki sertleşiyor.

"Çok açgözlüsün." Alex beni bacaklarımın arasından beceriyor. "Beni boşaltman için daracık amını doldurmama bile gerek yok."

İnliyorum, şu anda Marco'yu düşünmek istediğimi ima ettiğim için bana işkence etmek için yapacağı şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum.

Alex ağzını kulağıma götürüyor. "Merak etme. Bu güzel vücudunun sahibinin kim olduğunu sana hatırlatmayı tercih ederim."

Bunun üzerine, kendini hizaya soktu ve acımasızca içeri girdi. Beni doldururken nazik bir rahatlık ya da tatlı bir okşama yok. Çığlığım ağzımdaki külot tarafından boğuluyor ve ben zaten neredeyse parçalanmanın eşiğindeyim.

Kontrolün onda olmasıyla ilgili bir şey var. Beni istediği gibi kabaca beceriyor ve bunu kabul etmemi istiyor. Beni kemiksiz bıraktı.

Alex'in parmakları klitorisime doğru kayıyor ve bacaklarımın arasındaki hassas tepe noktasına ulaştığında kalçaları duraklıyor. Beni aynaya yapııştırıyor, klitorisimle oynarken itişlerinin sürtünmesini reddediyor.

"Hareket etme, Mila." Yavaşça, işkence edercesine daireler çiziyor. "Bu gece sikimin zevkini hak etmedin. Eğer döllerimi istiyorsan, bunun için yalvarman gerekecek."

Ama konuşamıyorum. Fısıltısı boynumu gıdıklarken ve eli amımı okşarken, onun merhametine kalmıştım.

Onun kişisel oyuncagıyım.

Alex yavaşça klitorisimi okşuyor, siki içimde kaya gibi sertleşirken kalçalarını oynatmayı reddediyor. Yüzümü Marco'ya doğru çeviriyor ve sarışın

Saçlarımı öyle sıkı tutuyor ki kafa derimi çekiştiriyor.

Alex kulağıma, "Seni bu şekilde alabilmeyi çok isterdi," diye fısıldıyor. "Ama asla yapamayacak. Nedenini bilmek ister misin?"

Saçlarımı tutarken elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Çünkü sen benimsin." Alex başparmağını aşağı doğru vuruyor. "Onu bitirmem için yalvardığında Oxy'nin bunu bildiğinden emin oldum."

Gözlerim açılıyor ve bakışlarım omzumun üzerinden Alex'in itirafına doğru fırlıyor. Oxy hakkında çok konuştuk ve ben onun bu işe karıştığını tahmin etmiştim. Ama bunu itiraf etmesi...

"Senin herhangi bir parçana dokunan herhangi bir parçasına ne olduğunu ona gösterdiğimde durmam için çığlık attı. Ve diliyle yaptığı son şey, onu almamam için bana yalvarmak oldu. Ama ben ne dedim biliyor musun?"

Yutkunuyorum, cevap vermiyorum, o parmaklarını sallamaya devam ederken korku, zevk ve coşku içinde donup kalıyorum.

"Ona hayır dedim, tıpkı senin yaptığın gibi. Sonra onu ağzından kestim ve kanında boğulmasına izin verdim." Alex'in gözleri o kadar karanlık ki dehşet verici.

Oxy'nin yaşadığını bilmek bile bu görüntüyü zihnimden silemiyor. Bu iğrenç bir şey ve bunu düşününce amımın Alex'in sikinin etrafında kenetlenmesinden nefret ediyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Klitorisimi okşuyor ve ben yanıyorum. "Bunu *senin için* yapmam hoşuna gitti mi?"

Hoşlanmamalıydım. Alex çok ileri gitti. Tutuklanmalı. Ya da d a h a iyisi, Montgomery Psikiyatri Koğuşu'na geri kapatılmalı. O zaman neden beni kızdırmak için sikini yavaşça içeri ve dışarı kaydırırken dayanılmaz derecede kayganım?

"Sana hiç doyulup doyulmayacağını bilmek ister misin?" Alex boynumu öpüyor ve gözlerim çırpınarak kapanıyor. "*Yeterli* diye bir şey yok. *Sınır* yoktur. Sen sonsuzsun ve aksini düşünen biri seninle başa çıkamaz. Ama ben yapabilirim ve yapacağım, her türlü sonuca kadar. Bu konuda benimle mücadele etsen de etmesen de. Buna söz veriyorum."

Yavaşça geri çekiliyor ve sikini derinlere sokuyor. Zihnimde ve tenimde zar zor duruyorum. Havadaki parazitte oyalanıyorum. Evren beni parçalara ayırıyor.

Alex bir eliyle klitorisimle oynuyor, diğer eliyle de üzerine damlattığım parmaklarını ıslatıyor. O ıslak elini alıp arkama götürüyor ve dar deliğime baskı uyguluyor.

"Uslu bir kız olacak mısın Mila?" Parmakları bariyeri aşarak içeri giriyor. "Benim olanla oynamama izin verecek misin?"

Başını sallaması, sikini ve parmağını aynı anda derinlere göndermesi ve her iki deliği de doldurması için yeterli. Başparmağı hareketleriyle uyum içinde hareket ederken beni her yönden beceriyor. Doldum. Patlıyorum.

Ona tutunmak için çaresizim.

Bir parçam, ona dokunmama izin vermemesine misilleme olarak yüzeye çıkan doruğa direnebilmeyi diliyor. Ya da aynısını yapmadan beni parçalayamayacağını kanıtlamak için. Ama Alex buna izin vermiyor.

O alır.

İddia

ediyor.

Alex içimi okşarken dişleri boynumu ısıyor ve dili kulağımın kabuğuna süründüğünde dağılıyorum.

Karnavalın ışıkları bulanıklaşıyor ve atlıkarıncanın girdabı geceyle birlikte kanıyor. Terli avuçlarım soğuk camı kavıyor ve ben paramparça olurken Alex beni kollarıyla tutuyor. Bedenim titriyor ve tüm dünya parçalanıyor gibi görünüyor.

Alex dizlerim gücünü bulana kadar beni orada tutuyor. Ancak o zaman geri çekiliyor ve beni bomboş bırakıyor.

"Bekle-" diye mırıldanıyorum külotun etrafında, orada olduklarını unutup ağzımdan çıkarıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Tam pantolonunun fermuarını ve düğmesini kapatırken dönüyorum. İç çamaşırlarımı elimden kaptığı gibi cebine atıyor.

Gözlerim irileşti. "İnmedin mi?"

"Planım asla bu değildi."

"Ama sen ciddi olamazsın, değil mi?" Avucumu alnıma bastırıyorum, kafam karışıyor.

"Çok ciddiyim." Alex bir adım öne çıkıp çenemi kavıyor. "İhtiyacım olanı aldım Mila."

"Orgazmım mı? İç çamaşırlarım mı? Ne? Ne aldın?" Çünkü kesinlikle orgazm değildi.

"Dikkatini." Eğildi, ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Biz arkadaşlarınla birkaç oyun oynarken bunu düşünmeni istiyorum. Ve eğer iyiysen, belki daha sonra sikimi yalamana izin veririm."

DEDİKODU VAR

MILA

Alex atlıkarınca platformundan inmeme yardım etmek için elini uzatırken hâlâ iç çekiyorum. Yaptığımız şeyden sonra bana iç çamaşırlarımı geri vermeyi reddetti, bu yüzden adımlarıma dikkat ediyorum. Artık iç çamaşırım olmadığı için eteğimin insanlara görünmemi kolaylaştıracağından o kadar emin değilim.

En azından Alex insanların eteğime bakmasıyla benim kadar ilgilenmiyor gibi görünüyor. Ayaklarım sağlam bir zemin bulana kadar vücudunu herhangi birinin görüşünü engelleyecek şekilde konumlandırıyor.

Temizlenmek için derme çatma tuvaletlerde duruyoruz. Ama bulaşmış göz kalemimi düzelttiğimde makyajımın çoğunu silmiş oluyorum.

Banyodan çıktığımda Alex çoktan işini bitirmiş ve dışarıda beni bekliyor. Ama elimi tutmuyor ya da yakınımda bile durmuyor. Başparmaklarını ceplerine sokuyor ve bizi kalabalığın arasından geçiriyor. Sınırlarının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bazı insanların bu kadar sevecen olmadığını anlıyorum. Ya da en azından bu konuda aleni değiller. Ama Alex'le bu tamamen başka bir şey. Aşmaya çalıştığım bir duvar. Ne zaman ilerleme kaydettiğimi düşünsem, ayaklarım kayıyor.

Kalabalığın arasından geçerken aramızda en az bir adım mesafe var. Sadece biri aramıza girmeye çalıştığında yaklaşıyor. Yakın olmak istediği açık - her hareketimi ve ona göre nerede olduğumu izliyor - sadece bu konuda ne yapmayı planladığını bilmiyor gibi görünüyor.

Alan ne olursa olsun, onun yörüngesine hapsolmuş durumdayım. Alex bir kara delik ve sınırları onu güvende tutsa da, bir bakış attığımda ve ela gözlerinin beni izlediğini yakaladığımda kalbimi koruyan çok az şey var. Öyle ya da böyle, bu adam için batacağım. Tek yapabildiğim, bir noktada benimle orada buluşmanın bir yolunu bulmasını ummak.

Etrafımızda insanlar vızıldıyor, bu yüzden sessizce yürüyoruz. Kız kardeşi ya da annesiyle konuşmuyorsa, yabancıların önünde bana açılmasına imkân yok. Sessizlik bana onun ne düşündüğünü merak etmek için bolca zaman bırakıyor.

Yaptıklarımızı mı düşünüyor?

Şansı varken gelmediği için pişman mı?

Gelmemesi ne anlama geliyor?

Erkeklerin beni bir amaç için araç olarak görmesine alışkınım. Marco'dan önce erkeklerle seks konusunda kendime olan saygımın eksikliği utanç vericiydi. Ama Alex, onun için her şeyin bundan ibaret olmadığını kanıtlamaya niyetli görünüyor. Acelesi yok. Acele etmiyor.

"Belki Mila bize gösterebilir?" Marco'nun sesi diğerlerinin arasından sıyrılıyor ve başımı kaldırıp onu elinde fırlatma bıçağıyla ahşap bir direğe yaslanmış halde görüyorum.

Alex'in beni götürebileceği onca yer varken, elbette Marco'ya götürmeye karar vermişti. Muhtemelen eski erkek arkadaşımı hâlâ kıskandığını ima etmenin cezası.

Tabii bizi buraya getiren ben değilsem?

Eğer öyleyse, kasıtlı değildi.

"Asla olmaz." Maddox kıkırdıyor ve kızıl saçlı kızı kolunun altına alarak yaklaşıyor. O tanıdık, bu yüzden bizimle okula gitmeli. Ama aynı zamanda genç,

Yani muhtemelen birinci sınıf öğrencisi.

Marco direği kaldırıp bana doğru bir adım atıyor ve Alex'in yanımda olduğunu fark edince duruyor. Aramızdaki mesafe neredeyse sıfıra inmişti ki bu şaşırtıcı, çünkü kardeşliği bunu ilişkimizi okumak için kullanacaktı.

Marco'nun bakışları Alex'ten bana kayıyor, onu tanımıyor. "Söylentiye göre Mila bıçak kullanmayı iyi biliyormuş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Sigma House'da Alex'e bıçak fırlatmam dışında, Patience dışında kimseye söylemedim.

"Gerçekten mi Mila?" Marco bir adım öne çıktı.

Bana bakarken nefesindeki biranın kokusunu alabilecek kadar yakın. Koyu renk gözleri, onunla tanıştığımda cazibe sandığım bir şeyle parlıyor. Şimdi tek gördüğüm manipülasyon.

Uzanıp eteğimi okşuyor. Parmakları kalçama bağladığım bıçağı sakladığım yeri okşuyor ve bir adım geri çekiliyorum.

Bunu bildiğini unutmuşum. Çıktığımız süre boyunca sevişmedik ama bana bunu soracak kadar öpüştük ve dokunduk.

Yanımda Alex'in sertleştiğini hissediyorum ve geri adım atmadığımı, ona doğru yan adım attığımı fark ediyorum. Ellerini ceplerinden çekmemiş olsa bile, teninden yayılan kızgınlığın her zerresini hissediyorum.

"Ah, doğru." Boğazımı temizliyorum.

Marco alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Ayrıca, görünüşe g ö r e , burası senin evin sayılır."

Bu söylentiler, okuldan biri Patience gitmeden önce buraya geldiğimizde onunla konuşurken kulak misafiri olduktan sonra yayılmaya başladı. Gençken karnavala katıldığımı gizlemeye çalışırdım ama artık insanların bu konuda ne dediğini umursamıyorum, bu yüzden de yayılmalarına izin veriyorum.

"Cidden bıçak fırlatabiliyor musun Mila?" Maddox

soruyor. Kafası iyi olduğu için gözleri bulanık.

Marco sırtıyor. "Bize göstermeyecek."

"Hadi ama," diyor Maddox bana. "Bu çok kötü. Onu görmek istiyorum."

"U z u n zaman oldu," diye yalan söylüyorum, çünkü az önce Alex'in kafasına bir tane fırlatmıştım.

hafta. "Antrenmansızım."

"O kadar da kötü olamazsın." Maddox sırtıyor.

Marco yine bir direğe yaslanıp beni değerlendiriyor. "Bilmiyorum dostum. Orada durup sana atmasına izin mi vereceksin? Şu anda ne kadar uçmuş durumdasın?"

"A s l ı n a bakarsan..." Sırtıyorum. "Neden orada durmuyorsun Marco?"

"Sikeyim hayır. Bana bilerek vuruyorsun." Haksız değil.

"Ayrıca." Marco'nun kara gözleri beni süzüyor. "Bahse girerim söylentiler saçmalıktı. Böyle bir göğüsle, aslında hiçbir şeyde iyi olmana gerek yok. Muhtemelen sadece güzel bir sirk gösterisiydin."

Tüm vücudum gerildi.

Ailem bana böyle davrandığında tamamen haksız olmaması yeterince kötü. Ama bunu ondan duymak güvensizliğime bir buz kıracağı gibi saplanıyor.

Alex öne çıktığında Marco'nun hakaretini hâlâ yutuyordum.

Oxy'ye ne yaptığını bildiğimden, Marco'yu gördüğü yerde öldürmesini engellemek için elimi kaldırıyorum. Ama Marco'ya yönelmiyor; platforma nişan alıyor, hedefin tam ortasında duruyor.

"Bunu gerçekten yapmalı mıyız?" Maddox etrafına bakınıyor.

"Kimse izlemiyor." Marco omuz silkiyor. "Alex sırf onunla yattığı için ona güvenmek istiyorsa, bırak güvensin."

Marco'nun kendisini ilgilendirmediği halde Alex'le yaptığım şeyi silah olarak kullanmasından nefret ediyorum. Erkekler istedikleri kişiyle yatarlar, ama Tanrı bir kadının bunu yapmasını yasaklar.

Bu düşünceyi yakıt olarak kullanarak b i r adım öne çıkıyorum ve masanın üzerinde duran altı bıçaktan ilkinin kapıyorum. Bu işten kim sorumluydu, bunları dışarıda bırakacak kadar pervasız. Bu benim işim olduğunda, bıçaklarım yanımdan hiç ayrılmazdı.

Bileğimi yavaşça döndürerek kabzanın ağırlığını ve bıçağın keskinliğini değerlendiriyorum. Ofiste fırlattığım bıçak teknik olarak bir fırlatma bıçağı değildi ama bu evimdeymişim gibi hissettiriyor.

Yüzümü Alex'e dönüyorum, ellerini cebinden çıkarmadan bana doğru bakıyor. Yüzü tamamen boş ve acaba bana o kadar güveniyor mu yoksa bir kez ölümden kurtulduktan sonra ölümla yüzleşmeyi umursamayı bıraktı mı diye merak ediyorum.

"Korktun mu?" Marco solumdan alay ediyor.

Ona ters bir bakış fırlatıyorum, beni görmezden gelmesinin ve onun için hiçbir şey ifade etmiyordum gibi davranmasının bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum. Kolumu kaldırıp derin bir nefes alarak Marco'yu ve karnaval müziğini duymazdan gelirken bu düşünceyi dizginliyorum. Patlamış mısır kokusunu ve etraftaki sesleri duymazdan geliyorum.

Odak noktam sadece Alex, kazanmadığım güveni bana sessizce teslim eden Alex.

Bu düşünce zihnimde sabitlenmişken, kolumu geri sarıyorum ve bıçağı fırlatıyorum.

Bıçak başının yanındaki tahtaya saplanırken Alex hiç irkilmiyor. Sanki ona vurup vurmamam gerçekten umurunda değilmiş gibi.

Marco en azından benim yanımda sessizliğe bürünürken Maddox kıkırdıyor ve yanındaki kız alkışlıyor. Tökezlemesi bana sarhoş olduğunu söylese de bu çok tatlı.

"Bu şanstı." Marco huffs. "Eminim bir daha yapamazsın."

Marco'nun yorumunun beni kızdırmak için söylendiğini biliyorum, bu yüzden sinirlerimi bozmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Neye bahse giriyoruz?" Kendime engel olamıyorum. "Eğer hedefi tekrar vurursam, sonunda beni rahat bırakacak mısın?"

Marco'nun bakışları daralıyor. "Eğer hedefi tekrar vurursan -Alex'i vurmadan- seni gelecek hafta boyunca yalnız bırakacağım. Ama bunun bitmediği konusunda seni zaten uyarmıştım bebeğim."

Göz kırptığında gözlerimi deviriyorum, keşke platforma çıksaydı da bilerek ıskalasaydım diyorum. En azından beni bir hafta yalnız bırakma teklifi bir şeydir. İkinci bıçağı alıp fırlatıyorum.

Bıçak hedefin diğer tarafına, Alex'in omzunun bir kıl ötesine saplanıyor.

Birbiri ardına bıçakları fırlatıyorum, ta ki son altı bıçak Alex'in bacağından çeyrek santim uzağa düşene kadar. Ancak o zaman tuttuğum nefesimi bırakıyorum. Pratik yapmadığımı söylerken yalan söylemiyordum. Alex ona vurmamdan endişelenmediyse bile, vurmadığım için rahatladım.

Memnun bir gülümseme yanaklarımı ısıtıyor ve bu Alex'in taş gibi soğuk ifadesini kırmaya yetiyor.

Sanki onu şaşırtmışım gibi sırtıyor. Onu etkilemişim gibi. Sadece bu bile buna değer.

Alex bakışlarını gururla ısıtarak sol kolunu göğsüne doğru uzatıyor ve başının sağ yanında duran bıçağın sapını tutuyor. Tahtadan çekip çıkarıyor ve bir adım ileri atıyor.

Bir saniye sonra gözleri üzerimdeydi. Sonra bıçağı aramızdaki havada uçuruyor.

Bıçak Marco'nun omzunun ortasına saplanıyor.

YARDIMCI OLMUYORSUN

ALEX

DECLAN

Son birkaç yıldır psikiyatri koğuşunda olduğunu anlıyorum ama bazı şeyler değişmedi. Hala bıçak fırlatamıyorsun.

Karnavalın ortasında insanlar.

KOLE

Marco bunu hak etmişti.

DECLAN

Bu yüzden Alex koğuştan çıkar çıkmaz ona Marco'yu bodruma sürükleyip bu işi halledebileceğini söyledim. Ama kasabanın yarısının önünde bir karnavalda?

ALEX

Özür mü bekliyorsun,
Dec? Çünkü bir tane bile
alamayacaksın.

KOLE

En azından şimdiden deli olduğunu düşünüyorlar. Keşke Liam'a zaman ayırsaydım dedirtiyor.

DECLAN

Yapmasan daha iyi. Gösteri yapmak işleri karıştırır. Yoksa Nixon olayını unuttunuz mu?

KOLE

Tatmin edici şeylerden bahsetmişken...

DECLAN

Hiç yardımcı olmuyorsun.

ALEX

Ve sen yarısını unutuyorsun
Geçen yıl temizlemene yardım
ettiğim pislikler. Teal'in sanat
stüdyosunda bir Meclis
üyesini parçaladığımı
hatırlıyor gibiyim.
çünkü birisi kız arkadaşıyla
şiiirsel olmaya karar verdi.
En azından
bodrum katını seçiyor.
Tahliyesi var.

DECLAN

O benim karım.

Tabii ki, Declan'ın odaklandığı kısım bu. İlişki durumu hakkında beni düzeltiyor.

ALEX

Demek istediğimi anladınız.

DECLAN

Hasar nedir?

ALEX

Marco yaşıyor.

Maalesef.
Yoksa değil mi?
Henüz karar
vermedim.

DECLAN

Bunun daha ne kadar devam etmesine izin vermeyi planlıyorsunuz?

ALEX

Dersini alana kadar.

KOLE

Lütfen, bu derse devam edin. Eğlenceyi takdir ediyorum.

DECLAN

Onu cesaretlendirmeyi bırak. Eğlenceye ihtiyacın yok. Los Angeles'taki görevine odaklanmalısın. Nasıl gidiyor?

KOLE

Yolda gidiyoruz. Ama Jacob'ın dikkati dağıldığı için yavaş ilerliyor.

DECLAN

Halledecektir. Bu arada Alex, işleri kontrol altında tutmaya çalış. Eğer yapamazsan, Marco'yu bodruma götür ve bu işi bitir. Sorunu nasıl ortadan kaldıracığımı bulacağım.

ALEX

Zamanı gelince.

Konuşmamızı bitirdik ve telefonumu cebime geri soktum.

Marco hâlâ nefes aldığı için şanslı. Bunun devam etmesine izin vermemin tek nedeni hastalıklı merakım. Bunun artık gerekli olmadığına karar verdiğimde Declan'ın sözünü tutacağını biliyorum, üyelerle ilgili yeni Ev kurallarına aykırı olsun ya da olmasın. Marco, biz onu indirmeden önce babasına çok yardım etti. Eğer onay vermiş olsaydım, Declan ilk dalgada Marco'yu da kendisiyle birlikte saf dışı bırakacaktı ama ben ondan beklemesini istedim.

Marco ile uğraşacak tek kişi benim. Ve bunun her saniyesinden zevk alacağım.

Declan yöntemlerimden şikayet edebilir ama sözünden dönmeyecektir. Teal kendini öldürmeye çalıştığında ona yardım ettiğim için bana borçlu.

On altı yaşımdayken.

O zamanlar ailevi yükümlülükleri elini kolunu bağılıyordu. Bu yüzden o yapamadığında ben devreye girdim ve ona göz kulak oldum. Ve dürüst olmak gerekirse, ona bir iyilik yapmıyor olsaydım bile, yine de Teal için orada olurdum.

Büyürken saçmalıklarımı gören birkaç kişiden biriydi. İçinin boş olmasının nasıl bir şey olduğunu anlayan. Bu yüzden Montgomery'de terapi randevuları olduğunda hala beni görmeye gelirdi. Sessizliğimde bile onu yargılamayacağımı biliyordu.

Pek çok insan umurumda değil ama Teal'i hep sevmişimdir, bu yüzden iyileşmesine sevindim. Declan'la barışıyor ve doktorları ona işe yarayan ilaçlar veriyor.

Tedavi edilebilir olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Hastalığın kimyasal olması. Benimkiler hep kan isterken, gölgelerin bir hapla sakinleştirilebilmesi. Doktorlarım ne kadar çok kombinasyon denediyse de hiçbiri işe yaramadı. Benim sorunum moleküler.

Onu susturmak da yok, dışarı çıkarmak da.

"Ellerini temizle. Berbat durumdasın." Babam ofisindeki sandalyenin etrafında dönüyor ve bana bir mendil fırlatıyor.

Karşısındaki sandalyeye çökerken mendili alma zahmetine girmiyorum. Bez, bırakın gömleğimdeki beyin parçalarını, bir elimdeki kanı bile temizlemeye ancak yetiyor.

Babam parmaklarıyla beni izliyor. Başkası olsa dudaklarındaki bükülmeyi hayal kırıklığı olarak algılayabilirdi ama ben bu ifadeyi biliyorum. Seçeneklerini tartıyor. Çok fazla sorun mu çıkarıyorum yoksa hâlâ işe yarar mıyım diye karar veriyor.

Eğer Yüzbaşı Evans'ı arayıp beni ihbar etmeye karar verirse, polislerin gelmesi an meselesi. Ya da daha kötüsü, beni Sigma House'a teslim edebilir. Üyelerinden birini kanlı bir hamur haline getirene kadar dövdüm ve pislik bunu hak etmiş olsa bile, Sigma Sin söz konusu olduğunda bu gerçekten önemli değil.

Şimdi asıl soru babamın bu konuda ne yapacağı?

İlk kez sinirlenmediğimi biliyor ve son olmayacağını da biliyor. Ben bir sorumluyum. Bu yüzden gerekli gördüğünde elverişli bir kaynak olsam bile, artık yettiğine karar verme riski her zaman var.

Ağzının köşesi kıvrılıyor ve yüzünde bir eğlence beliriyor. Bana yine merhamet gösterecek. Göstermemesini dilemeye başlıyorum.

"Bunu konuşmuştuk Alex."

"Konuştuk," diye kestirip atıyorum. "Ama yine de karın bunun olmasına izin verdi."

"Annen yeni bakanın kasabayı tanınmasına yardımcı oluyordu. Ian'ın kız kardeşinle ilgili niyetini bilmiyordu."

"Saçmalık. O pislik, aylar önce kilisenin kapısından içeri adımını attığı ilk andan beri Patience'ı izliyor."

Görmüştüm

. Babam da

gördü.

Sahte inancı yüzünden gözleri kör olan ve cemaate her zaman tanrılarmış gibi tapan annem de bunu kendi lehine kullandı.

"Olanlar yüzünden kendini çok kötü hiss ediyor." Babam her zaman yaptığı gibi onu aff ediyor çünkü annem onun tek zayıf noktası. "Ayrıca, sorun öldüğüne göre bunu tartışmanın bir anlamı yok."

Bakışları, atardamarıma sıkıca bastırılmış hayali bir bıçak gibi, karşılık vermem ya da ona meydan okumam için beni cesaretlendiriyor. Ama babam ne kadar korkunç olursa olsun, her zaman bana göz kulak oldu. Şimdiye kadar hapse girmemiş olmamın tek sebebi o.

Bu yüzden sessiz kalıyorum.

Hâlâ kendi deyimiyle "bu davranışı" evcilleştirebileceğine inanıyor. Tek seçenek bu. Öngörülemezlik Sigma Sin için iyiye işaret değil ve bu benim sahip olmama izin vereceği tek gelecek. Eğer onların saflarına katılmak için kafamı toplayamazsam, onun için ne değerim olacak?

Hiçbir şey.

Hastalığın yayılmasını kontrol edebilseydim umurumda olurdu. Ama elinde tuttuğu şey gittikçe kötüleşiyor. Ve Ian ellerini kız kardeşimin üzerine koyduktan sonra, hiçbir şey patlak vermesini engelleyemez.

"İçindeki kontrol edemeyeceğini düşündüğünü biliyorum Alex. Ama güven bana, edebilirsin." Babam bakışlarıyla beni hizaya getirdi. "Onu yönlendirebiliriz. Bunun bizim için çalışmasını sağlayabiliriz."

Demek istediği, Ev için çalışmasını sağlayabiliriz çünkü onun için gerçekten önemli olan tek şey bu.

"Şimdiye kadarki en büyük aracımız olabilirsin." Arkasına yaslanıyor, gözlerindeki ışıltı bana kendini övdüğünü söylüyor.

"Peki ya bakan?"

"Onunla zaten ilgileniliyor. Şehirden ayrılmak zorunda kaldığını duydum." Babam hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdi.

Meclis her şeyden önce kardeşliği öğütüyor ama sadece bazı üyeler buna uymak zorunda. Asla ipleri elinde tutanlar değil. Hiçbir zaman

gerçek güç.

"Geriy e sadece bir tane gevşek ip kald ı. Senin yardım ınla bağlamak yeterince kolay olacak," diyor babam. "Dikkatini başka yöne çekeceğ iz."

"Nasıl?"

"Bir yang ını söndüremediğ inizde, bir sonraki en iyi şey nedir?"

"Yanmasına izin vermek mi?"

Baş ını sallar. "Bir ç ember oluşturup onu kontrol altına almak. Öyleyse bunu yapalım... Seni bir yolculuğ a gönderiyorum."

"Nereye gidiyorum?"

"Oregon'a." Babam parmaklarıyla sandalyeye vuruyor. "Orada ilgilenmemiz gereken biri var."

Zihnime geri dönerken parmaklar ım deri kolç aklara gömülüyor. Ensemde boncuk boncuk terler birikiyor.

Sigma House'a döndüğ ümden beri öfkemi kontrol etmek giderek zorlaşıyor.

Anılar yanıp

sönüyor.

Hayaletler

tak ırıyor.

Bir de Marco var, Mila'yla uğ raşıyor ve sabr ımın son kırıntılar ını da sınıyor.

Belki de Declan haklıyd ı ve onunla çoktan anlaşmalıyd ım. Ama bir parç am Montgomery'den farklı bir adam olarak çıkacağı mı düşünüyordu. Kontrollü biri olarak.

Denedim.

Direndim.

Ş imdi kendimi kaybettim ve piş man değ ilim.

Marco'nun kan ı ellerime döküldü ve ben o sıcaklıkta yıkandım. Onu incittiğ i için bunu hak etmiş ti.

Mila'nın Marco'nun ç ığ lıklar ını benim kadar takdir etmemesi çok kötüydü. Sıcak yanakları soldu ve eski erkek arkadaş ının kan ının kolumdan aşağı damlamasını izlerken yeş il gözleri korkuyla büyüdü.

Mila muhtemelen bu yüzden bugün mesajlar ımı görmezden geliyor. Muhtemelen buna karşı koyabileceğ ini kendine kanıtlamaya çalışıyor.

Karşı koyamaz.

Onu becerdiğ imde -Oxy'ye ne yaptığ ımı ayrıntılı olarak açıkladığ ımda-benden kaçamayacağı konusunda onu uyarmış tım.

Artık başladığı na göre bunu kesmek mümkün değ il. Sanki damarlar ımdaki hastalığı çekip almak yokmuş gibi. Ben onun kemiklerindeki zehirim, onun ilacıyım.

ve bensiz yaşayamaz hale gelene kadar onu etkilemeyi bırakmayacağım.

Sandalyemde arkama yaslanıp Sigma House partisinin yavaş yavaş dağılmaya başlamasını izliyorum. Declan'ın yaz için Paris'e gittiğinde her şeye göz kulak olmamı istemesi olmasaydı, odama çekilirdim. Ama onun yokluğunda umurumdaymış gibi davranacağıma söz v e r d i m .

İşte böyle zamanlarda psikiyatri koğuşunun sessizliğini özlüyorum.

Oda dolmaya devam ettikçe insanlar mesafelerini koruyor. Kişisel olarak hiçbir sorun yaşamadığım Maddox bile yanıma gelmeye çalışmıyor. Dün geceki karnavalın sonu, evin üyeleri yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorlar ve bir sonraki hamlemin ne olacağını merak ediyorlar.

Sehpanın üzerindeki kola yığınının yanında duran jilete her bakışım da aklımdan geçenleri düşününce onları suçlamıyorum.

Marco'nun göz kapağının köşesini sıyrıp çıkarmak için tek bir çentik yeterli. Onu hastanede ziyaret edebilir ve meleşime yaptığı her şey için acı çekerken onu izlemeye zorlayabilirim.

Benimki gibi bir babaya sahip olmanın faydalarından biri de bir insana işkence etmenin en etkili yollarını genç yaşta öğrenmiş olmam.

Usturaya bir süre daha bakarak, Marco'ya bedelini ödetmek için o küçük metal parçasını kullanabileceğim tüm yolları hayal ediyorum. Belki o zaman Mila çizdiğim resmi görür. İçimden geçen ihtiyacı.

İkimiz için de kaçış yok.

Maddox sehpayı çarpıyor ve havaya bir kokain bulutu gönderiyor. Gözbebekleri iğne deliği gibi ve bakışları boş, berbat bir halde. Declan buna sadece Maddox rahatsız edici derecede ölümcül silahlar karıştırabilen parlak bir kimyager olduğu için katlanıyor.

Üstsüz bir kız Maddox'un yanına koşar. Bir sıra kokain çekmek için öne doğru eğilir ve göğüslerini uyuşturucu yığınının arasında sürükler. Maddox kızı kaldırıp odadan dışarı sürüklerken buna aldırıyor gibi görünüyor.

Buradan nefret ediyorum.

Tam çıkmak üzereydim ki kapıdaki bir figür beni durdurdu.

Beni görmezden gelmek istiyor.

Kaçmak istiyor.

Ama kaçamaz.

Mila artık benim ve tam da beklediğim gibi geldi.

BEN O KADAR MASUM DEĞİLİM.

MILA

ALEX sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi, kapı aralığında durduğum anda bakışları üzerimde toplanıyor. Odanın ortasındaki büyük siyah deri sandalyede oturuyor. Geriye kalan tek Sigma Günah Kralı, parti devam ederken tebaasını denetliyor.

Karnavaldaki olaydan sonra buradaki herkesin ona gösterdiği ilgiyi kaçırmıyorum. Marco'nun omzuna bıçak sapladığından sonra kafesinden çıkarılan canavarı nihayet görüyorlar. Bu hızlı hareket, son iki yıldır onun hakkında fısıldanan her söylentiye sağlamlaştırdı.

Alex'in bakışlarını kırmamak için gözlerimi kısıyorum.

Daha önce mesajlarına cevap vermemiş olsam bile, sonunda buraya geleceğimi tahmin ettiğinden eminim. Görünüşe göre elimde olmayan bir mazoşistim.

Onun her şeyi tüketen karanlığına adım atmaya devam etmem ne anlama geliyor? Sanki geçmişim benim için planladığı her şeye dayanmama yardımcı olacakmış gibi kendimi sınıyorum. Montgomery'den akli başında bir Alex'in çıktığı yanılmasına kapıldıysam, yanlışmışım.

Çok kötü biri ve her geçen gün biraz daha çözülüyor.

Odayı marihuana dumanı kaplıyor ve her nefes alışımında başım dönüyor. Aramızda puslu bir hava var. Bir sürü insan dans ediyor. Et ve günah. Hastalık ve çekingenlik.

Ve Alex merkezde oturuyor.

Şiddetini bir an için bir kenara bıraksa, odanın kenarlarından onu izleyen kadınlardan herhangi birine sahip olabilirdi. Ama tek başına kalıyor ve eylemlerinin onu nasıl izole ettiğinden neredeyse gurur duyuyor gibi görünüyor.

Sonunda kemerli kapıdan geçerken Alex'e doğru yönelmiyorum. Bakışları kırıyorum ve içkilerle dolu bir masaya doğru yürüyorum. Sarhoş olmanın bana bir faydası yok ama Alex'in gözlerine bir kez baktığımda onunla yüzleşmeden önce kendimi rahatlatmak için bir şeye ihtiyacım olduğunu anlıyorum.

Genellikle Sigma House'da önceden doldurulmuş içkileri almakta tereddüt ederim ama gözlerim Alex'in üzerindeyken bir tanesini kaldırıp içiyorum. Eğer bir şey olsaydı beni durdururdu.

Çünkü şiddet yanlısı, sapkın bir adam olsa bile bana bir şey olmasına izin vermez.

O kadarına güveniyorum.

Boş kadehi yapışkan masaya geri koyuyorum ve Alex ayağa kalkıyor. Ama bana doğru yürümek yerine başını eğerek beni takip etmemi işaret ediyor. Ben de öyle yapıyorum çünkü artık bu oyunu oynamaktan bıktım, o da beni oyuna katılmaya zorluyor.

Siyah atletim kaburgalarımaya yapışıyor. Sigma House'un içi bunaltıcı ve Alex'le aramızdaki gerginlik de buna yardımcı olmuyor.

Beni ana merdivenin üst kattaki üyelerin yatak odalarına çıktığı geniş fuayeye yönlendiriyor.

Alex alt katta nöbet tutan iki yeni Sigma Evi üyesinin yanından geçerken hiç duraksamıyor. Sadece başını eğerek takip etmemin onaylandığını gösteriyor. O yapmasa bile beni durduracaklarından şüpheliyim. Buradaki herkes şu anda Alex'le birlikte olduğumu biliyor.

Karnavalda bunu açıkça belirtmişti.

Alex merdivenleri önümde çıkıyor, tepeye ulaşana kadar duraksamıyor. Ancak o zaman gözlerimle buluşuyor ve elini uzatıyor.

Aramızda sallanan bir teklif.

Ela gözleri bu ışıktaki aldatıcı çünkü yeşil ve altın rengi parlıyor ama bunun ötesinde karanlıktan başka bir şey yok. Lanetli anılardan ve doktorların asla bir araya getiremeyeceği bir adamın parçalarından başka bir şey yok. Yine de ona uzanıyorum çünkü ona ihtiyacım var. Bağlanmaya hazır olmadığım bir yemin gibi elini tutuyorum.

Benim için gözünü kırpmadan adam öldürür ve ben bu yüzden ondan nefret etmeyecek kadar hastayım.

Bu yüzden onunla kendimi evimde hissediyorum.

Alex tekrar yürümeye başlamadan önce son adımı atmamı bekliyor.

Beni sola, Marco'nun odasının olduğunu bildiğim yerin karşısına götürüyor.

Parmaklarımız birbirine geçerken geri dönüş yok.

Bana söylendiğine göre Sigma House'daki her oda bilerek ses geçirmez yapılmış. Bunun neden böyle olduğu aklıma gelmiyor değil.

Uzun bir koridorda ilerlemeye devam ediyoruz, en sonuna ulaşana kadar durmuyoruz ve Alex anahtarını çıkarıyor. Kilidi açıyor ve önce benim içeri adım atmamı bekliyor, marihuana dumanının sisi yerini narenciye kokusuna bırakıyor.

Bu kokular beni Montgomery'de onu ziyaret ettiğim günlere götürüyor.

Kapı arkasından tıklıyor ve omurgam dikleşiyor ama o hareket etmiyor. Odasını keşfetmemi izlerken sırtını kapıya dayıyor.

Psikiyatri koğuşundaki odasına çok benziyor. Temel ihtiyaçlar dışında pek bir şey yok, ya alışkanlıktan ya da rahatlıktan. Bir duvarda yapılmamış bir yatak ve yanında bir şifonyer var. Diğer uçta bir koşu bandı ve bir yığın ağırlık var. Banyonun kapısı açık ve bana Violet ve Teal'i hatırlatıyor; Declan ve Kole'un odalarında da özel banyo vardı.

Marco birkaç kişiyle paylaşıyordu, yani bu Alex'in Ev'deki statüsünün bir göstergesi olmalı.

"Konuşmak istemiştin." Parmaklarımı arkamda birleştirdim. "Konuş öyleyse."

Alex sırtıtarak kapalı kapıyı kaldırıyor ve yaklaşıyor. Her adımında kalbim küt küt atıyor ve önümde durduğunda kalbimi küt küt attırmanın korku mu yoksa heyecan mı olduğuna karar veremiyorum.

Çok nazıkçe saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Neden buradasın Mila?"

"Ciddi misin?" Omuzlarım çöktü. "Burada olmamı sen istedin."

"Bu gelmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

"Sanırım." Hiç de öyle olmadığı halde kulağa bu kadar basit gelmesinden nefret ediyorum. "Belki de bunca yıldan sonra nihayet konuşacağın kişinin ben olacağıma karar vermenle aynı nedenden dolayı buradayım. Ya da belki sadece mazoşistim. Kim bilir."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtıttığında sinirlerimi yatıştırmak için dudaklarımı ıslatıyorum.

"Neden benimle konuşmaya karar verdin?" Yaklaşırken nefesini içime çekmemeye çalışarak soruyorum. "Hastanede zar zor konuştuk. Ve insanların benim hakkımda neler söylediğini biliyorum... Marco'nun yaydığı dedikodular. Tanışmadan önce hakkımda ne d ü ş ü n d ü ğ ü n ü ancak tahmin edebilirim."

"Montgomery'de tanışmadan önce senin hakkında ne bildiğim hakkında hiçbir fikrin yok." Sözleri kırılmıştı.

"Kız kardeşin benden bahsetti mi?"

Başını sallıyor. "Patience sen oraya gelene kadar bana senin adını bile söylemedi. Ama seni anlamak için ona ihtiyacım yoktu Mila."

"Bana hep adımla hitap ediyorsun."

"Neden demeyeyim ki? Bu senin adın."

"Çoğu Çocuklar kaçının isimler ne zaman Mümkün.

Tanrı yasaklamak yanlışlıkla yanlış bir şey söylerler."

"Eğer bir erkek gözlerinizin içine bakıp size olduğunuzdan başka bir şey söyleyebiliyorsa, ona ayırdığınız zamana değmiyor demektir."

"Sen buna değer misin?"

Parmakları hâlâ dalgın dalgın saçlarımla oynadığı yerde duraklıyor. "Hayır." Alex'in eli uzaklaşıyor ve ben onu özlüyorum.

Onu özlüyorum.

Bana dokunmadığı zaman bütün göğsüm ağrıyor.

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Marco'ya ne yaptığımı gördün mü?"

"Evet ve sen beni korkutmuyorsun Alex." Dudaklarımı sıkıca bastırıyorum, sığ bir nefes alıyorum. "Sırları ve pişmanlıkları olan tek kişi sen değilsin. Ben de payıma düşen korkunç şeyleri yaptım."

Remi'nin çılgılığı zihnimde yankılanıyor. Onu kurtarmak için daha çok mücadele etmeliydim. Dışarıda ona zarar veren adamı avlıyor olmalıyım. Bunun yerine, dikkatimin dağılmasına izin verdim. Elinde kalan tek şey bendim ve onun adaletini sağlamakta başarısız oluyorum. "Hepimizin hataları var."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama

baraj. "Senden o kadar da farklı değilim."

"Ama sen öylesin." Eli bir kez daha çenemi buluyor ve sanki cam kırıklarıymışım gibi tutuyor. "Senin günahların affedilebilir."

"Peki ya seninkiler?"

Bu soruya hemen cevap vermiyor. Bakışları yüzümde geziniyor, dudaklarımın birleştiği yerde duraklıyor.

"Bunun sonunda benim için cennet yok." Başparmağını yavaşça yanağımın üzerinde gezdiriyor. "Bağışlanma yok. Kefaret yok. Huzur yok."

Neyin beni ürperttiğine karar veremiyorum. Bahsettiği şey henüz bitmemiş gibi geliyor ya da gerçekten lanetlendiğini düşünüyor.

Gerçekten kötü.

"O zaman ben neden buradayım Alex? Madem o kadar kötüsün ve buna değmezsin, o zaman neden kendimi sana teslim edeyim?"

"Çünkü bunu hak ettiğini düşünüyorsun."

"Sen kendimi cezalandırmak için kullandığım biri değilsin," diye fısıldıyorum. "Öyle olsaydın da umurumda olmazdı."

"Bu gerçekten berbat bir durum."

Omuz silkiyor. "Sensin."

"Ve bunun bir anlamı var mı?"

"Her şey demek meleşim."

Sertçe yutkunuyorum, sesinin ne kadar emin geldiğini anlamaya çalışıyorum. Konuşmadan geçirdiği onca yıldan sonra, bazen hâlâ kelimeleri hafifçe tökezletiyor ya da sesi çatallaşıyor. Ama benim onun için ne ifade ettiğinden bahsederken hiç şüphe duymuyor.

Tereddüt yok.

"Ben melek değilim. O kadar da masum değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Alex çenemi yukarı kaldırıyor ve başparmağını alt dudağımın kenarında gezdiriyor. "Sen ölüm meleşisin, Mila Bianchi. Çünkü seni gördüğümde diğer tarafa geçtiğimden emindim."

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

"Başıma gelenlerden sonra nasıl baktığına bağlı."

Sertçe yutkunuyorum, Alex'in gözlerinin içine bakıyorum ve elimi bileğine dolamaya cesaret ediyorum. Parmaklarım yaralı tenine dokunduğunda irkilmesine aldırılmıyorum ve sonunda ona tanıştığımız ilk günden beri cevabını aradığım soruyu sormaya cesaret ediyorum.

"Sana ne oldu Alex? O duruşmada size ne yaptılar?"

DOKUNUŞUN BANA NE YAPIYOR

MILA

ALEX sırtıyor, sorum üzerine etrafımda dönüyor. "Bunu bana ne zaman soracağını merak ediyordum."

Sorduğum şey düşünüldüğünde ifadesi şaşırtıcı derecede eğlenceli.

"Bu bana söyleyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun?" Yatağının kenarına geçip oturuyor ve beni yanına çağırıyor. "Kime sorduğuna bağlı."

"Ben *sana* soruyorum."

Yatağın üzerinde oturduğu yere ulaştığımda elimi tutup beni kucağına çekiyor. Geri çekilmeden kollarımı omuzlarına dolamama izin veriyor. Ona burada dokunabiliyorum, yalnız olduğumuzda ve aşırı samimi olmadığımızda. Ama daha ileri gittiğim anda beni durduracaktır.

Alnımı onunkine değdiriyorum ve alabildiğimi alıyorum.

Parmaklarını boğazıma sokmaya ve daha sonra onu tükürmemi sağlamaya karar verse bile, vereceği şeyi özüksüyorum.

"Lütfen söyle bana." Neredeyse yalvarıyorum.

Gözlerini kırıştırarak açıp bana bakıyor. "Denemelerin nasıl işlediğini biliyor musun?"

"Çoğunlukla." Tırnaklarımı ensesinde gezdiriyorum. "İnisiyeler, Ev'in bir mirası olabilmek için yedi sınavdan geçerler ama dördünden sonra üye olurlar. Üyeler geçtikleri her denemeyi vücutlarında işaretler. Çeteleler ya da harfler oyarlar. Marco'nun köprücük kemiğinin altında beş tane *X işareti* var."

Alex'in gözleri kısılır.

"Özür dilerim." Marco'yu bu işin dışında bırakmalıydım. "Onunla hiç seks yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Farkındayım." Onaylaması omuzlarını gevşetmedi.

Sanırım Marco'yla üstsüz vakit **g e ç i r m i ş** olmam da Alex'in kendini daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı.

"Başka bir şey var mı?" Alex Marco konusunu geçiştirerek soruyor.

"Sınavlar yedi ölümcül günaha göre modellenmiştir. Meclis kuralları şöyle diyor: *Günahtan doğarız ve günah sayesinde ortaya çıkarız.*"

Violet ve Teal'e göre hem Kole hem de Declan mirasçı, ama muhtemelen burada bundan daha fazlası yaşıyor.

"Bu doğru." Alex başını sallıyor.

"Bu olay olduğunda hangi duruşmadaydın?" Parmaklarımı kolundaki yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum, yolu yakasına kadar takip ediyorum ve avucumu kalbinin üzerine koyuyorum.

"Üçüncü günahım."

"Hangi günah?"

"Gurur." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama bu her şeyden çok sadakatle ilgiliydi. Ben, Kole, Declan ve Liam arasındaki dostluğun Ev için bir yük olacağından endişe ediyorlardı."

"Neden böyle düşünsünler ki?"

"Çünkü bir kez üye olduğunuzda Sigma Sin'e ettiğiniz yeminden başka kimseye hizmet etmezsiniz. Kişisel duygular ya da arkadaşlıklar ne olursa olsun. Bunun sorunlara yol açtığı biliniyor."

"Declan'ın yakın zamanda Konsey'i altüst edip üçünüzü sorumlu yapması gibi mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Aynen öyle." Alex sırtıyor, son aylarda yaptıkları yüzünden itibarları yerle bir olan adamların sayısı konusunda en ufak bir özür dilemiyor.

Bazıları hapse gönderildi. Diğerleri kurşun yedi. Bazıları ortadan kayboldu. Şehrin dört bir yanındaki fısıltılar Sigma Sin'deki tasfiyeden bahsediyordu. "Duruşma sırasında ne yaptılar?" diye sordum.

"Bizi... rahatsız ettiler." Zihninde o güne geri dönüyormuş gibi bakışları arkamda geziniyor. "Parlak ışıklar. Kulaklarınızı kanatacak bir müzik. Yemek yok, neredeyse hiç su yok. En hafif tabiriyle tatsızdı."

"Sana işkence ettiler."

Omuz silkiyor. "Etkili oldu. Birbirimize olan sadakatimizi test etmeleri gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu da bizi savunmasız bırakmaktı."

"Bu onlara bunları yapma hakkını vermez." Parmaklarım yara izlerinin en kötü yerinde, ön kolunun ortasında duruyor. "Özellikle de bu." "Bizden gerçeği öğrenmek için yapmaları gerekeni yaptılar. Ben suçlamıyorum Ev bunun için var. Ayrıca, yaralarım bu şekilde oluşmadı." Parmaklarını esnetiyor. Sıkı tuttuğu yumruğu titriyor. "Meclis'in söz konusu olduğu yerde bu bir kazaydı."

"Öyle diyorlar, eminim."

"Bu kısmı yalan değil." Alex parmaklarımın onun üzerinde gezinmesini izliyor.

Elleri kalçalarımı buluyor ve öylece bakıyor. Fiziksel olarak burada ama zihinsel olarak başka bir yerde.

"Alex?" Çenesini kaldırıyorum ve bana bakıyor. "Gerçek ne o zaman? Lütfen söyle bana."

İstemediği çok açık ama sevgisine koyduğu sınırlar yüzünden bir şeylere ihtiyacım var. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için dürüstlüğe ihtiyacım var.

Alex zorlukla yutkunarak başını sallıyor. "O duruşma sırasındaki taktiklerinin tüm amacı bizi zayıf, yorgun ve bitkin düşürmektir. Bitkin düştüğümüzde de sorgu için her birimizi ayrı odalara çektiler. Bizi bir sandalyeye bağladılar ve elektrik şok ünitelerine bağladılar. Küçük akımlar gönderiyorlardı ya da zor davranırsak ara sıra nabız atıyorlardı. Önemli bir şey değildi."

Aynı fikirde olduğumdan emin değilim ama çenemi kapalı tutuyorum çünkü en azından o konuşuyor.

"Elektrik ilk başta bir şey değildi. Çok acıttı ama bizi onunla öldürmeyeceklerdi, bu yüzden acıyı yuttum ve onunla başa çıktım. Sorularını yanıtladım ve hepsi bu kadar."

Meclis'in eylemlerini benim yapabileceğimden daha kolay bir şekilde göz ardı ediyor.

"Neredeyse bitirdiklerinde, sorgucu birkaç dakikalığına çağrıldı ve beni odada yalnız bıraktı, acil bir şeyle ilgilenmeye giderken sandalyeye bağlandı. Bunu sorun etmedim çünkü en azından oda sessiz ve karanlıktı. Liam, Declan ve Kole ile hücreye geri dönmek dışında her şey bir mola gibi geliyordu."

"Sorgucu mu?"

"Eskiden duruşmalardan sorumlu olan biri. Sadist bir pislikti ama en azından sınırını biliyordu. Meclis'e sadıktı ve asla sınırları zorlamazdı." Alex başını sallıyor. "Ama o gittiğinde, başka biri geldi. Davanın ya da Meclis'in bir parçası olmayan biri. Ve yaptığı ilk şey voltajı yükseltmek oldu."

Gözlerim irileşti. "Neden biri bunu yapsın ki?"

"Onunla yarım kalmış bir işimiz vardı. Beni bir şey için suçladı ve intikamını alma zamanının geldiğine karar verdi."

"Ne yaptın?"

"Bana bu soruyu sorma Mila." Alex sözümü kesiyor, bir elini omurgamda gezdiriyor ve enseme kavırıyor. "Tüm bunları duymaya hazır değilsin."

Hayatımda yaptığım korkunç şeyler. Ve bunun bir önemi yok. İntikam için geldi ve aldı."

"Sana elektrik mi verdi?" Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor.

Hava yoğun. Alex'in yaşamış olabileceği türden bir acıyı düşünmek bile odayı sislendiriyor.

"Karşı koydum." Alex eğilip boğazıma bir öpücük konduruyor. "Bağlandığım için biraz zaman aldı ama sonunda en azından bir elimi serbest bırakıp sorunu hallettim."

"Onu sen öldürdün."

Alex cevap vermiyor. Başını sallamıyor. Ama enseme sıkıca kavrarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"*Boğuşma* sırasında" - nasıl söylediğine dikkat ediyor - "makine kısa devre yaptı, koluma ve göğsüme bağlı olduğu noktalarda alev aldı. Yangın ve elektrik akımları arasında-" Alex yutkunuyor, sözünü kesiyor ve ben sadece hatırladığı acıyı hayal edebiliyorum. "Bazen hâlâ derimin yanık kokusunu alabiliyorum. Geceleri beni uyandıran genellikle bu oluyor. Ölümün beni canlı canlı yemesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Nöbet tam da sorgucu geri döndüğünde geldi. Ya da bana öyle söylendi. Elektrik beynimi tamamen kızartmadan önce elektriği kesmek için zamanında oraya varmış ama o kısmı hatırlamıyorum. Hatırlasam bile, sonrasında olanlardan daha iyiydi."

Bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağımdan aşağı kayıyor.

"Sonraki birkaç ay boyunca bir girip bir çıktım. İyileşme süreci mahkemede olanlardan daha çok canımı yaktı." Parmaklarını büküyor. "Sterilizasyon, deri nakli. Bir de nöbetin kalıcı etkileri vardı. Bırakın kelimeleri, düşüncelerimi bile bir araya getiremiyordum. Bu yüzden konuşmaya çalışmamak daha kolaydı. Konuşabildiğimde ise, konuşmamanın daha iyi olacağını anlayacak kadar zihnim berraklaşmıştı."

"Nasıl oldu bu?"

Alex'in bakışları tekrar odaklanıyor. "Çünkü Sigma Evi dışından birinin duruşma sırasında bana erişebilmesinin tek bir nedeni var, o da içeriden birinin onu içeri almış olması."

"Bunu kim yapar ki?" Kaşlarım çatıldı. "Sorgucu mu?" "Asla." Alex başını sallıyor. "Duruşmalara saygı duyardı ve asla onları bu şekilde tehlikeye atmazdı. Declan bir noktada Teal'in babasına bağladı. On altı yaşındayken kendini öldürmeye çalıştığı gece orada olan bendim ve babası bu konuda bana bir şey söylemiş olabileceği paranoyasına kapılmıştı. Söylemedi ama Declan'ın en iyi tahminine göre babası bir şekilde

her ihtimale karşı beni susturmak için bir bahane olarak kullandı. Kirli işlerini yapacak kadar benden nefret eden birini bulana kadar kazdı ve sonra ona erişim izni verdi."

"Bu yüzden mi Montgomery'den ayrılmak için Declan Sigma Evi Konseyi'ni değiştirene kadar bekledin? Teal'in babası eskiden orada olduğu için mi?"

"Diğer nedenlerin yanı sıra."

Alex başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor, yüzümün çizgilerini takip ediyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Dokunuşu kemiklerime doğru bir akım gönderiyor.

Alex anlatılamaz şeylerden kurtuldu. Ama o burada. Dışarıda.

"Patience bunların hiçbirini bilmiyor, değil mi?" diye soruyorum. "Bunun Sigma House'un suçu olmadığını açıklarsan belki anlar."

"Anlamayacak." Yüzündeki gülümseme neredeyse sempatik. "Anlayamaz."

Bunu söylemenin ilginç bir yolu, yüzlerce soruyu daha yüzeye çıkarıyor. Sanki bu soruları sezmiş gibi dudaklarını dudaklarıma bastırarak konuşmayı sonlandırıyor. Beni kendine yaklaştırıyor ve mühürlüyor.

Tırnaklarım ensesini sıyrıyor. Sadece ona sarılmak istiyorum. Artık nasıl kabul edeceğini bilmezken ona teselli vermek. Alex'in kolları belime dolanıyor ve ben onun için çalkantılı denizde bir çapa oluyorum.

Sağlam bir zemin.

Ellerimi kalın omuzlarında, sert göğsünde gezdiriyorum. Onu hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Ona sarılmaya.

Onu anlamak için.

Yaşadığı onca şeyden sonra hayatı onun için yeniden yaşamaya değer kılmak için.

Ellerim gömleğinin bandı altına kayıyor ve onu yukarı çekmeye başladığımda beni durdurmasını bekliyorum, ama yapmıyor.

Belki de konuştuğumuz onca şeyden sonra o da benim gibi dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyuyordur.

Alex bu gece sırlarını ağızından kaçırdı ve ben her ne kadar daha fazlasını bilmek istesem de -her şeyi bilmek- onun sözlerinden anlayabileceğim çok şey var. Gerisi aramızda hep konuşulmamıştı.

Kollarının ve göğsünün kalın kasları tam olarak ortaya çıkana kadar gömleğini başının üzerinden kaldırmama yardım ediyor. Ancak o zaman yara izlerini tüm uzunlukları boyunca takip ediyorum. Düşündüğümde daha uzaktalar, sol kolundan boynuna kadar uzanıyorlar, göğüs kafesinin yarısına kadar ağ örüyorlar.

Parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum ve sırtı geriliyor ama beni durdurmuyor. Parmaklarımı kalbinin üzerinde gezdirmemi izliyor. Avucumu kalbine dayıyorum ve diğer tarafta göğsüne oyulmuş, mükemmel bir şekilde üst üste dizilmiş yedi yara izini gördüğümde donup kalıyorum.

"Sen bir miras mısın?"

Bu doğru olamaz.

Alex üçüncü duruşması sırasında Montgomery'ye gönderildi.

Yedi yara izinin hepsine nasıl sahip olabilir? Herkesin bildiği kadarıyla vücudunu parçalayan ve onu bir psikiyatri koğuşunda çürümeye terk eden bir kardeşliğin nasıl mirası olabilirdi?

"Yedi işaretin hepsi sende var." Parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum.

Mükemmel bir şekilde iyileşmişler, bu da demek oluyor ki bir süredir varlar.

Beni kaldırıp yatağına sabitleyene kadar bir seksen atarken tek söylediği "Evet," oluyor.

Alex gömleğimi sıyrıyor, göbek deliğimden göğsüme uzanan yolu öpüyor. Meme ucumu dişlerinin arasına alıyor ve lezzetli bir çekişle beni kızdırıyor. Bu adamın beni sahiplenmesi, bana sahip olması, diğer her şeyi varoluştan siliyor.

Tenimi ısıyor.

Alex'le ilgili her şey keskin, ama kendimi onun bıçağının kenarına bastırıyorum ve kanımın sunduğu gerçeği görmesine izin veriyorum.

Yavaşça göğüslerimin arasına iniyor, şortumu ve iç çamaşırlarımı çekiştirirken kaburgalarımı öpüyor. Bacağıma bağlı bıçak dışında üzerimde hiçbir şey kalmayana kadar beni tamamen soyuyor. Onu da çıkarmasını bekliyorum ama çıkarmıyor.

Yatağın üzerinde bacaklarımın arasında diz çöküyor ve beni hayranlıkla seyrediyor. "Göz kamaştırıcısın. Sen her şeysin."

Bu iltifat karşısında tüm vücudum kızardı. Beni ağına düşürmek için bir numara değil, bir itiraf. Beni görüyor.

Omzunu tutacak kadar kalkıyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum. "Sen de öylesin."

Öpücüğü yakıyor. Dudakları ruhumu dağılıyor. Dudaklardan çok daha fazlası, tüm vücudu üzerimde sallanıyor. Tenime dalgalar gibi vuruyor. Çenesini kavriyorum, zar zor tutunuyorum, ama çıplak göğüslerimiz birbirine bastırıldığında, dikkati durumun gerçekliğine geri dönüyor.

Bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde sabitliyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle olduğumuzda sana dokunmama izin vermiyorsun?"

Tüm konuşmamız boyunca onu keşfetmeme izin verdi, ama daha yakınlaştığımız anda beni dışarıda bırakmanın yollarını buluyor.

"Çünkü dokunuşunun bana ne yaptığını bilmiyorsun meleğim." Dikkatimi dağıtmak için dili alt dudağımın üzerinde geziniyor.

"Dokunuşum sana ne yapıyor?" Boğazıma öpücükler yerleştirirken kirpiklerim titreyerek kapanıyor.

"Bana izin vermediğim şeyleri hissettiriyor." "İyi mi?"

"Yaşıyor." Ayağa kalktı, bakışlarımla buluştu. "Yaşadığını hissetmek kötü bir şey mi?"

"Çoğu zaman ölmekten daha zor."

Alex ölmüş olmayı mı diliyor? Yoksa gerçekten bundan daha kolay olacağını mı düşünüyor?

"Merak etme," diye fısıldıyor, yanağıma bir öpücük kondurarak. "Senin için yaşamaya devam edeceğim."

Bunu söylemek için garip bir yol. Bunu iyi bir şey olarak mı yoksa kötü bir şey olarak mı algılamam gerektiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, söz konusu o olduğunda, şu ya da bu nedenle her şeyin dönüp dolaşıp *bana geldiği*. Nedenini bilmek isterdim ama bacaklarımın arasında sürtünen kalçaları dikkatimi dağıtıyor. Elleri başımın üstünde bileklerimi kavıyor. Diğer eliyle de kot pantolonunu çekiştirerek sertleşmiş sikini bana doğru yerleştiriyor.

"Ellerimi bırak ve sana yaşadığını hissettirmeme izin ver Alex." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Güven bana. Lütfen."

Tamamen geri çekilme ihtimali var. Hatta o gece Montgomery'de yaptığı gibi beni kaldırıp odasından kovabilir. Ama o her lokmayı isterken ben onun sadece bir parçasına sahip olmayı reddediyorum.

Alex bileklerimi serbest bırakıyor ve ellerimi göğsüne koyduğumda onu yakmışım gibi irkiliyor. Ama beni durdurmuyor. Derine doğru iterken bakışlarını kırmıyor. Kalçaları benimkilerle buluşuyor, kot pantolonu hâlâ kalçalarında ve her santimiyle beni dolduruyor.

Ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Ciğerlerindeki
havaya. Korkularını.
Sınırlarını.

Kendimi ona sarıyorum ve bedenlerimizi aynı hizaya getirerek beni bütünleştiren öpücüğe zorluyorum. Alt dudağımı dişlerinin arasında emiyor ve ben

çözülüyor. Bağımlı. Dünya tozdan başka bir şey değil ve biz gece gökyüzündeki karanlığın derinlikleriyiz.

Onun ellerinde yaşıyorum, sadece yaşamıyorum. Ve bu düpedüz korkutucu. Bu adamdan her şeyi istiyorum.

Bir öpücük daha. Şefkatli bir okşama. Göğsümde bir çimdik. Kıcıma. Alex beni derin ve emin bir şekilde beceriyor ve ben bir şekilde hem kayboluyor hem de bulunuyorum.

Hissettiğim ve anladığım tek şey o.

Çaresizliğimi hissetmiş gibi, beni kollarının arasına alıp kaldırıyor ve bizi çeviriyor, böylece o sırtüstü yatıyor ve ben de ona sarılıyorum. Ona pençe atıyorum. Parmaklarını kalçalarımın geçirirken dişlerimi alt dudağına gömüyorum. Göğsünden kopan hırıltı vahşice, her hareketimi cesaretlendiriyor. Sikine biniyorum, dönüyorum, dokunuşunun beni yaptığı gibi kontrolden çıktığımı hissetmesini istiyorum.

Dişlerim ve tırnaklarımla onu kenara sürüklüyorum. Ellerim dolaşıyor, dudaklarım dolaşıyor. Çenesini, boynunu öpüyorum. Dişleri omzumun o kadar derinine batıyor ki neredeyse derimi parçalayacak.

İnce bir ipliğe asılmışız, serbest düşüşten bir çekiş uzaktayız. Ve dilini boğazımın ortasına doğru sürüklediğinde, işte o an.

Paramparça oluyorum.

Sırtım dikleşiyor ve tırnaklarım göğsüne batıyor. Dişlerini o kadar sıkıyor ki boynundaki damarlar patlıyor. Her kalkışında beni sertçe sikinin üzerine geri itiyor.

Başım geriye düştüğünde ve içim parçalandığında, daha fazlasını isteyen Alex oluyor. Kollarını bana dolayabilmek için oturmaya başladı. Beni üzerine itiyor ve bir bütün oluyoruz.

Sonsuzuzuz.

Biz Dünya'nın yarılmasıyız. Dağlar tırmanıyor. Lavlar püskürüyor.

Birleşene kadar parçalanıyoruz.

POTANSİYELİN VAR

MILA

Gözlerimi açtığımda vücudum acıyor. Bir an için yatak odamda olmadığımı unutuyorum. Zifiri karanlık çevreye gözlerimi kısarak bakıyorum. Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ama alıştıklarında bile Alex'in perdeleri günün hangi saati olduğunu bastırıyor.

Yan dönüp kolumu uzattığımda yatağın diğer tarafının boş olduğunu görüyorum. Çarşaf lar soğuk, sanki Alex bir süredir yokmuş gibi. Uykuya daldığımda bana sarılmıştı ama bu uzun sürmemiş olmalı.

Alex ilk kez yataktan kaybolduğunda suçu kendimde bulmuş, kalması için yeterince iyi bir neden olmadığımı düşünmüştüm. Bu sefer, daha derin bir anlayışa sahibim. Dün gece bana anlattıklarından sonra, gözlerini kapattığında onu neyin rahatsız ettiğini anlayamıyorum. Söylediklerini düşündükçe kaburgalarım geriliyor. Öldüğünü nasıl hissettiğini. Daha da kötüsü, doktorlar onu tekrar bir araya getirmeye çalışırken çektiği acıyı.

Çarşafını burnuma doğru kaldırıyorum. Karanlıkta ondan geriye kalanları tutuyor ve bunun ruhunu yatıştırmaya yetmesini diliyorum. Alex havanın her molekülünde asılı. Yatağını doyuruyor. O benim tutkum haline geliyor. İhtiyacım.

Onu hissetmek için. Tadına bakmak. Ona sahip olmak.

Ve şimdi bana hikayesini anlattığına göre, korkarım geri dönüşü yok.

Onu anlamıyor olabilirim ama onu *görüyorum*. Onun kim olduğunu kabul ediyorum. İyi ve kötü. Onun her şeyini kabul ediyorum.

Sonunda oturacak gücü bulduğumda bacaklarımın arasındaki ağrı daha da belirginleşiyor. Alex beni sikerken nazik davranmıyor ve dün gece ona dokunmama izin verdikten sonra bağlarımızı çözdük. Parmak uçlarımın her sıyrığı için beni cezalandırdı ve bunun tek yaptığı daha sıkı tutunmamı sağlamak oldu. Onu kendime çektim ve o da beni tamamen yuttu. Hayatta kalmanın başka yolu yokmuş gibi beni becerdi.

Belki de yoktur.

Çalışma odasında dudakları dudaklarıma ilk dokunduğundan beri bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. O öpücük, o zamandan beri kendime sorduğum bir sorunun cevabıydı.

Montgomery'de bana ilk kez baktı.

Neden başka kimse mantıklı gelmemiști?

Çünkü o değillerdi.

Kendimi Alex'in yatağından çıkarmak için tüm gücümü harcadım. Atletim, şortum ve bıçağım karanlığın içinde dağılmıştı, bu yüzden perdeleri sıyıyarak açtım ve gün ışığıyla karşılaştığıma şaşırdım. Telefonuma dokunduğumda neredeyse saat ona kadar uyuduğumu görüyorum.

Alex ortalıkta görünmüyor, ben de giyiniorum ve onun diş macununu parmağımla dişlerimde gezdiriyorum. Saç fırçası her fırçalayıştta saçlarımı parçalıyor, düğümleri çekiştiriyor.

İşim bittiğinde hâlâ zar zor düzgün görünebiliyordum.

En azından Alex'in kendi banyosu olduğu için, ben yıkamadan önce yanaklarımdaki rimel kalıntılarını kimse göremiyor.

Biraz toparlandıktan sonra atletimi düzeltiyorum ve son bir derin nefes alıyorum. Alex'in nereye kaybolduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama onu aramak için Sigma House'da dolaşmayacağım. Ve bu adama olan takıntım kontrol edilemez boyutlara ulaşmışken onun odasında tek başıma kalmayacağım.

Onu tanıyorsam, gittiğimi anladığında bana mesaj atacaktır. Ya da bugün ilerleyen saatlerde yurt odama gelecektir. Beni daha sonra bulabileceğini bildiren bir not karalıyorum ve odasından sıvışıyorum.

Neyse ki koridor sessiz. Ana merdivene geri dönerken kimsenin yanından geçmiyorum. Sigma Evi, koridorlardan birine sıkışmış bir odadan gelen seslerle uğulduyor, ancak fuaye boş.

Partinin harareti olmadan, merdivenlerin dibinde durmaya alışkın olduğum muhafızlar görevlerini bırakmışlar.

Alex'in bana olan güveni hakkında bir şeyler söylüyor, beni istediğim yere gitmem için bıraktı, özellikle de beni bir kez Sigma Evi'nin etrafında dolanırken yakalamışken.

Ön kapı açıldığında fuayedeki mermer zemini yarılamıştım. İçeri adım atan adamın arkasından güneş ışınları geliyor ve bir an için onun Alex olduğunu düşünüyorum. Ama bu adam daha yaşlı. Sarı saçlarına kır d ü ş m ü ş . Boyu biraz daha kısa ve mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyiyor.

Kapıyı arkasından kapatıp beni değerlendirirken düzgün dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Merhaba Mila."

Kim olduğumu biliyor mu?

Yüzümden şaşkınlığım okunuyor olmalı, çünkü öne doğru bir adım atarken ağzında eğlenceli bir sırıtış beliriyor.

"O zevke eriştiğimizi sanmıyorum." Birkaç adım ötede duraklıyor. "Oğlumla birlikte mülke uğradığınızda evde değildim."

"Bay Lancaster?" Bir şimşek gibi çaktı.

Alex çok rahat, ama babası tamamen başka bir şey gibi geliyor.

"Bana Gideon diyebilirsin." Yüzündeki gülümseme muhtemelen dostça hissettirmeli ama değil.

"Gideon," diye tekrarlıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Mırıldanıyor, gözleri başka bir tarama yaparken benimle tanışmanın da güzel olduğunu kabul etmiyor. Birden keşke daha fazla kıyafet giyseydim diyorum. Ya da en azından bana öyle bakmayı kesmesini.

"Oğlumun her zaman sıra dışı bir zevki olmuştur." Bir tarama daha. "Sanırım meydan okumasının bir kanıtı."

Bu bir hakaret mi?

"Oregon'lusun, değil mi?" Yorumunu es geçip devam ediyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Oğlum söz konusu olduğunda bilinmesi gereken her şeyi bilmeye özen gösteririm."

Gideon bir adım daha yaklaşıyor ve ilk bakışta aynı kişi olduklarını düşünsem de aralarındaki birçok farkı görmeye başlıyorum. Babasının gözleri mürekkeple karışmış ıslak çamur renginde. Ve çenesi biraz daha yuvarlak.

"Dün gece burada oğlumla birlikte kaldın." Yargılayıcı bakışları üzerimde gezinirken bu bir soru değil. "Sanırım biraz eğlencenin kimseye zararı olmaz."

"Bu öyle bir şey değil." Dişlerim sıkıldı.

"Senin hakkında bir iki şey biliyorum Mila. Zekisin. *Potansiyelin* var." Kelimeyi uzatışındaki bir şey bunu bir iltifat gibi göstermiyor. "Ama hata yapma. Oğlumla aranızda her ne oluyorsa, o güzel kafanda kurguladığın peri masalı değil. Sonunda sirkteki kızla birlikte olmayacak."

"Orası bir karnaval."

"Bunun konuyla ilgisi yok." Gideon yaklaşıyor. "Sen onun peşinde koştuğu bir hevesin. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, herkes için o kadar iyi olur. Şimdilik oğlum sana ne vermeyi uygun bulursa onun tadını çıkar. Ama onun onunla olmayacak."

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

Mırıldanıyor. "Eminim böyle düşünmek istersin."

Benim gözlerim kısılıyor, onunkiler de öyle.

Ama aklımda dönen şüpheleri görmesine izin vermiyorum. Olabildiğince hareketsiz duruyorum, parmaklarımın kıpırdanmasını engelliyorum. Gideon benim karnaval çöpünden başka bir şey olmadığını düşünüyor. Onlara sağladığım eğlenceden başka bir şeye değmediğimi. Ama bunun canımı yaktığını görmesine izin vermeyi reddediyorum. Benim utancımı hak etmedi. Ve bir zamanlar olduğum güvensiz kızın aksine, artık geldiğim yerden utanmıyorum.

Remi bana daha iyisini öğretti.

Ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyor ve sonunda buz gibi bakışmalarımız kesiliyor.

Gideon omzumun üzerinden bir bakış atarak geri çekiliyor. Ve Alex'in bize doğru yürüdüğünü görece kadar dönüyorum. Beyaz tişörtü omuzlarına kadar uzanıyor ve kot pantolonu bacaklarını sarıyor. Ellerini her zamanki gibi ceplerine sokmuştu. Ama bu sefer bana ulaştığında bir elini çekip beni yanına çekiyor.

Yalnız olmadığımız için alışılmadık derecede sevecen.

Alex bana bakmıyor. Gözleri babasınınkilere sabitlenmişti.

"Ben de tam arkadaşına merhaba diyordum," diyor Gideon, sesinin sonunu ısırarak.

Ben gerildiğimde Alex'in parmakları kalçamı daha sıkı kavıyor, sanki beni rahatlatmanın bir yolunu buluyormuş gibi.

Alex babasına bakıyor, annesini ziyaret ettiğimizde olduğu gibi sessizliğini koruyor. Gideon'un yorumu karşısında yüzünde en ufak bir kıpırdanma bile olmuyor, bu da babasını kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. Gideon sessizliği bozmadan önce uzun bir sessizlik oluyor.

"Annen pazar günü akşam yemeğinde seni görmek istiyor. Ona orada olacağını söyledim. Eminim tahmin ettiğin gibi birkaç şey konuşmamız gerekiyor." Gideon'un bakışları Alex'ten bana kayıyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Seni arkadaşınla baş başa bırakayım. Bu hafta sonu görüşürüz, evlat."

Gideon gitmek için dönüyor ve son gülümsemesinde hiç sıcaklık yok. Bu her şeyden çok bir uyarıdır. Kapı Alex'in babasının arkasından kapandığında mesaj açıldı.

Oğulları için yeterince iyi değilim.

PARÇALARININ TOPLAMI

MILA

Briar Akademisi'nin kütüphanesi periliyse hiç şaşırmam. Eski sandalyeler en ufak bir hareketle gıcırıyor ve döşeme tahtaları her adımda sallanıyor. Örümcek ağları iki katlı kitaplıkların köşelerini süslüyor ve toz rafların üzerinde kalın bir tabaka oluşturuyor. Briar Akademi'deki diğer her şey bakımlı ve yepyeni olsa da, kütüphanenin kapısından içeri girmek zamanda geri adım atmak gibi.

Okulların yaz tatiline girmesiyle birlikte termostat daha yüksek bir seviyeye ayarlanmış. Yaz sıcaklığı bastırdı ama Briar klimaya para harcamak istemiyor. Hava kavurucu sıcak. Neredeyse dayanılmaz.

Ter ensemden boncuk boncuk. Atlet ve kısa etekle bile yanıyorum.

Kütüphanenin bu kadar rahatsız olmasından nefret ediyorum ama Alex'le aramızda olanlardan sonra, onun kardeşlik evini tekrar karıştırdığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ve kütüphanedeki kapsamlı şehir arşivleri nedeniyle, Sigma Sin hakkında bilgi aramak için bir sonraki en iyi yer burası.

Belki de hâlâ araştırmamalıyım. Geçen hafta tehdit mesajları daha sık gelmeye başladı, durmamı istiyorlar. Bir de Alex'in Saray'a olan sadakati var. Pislik aradığımı öğrenirse beni onlara teslim eder mi yoksa anlayışla karşılar mı?

Henüz sorunun cevabını bulma riskini alacak kadar bilgim yok.

Kütüphaneci sandalyesinde arkasına yaslanıp kitabına daldığında, hızla arşivlere doğru köşeyi dönüyorum. Okul yılı boyunca bu kayıtlar yoğun bir şekilde izlenir. Erişim sağlamanın tek yolu bir talepte bulunmak ve kütüphanecinin belirli kitapları almasını sağlamak. Neyse ki şu anda buzlu çayı ve yaz okumaları yüzünden nereye gittiğimi umursamayacak kadar dalgın ve burada başka kimse yok.

Kütüphanenin arşiv bölümü arka köşede, kendi odasında bölümlere ayrılmış durumda. Kapıyı açtığımda o kadar tozluymuş ki hapşırdım.

Kütüphanecinin duyamayacağı kadar uzakta. Aradığım şeyi bulmam birkaç dakikamı alıyor ve bulduğumda kitap neredeyse üzerime düşüyor.

Parmaklarımı deri kapağın üzerindeki Sigma Evi ambleminin üzerinde kaydırarak odanın ortasındaki tek masaya oturuyorum.

Sigma Evi aslında Bristal kasabasını kuran aynı dört aile tarafından kurulmuştu. Teal'in ailesi, Donovanlar. Kole'un ailesi, Christiansen'lar. Declan'ın ailesi, Pierce'lar. Ve son olarak, Alex'in ailesi, Lancaster'lar.

Bugüne kadar ve Declan'ın Sigma Evi'nde Konsey'i devretmesinden sonra bile, bu dört isim Bristal sınırları içinde diğerlerinden daha fazla ağırlığa sahip. Nesiller boyunca etkilerini sürdürdüler. Her mezun olan sınıfla birlikte yayılan bir örümcek ağı, bu kasabanın sınırlarının çok ötesindeki şirketlere ve siyasi partilere beslenene kadar.

Sigma Evi'nin şeytani eylemleri sadece Briar Akademi kampüsünde olanlarla sınırlı değil. Ev'in etkisi ülkenin her tarafına uzanıyor. Bu yüzden bir yerlerde, Oregon'a bir bağ var.

Remi'ye.

Kalın kapağı çevirip açtığımda havayı daha fazla toz bulutu kaplıyor. Neyse ki kitap, Sigma House'daki defterde bulduğum şifreli kodlardan daha açık.

İlk sayfada Alex'inkinden birkaç nesil önce biten bir dizi aile ağacı var. Bu kadar eski bir bilgi beni doğrudan aradığım kişiye götürmez. Yine de sayfaları çevirmeye devam ediyorum, tanıdık aile isimleri ve işletmelerin geçmişini sıralıyorum.

Her sayfa Sigma House'un ülkemizdeki yolsuzluğa nasıl bulaştığının kanıtı. Ve bunların hepsi, fedakârlık ve günah temeli üzerine inşa edilmiş bir kardeşlikten kaynaklanıyor.

Alex Lancaster da onlardan biri.

Kitapta adı geçmiyor ama Teagan Kurt Lancaster adında bir adama kadar uzanan pek çok aile üyesi var. Yozlaşmanın ne kadar eskiye dayandığı düşünüldüğünde Declan, Kole ve Alex'in bu kadar berbat durumda olmalarına şaşmamak gerek. Ya da Patience'ın bunun için onlara neden kızdığı.

Arkamda bir döşeme gıcırıyor ve sıçrayıp kitabı kapatıyorum, bu da suçluluğumu ortaya çıkarıyor.

"Ne zaman başını belaya sokmayacaksın?" Alex sırtarak odanın içinde ilerliyor.

"Başımı belaya soktuğumu kim söyledi?"

Omzumun üzerinden önümde duran kitabın ön yüzündeki Sigma Sin logosuna bakarak mırıldanıyor. "Bir şey mi arıyorsun?"

"Cevaplar."

Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor ve beni içine çekmek için duraklıyor. Bilmesem Alex'in nazik ve tatlı biri olduğunu düşünürdüm. Ama parmakları köprücük kemiğimin üzerinden geçip çıplak omzumu bir tehdit gibi takip ettiğinde daha iyi anlıyorum.

Her dokunuş ölümcül bir hassasiyete sahip. Her hareket bir uyarı. Ve daha fazlasını arzuluyorum.

Alex'in parmakları nabzımda duraklıyor ve onun için tıngırdadığını bilip bilmediğini merak ediyorum. Bir kalp atışı kadar orada duruyor, sonra çekiliyor, yanımdaki koltuğa çöküp arkasına yaslanırken beni arzulu bırakıyor.

Dizlerini rahatça açıyor ama yaralı eli esniyor. Onu rahatsız eden bir şeylerin olduğuna dair tek ipucu bu.

"Ne tür cevaplar arıyorsun Mila Bianchi?" "Önemli değil."

Bu yalana inanmayacak kadar zeki ama tartışarak nefesini boşa harcama zahmetine girmiyor. Sadece başını eğiyor ve sorusuna dürüstçe cevap vermemi bekliyor.

"Peki." Gözlerini dikip bakmaya devam edince kırılıyorum. "Önemli ama bu, bu konuda konuşmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Yeterince adil."

Kaşlarım şaşkınlıkla düğümleniyor çünkü beni bundan daha fazla zorlamasını bekliyordum.

Alex kitabı elimden alıyor ve sayfalarını çevirerek açıyor. Büyük büyükbabasıyla ilgili bir sayfada duraklıyor. Canavarlardan oluşan bir soy ve ben onlardan birine aşık oluyorum.

"Kasaba arşivlerinde koca bir bölümü olacak kadar önemli bir aileden gelmek tuhaf mı?" Sayfayı tekrar çevirmesini izleyerek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Farklı bir şey bilmiyorum."

Alex bir şey okuyacak kadar uzun süre duraklamıyor. Ama sanırım okumasına da gerek yok. Çoğu çocuk masallar dinleyerek büyürken, Sigma Sin'in aktarmak için kendi efsanesi var. Alex'i başına gelenlerden sonra bile denemelerine devam etmeye ikna edecek kadar güçlü bir etki.

Yaraları doğrudan Meclis'in eylemlerinin bir sonucu olsun ya da olmasın, onu bu savunmasız durumda bırakanlar onlardı. Birine izin veren

ona erişmek için. Masum değiller, o zaman neden onları affediyor gibi görünüyor?

"Bana ne düşündüğünü sor, Mila." Alex başını kaldırmıyor ama dikkati açıkça benim üzerimde.

Sertçe yutkunuyorum, gömleğimin eteklerini parmaklarımla büküyorum. "Seni Montgomery'ye gönderdikten sonra bile hâlâ Ev'in bir mirası olmayı seçtin. Neden?"

Parmakları bir sayfada duraklıyor ve kitabı yavaşça kapatıyor. Alex yüzünü bana çeviriyor. Dizleri açık, benimkiler onunkilerin arasına sıkışmış durumda ama daha fazlasına uzanmıyor. Bir eli ahşap masayı tıngırdatırken, diğeri kalçasında gevşiyor.

"Sigma Evi seninle işlerinin bittiğine karar vermedikçe, kabul süreci bir kez başladığında bunu durdurmak mümkün değil."

"Ama artık o evde bile değilsin." Kaşlarım çekildi. "Söylentileri duydum. İnisiyelerin çok daha azına gitmesine izin verdiler. Ve yaptıklarından sonra-"

"Bir kişinin yaptığı şey," diye düzeltti Alex beni. "*Meclis'in* değil. Hatta bir üyesi bile değil."

"Yine de. Hangi noktada yeter, yeter?"

"Sanırım bu duruma göre değişir."

Sözlerini sindirmeye çalışıyorum. "Onlardan biri olmayı gerçekten bu kadar çok mu istedin? Bunda oynadıkları rolü affetmeye razı mıydın?"

"Beni buna zorladıklarını söylesem daha iyi hisseder miydin?"

"Gerçeği bilmek beni daha iyi hissettirirdi."

Ağzının köşesi kalktı. "Ev'e biat etme kararını ben verdim Mila. Ve denemelerime uzaktan devam etmeye. Kimse beni zorlamadı. Hâlâ hakkımda bilmediğin çok şey var."

"O zaman söyle bana." Çok sert çıktı.

Alex bu cevapları hak etmediğimi düşünebilir ama ben hak ediyorum.

Bu sadece bir seks ya da babasının dediği gibi bir heves olabilir. Ama şeffaflık talep edecek kadar kendime saygım var. Yatağa kiminle girdiğimi bilmeyi hak ediyorum.

İfadem yumuşuyor. "Seni yargılamıyorum, Alex." "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Bunu tüm dürüstlüğümlle söylüyorum. Sadece seni tanımak istiyorum."

Alex'in bakışları kayıyor ve ikimiz de bunun o kadar basit olmadığını biliyoruz. "Onları neden affettiğimi bilmek istiyor musun?"

"Evet."

Avucunu masanın üzerine koyuyor, bir an sessiz kalıyor. "Çünkü bir kurum parçalarının toplamıdır. Meclis bizi yapmaz; *biz onu yaparız*. Bizden önce yemin eden her üye. Şimdi üye olan her üye. Hepimiz bir sebepten dolayı orada bulunuyoruz ve buna ben de dahilim. Masum yoktur. Kaza yok. Hepimiz neye imza attığımızı biliyoruz."

"Yani hepsi bu mu? Onlardan daha iyi olmadığınızı düşündüğünüz için mi onları affediyorsunuz?"

"Değilim." Gözleri benimkilere dikildi. "Yoksa beni kız kardeşimin gördüğü gibi mi görmek istiyorsun? Oyunlarında bir piyon mu? Bir kurban mı? Yaptığımız şey hakkında kendini daha iyi hissedebilmek için Sigma Sin'in kanını akıtmadığıma kendini ikna etmek mi istiyorsun?"

"Hiçbir konuda kendimi daha iyi hissetmek için yalanlara ihtiyacım yok." Gözlerim kısıldı. "Kendimi koruyabilirim, senden bile."

Alex öne doğru eğiliyor ve parmaklarını kalçamdaki bıçak kılıfının çıkıntısının üzerinde gezdiriyor. "Belli ki."

Bana hâlâ bıçakla ilgili bir şey sormadı ama bu basit hareket bıçağın benim için neden önemli olduğunu bildiğini açıkça ortaya koyuyor. Beni nasıl güvende hissettirdiğini. Kontrol altında.

Alex kendini izolasyonla korurken, ben bıçakları tercih ediyorum. Başkalarını uzak tutmak için kullandığımız iki farklı savunma mekanizması. Alex'in benimkini görmesi dışında.

Kınlı bıçağın ucunu gizlemek için eteğimin kenarını çekiştiriyorum. "Konu sen olduğunda hiçbir yanılsamaya kapılmıyorum Alex. Sigma Evi'nde kalman umurumda değil. Sadece bunu anlamaya çalışıyorum."

"Kaldım çünkü ait olduğum yer orası."

Günahkârlarla birlikte. Korkunç şeyler yapan adamlarla. Çünkü o daha iyi değil. "Tamam." Sertçe yutkundum. "Bunu kabul ediyorum."

En azından gerçek bu. Alex bir prens ya da kahraman değil. Bu kadarını kabul ediyorum. Alex başını sallıyor, sanki benim kabul etmem durumu daha da kötüleştiriyormuş gibi.

"Uzaklaşmalısın Mila. Ya da en azından denemelisin." "Sanki bana izin verecekmişsin gibi?" Gözlerimi kısıyorum.

Alex'in ağzının köşesine tırmanan sırıtma düpedüz ölümcül. Daha yakına eğiliyor ve bir parmağını çıplak bacağımın üzerinde gezdiriyor. Bu oda bunaltıcı olsa da ve ter ensemden aşağı süzülse de, donuyormuşum gibi titriyorum.

"Ben olsam yapmazdım." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ve bundan memnun olmalısın meleğim. Çünkü kötü bir adam olabilirim ama ben seninim."

Benim.

Neden kulağa bu kadar hoş geliyor?

"Güzel." Gülümsememi gizlemeye çalışarak dudağımın kenarını ısırıyorum.

Alex de karşılığında sırıtıyor. "Bu Pazar ailemin evinde akşam yemeği için bana katıl."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Babanın o davete benim dahil olmadığımı açıkça söylediğine eminim. Beni orada istemiyor."

"Ben seni orada istiyorum." Çok basit ama... değil.

Derin bir nefes alarak, yapmamak için hiçbir bahane bulamıyorum. Koyu renk gözlerinde nadiren bir umut belirtisi var. Şimdi onu söndüren kişi olmayı reddediyorum.

"Pekâlâ. Ben gidiyorum."

"Güzel." Alex mırıldanıyor, öne doğru eğiliyor ve beni sandalyemden kaldırıyor. "Alex!"

Beni önündeki masaya bırakıp eteğimi sıyrıyor. "Kütüphanecinin dikkatini çekmek istemiyorsan bundan daha sessiz olman gerekecek."

"Ne yapıyorsun sen?" Fısıldayarak bağıyorum, dizlerimi açmaya başladığında kapatmaya çalışıyorum ama faydası yok.

"Bu kadar hoşgörülü ve anlayışlı olduğun için teşekkür ederim." Alex iç çamaşırımı yana doğru sıyrıyor ve uyluğumun iç kısmındaki yolu öpüyor. "Sana teşekkür etmemi istemiyor musun Mila?"

"Burası bir halk kütüphanesi."

"Aynen öyle." Dişlerini bacaklarımın arasındaki hassas deride gezdiriyor; sıcak nefesi kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oluyor. "O yüzden iyi bir kız ol ve benim için sessiz ol."

Bu, dilini amımın üzerinde düzleştirmeden ve sonuna kadar yalamadan önce aldığım son uyarı. Ve ben parçalanana kadar durmadan içime işlerken çılgılığımı bastırmak için iki elimi ağzıma götürmem gerekiyor.

KIRILACAK BİR SONRAKİ ŞEY

ALEX

"SESSİZ MUAMELE, KARDEŞİM, GERÇEKTEN Mİ?" Patience'ın masasındaki sandalyeye, onun yatağında oturduğu yere bakacak şekilde çöküyorum.

"Bunu hak ediyorsun." Başını kitabından kaldırmayı reddediyor, her ne kadar artık okumadığı sayfaları hızla çevirmesinden belli olsa da. "Sanırım babamızla görüşmen bitti?"

Ses tonundaki ısırik zehirli.

"Bitirdim."

Öfkeyle bir sonraki sayfayı daha da sert çeviriyor. "Yani bu seni hapishaneye götürmelerinden önceki veda mı?"

"Bunu neden yapsınlar ki?"

Parmakları donuyor, altın rengi bakışları bana yöneliyor. "Onunla bir anlaşma mı yaptın?"

"Sigma House'u peşimden göndermesine izin vermemi mi tercih edersin?"

"Alex, onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ne yapacağını. Bunu gizli tutman için sana ne sözler verdirir. Sen" -gözlerini kapısına ve odasının etrafına dikeyyor, sanki biri onu duyacakmış gibi- "birini öldürdün."

Patience'ın masumiyeti bazen beni hala hazırlıksız yakalıyor. Saf ya da aptal değil. Babamızın çok daha kötülerini yaptığını o da benim kadar iyi biliyor. Biraz daha dikkat etse, benim de pek farklı olmadığımı anlayacak. Bunu görmezden gelmeyi seçiyor. Ama şimdi yapamıyor.

Bu noktaya kadar kurtarılabilceğimi düşündüğü için minnettar olmalıyım.

En azından biri düşündü.

"Rahatlayacağını düşünmüştüm."

Patience kitabını kapatıyor ve yatağının kenarına kayarak bana bakıyor. Eteği dizlerinin üzerine kadar kalkıyor ve dizlerindeki yara izlerini gösteriyor, bu yüzden çabucak düzeltiyor.

"Elbette rahatladım ama aptal değilim Alex. Sigma House'u karanlıkta tutman karşılığında babam sana ne teklif ediyorsa bunun arkasında bir şeyler olduğunu biliyorum. Bakan da bunlardan biriydi."

"Şartları anlıyorum."

"Bu çok fazla, Alex. Ian bile-"

"Seninle ne kadar ileri gittiğini çok iyi biliyorum Patience. Annemizin olmasına izin verdiği şeyleri. Onları mazur görmene gerek yok."

Bir duraklama oluyor ve oda onun yutkunduğunu duyacak kadar sessiz. Duygularıyla savaşıyor. İyi bir evlat ve anlayışlı bir kız kardeş olmak arasında kalmış.

"Hiçbir şeyi mazur görmüyorum." Gözlerindeki parlaklığı kırıpıştırarak yok ediyor. "Ama babamın yanında yer almanın bir şeyi değiştireceğini düşünüyor musun? Onun planını kabul edersen seni gerçekten koruyacağını mı düşünüyorsun? Ya da onu durduracağını? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Başa çıkmak zorunda değilsin."

"Alex." Adım yenilgi ve kızgınlık karışımı bir şey. "Sahip olduğum tek şey sensin. Seni kaybedemem. Seni kaybetmeyeceğime söz ver. Ne sorarsa sorsun. Ne yalan söylerse söylesin. Sen onun seni dönüştürmeye çalıştığı kişi değilsin."

Her zaman çok umutlu. Ne kadar yanıldığının farkında değil.

"Sen benim kardeşimsin." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve acaba bir şeyi bedeninin atabileceği kadar yoğun hissetmek onu rahatlatıyor mu diye merak ediyorum. "Ne olursa olsun seni kaybetmeyeceğime söz ver."

"Beni kaybetmeyeceksin." Yalanmış gibi hissetmemeliyim.

Ama bu vermem gereken bir söz değil. Patience istese de istemese de babamız yardım ediyor. Eğer o olmasaydı, beni çoktan kaybetmiş olabilirdi.

O olmasaydı, bu canavar beni çoktan içten dışa doğru parçalardı.

Ona bunların hiçbirini söylemiyorum. Birimizin her şeyin daha iyi olabileceğine inanması gerekiyor. Belki o inanırsa, bir gün onun için de böyle olur.

Ya da belki bir gün sonunda gerçeği görecek ve onlardan nefret ettiği kadar benden de nefret edecek.

Dolunay, Mila'nın yatakhanelerinin üzerinde bir ışık halesi oluşturuyor. Arabaya yaslanıp bir bileğimi diğerinin üzerine geçirerek içime sızan yorgunluğu atmaya çalışıyorum. Bir seferde birkaç saatten fazla uyumayalı yıllar oldu ve uyuduğumda da zihnim bir döngü içinde dönüp duruyor.

Montgomery'deyken, bunun bir sorun olması için yeterli uyarım yoktu. Ama şimdi dışarıdayım ve yorgunluk beni hızla yakalıyor.

Özellikle de Mila başını belaya sokacak şeyleri araştırmaktan vazgeçmediğinde. Sigma Evi'ne burnunu sokuyor, kütüphanedeki kayıtları araştırıyor. Mila cevaplar arıyor ve eğer dikkatli olmazsa, onları bulacak.

Ya da daha kötüsü, yanlış kişinin dikkatini çekecektir.

Sigma Evi'ni araştırmak asla görüldüğü kadar kolay değildir. Çevrilmemiş bir taş diğerine yol açacaktır. Declan Ev'in en çürümüş dallarını ayıkladı ama her zaman başkaları da vardır. Briar Akademisi'nin dışına uzanan dallar. Declan bu yüzden Kole'u bu yaz Los Angeles'ta istedi. Sigma Sin'in başına geçmesi için başka birini ikna etmeliyiz. Dördümüz şu anda evde yaşayan üyelerle ilgileniyor olsak da, birisinin kardeşliğin yeni yüzü olması gerekiyor. Ve bu kişi, geçmişteki ve şimdiki tüm üyelerin sözünü dinleyeceği biri olmalı.

Sadece ondan korktukları için bile olsa.

Bu baskı bir an önce omuzlarımdan kalktığı sürece ne olacağı umurunda değil. Declan'la yaptığım anlaşmaya sadık kalacağım ama yaz sona erdiğinde işimin bitmesini bekliyorum.

Bir araba yanımdaki park yerine yanaşarak beni düşüncelerimden kopardı.

"Alex?" Kız kardeşimin sesi solumdan geliyor, ses tonuna şaşkınlık hakim. Donmuş bir şekilde bana bakarken arabanın kapısı hâlâ açık duruyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışları benden yatakhaneye kayıyor ve evren onun sorusunu benim için Mila'nın dışarı çıkması şeklinde yanıtlıyor.

Uzun bacakları, yaz bronzluğunu gösteren sade beyaz yazlık elbisesinin içinde tümüyle sergileniyor. Elbisenin üst kısmı mütevazı, kıvrımlarını vurgulayan tatlı bir yakası var. Ancak, her zaman oraya bağladığı bıçağın görünmesini engellemek için kalçalarının etrafı bol.

Mila eşofman ve tişört giyip beni sersemletebilir. Ama bu elbise...

Beni yerimde tutan tek şey kız kardeşimin ortaya çıkmaya karar vermiş olması.

Mila kalın kahverengi saçlarını omuzlarından aşağı itiyor ve Patience'ın park yerinde yanımda durduğunu görünce hızını yavaşlatıyor.

"Sabır mı?" Mila'nın burnu kırıışıyor. "Bu hafta sonu burada olacağını bilmiyordum."

"Şehre ailemle akşam yemeği yemek için geldim. Bu gece Los Angeles'a dönüyorum, o yüzden bir şey söylemedim." Bakışları Mila'dan bana doğru kayıyor. "Siz nesiniz, siz-"

Mila'nın kıyafetini tararken soruları kekeliyor.

"Aman Tanrım." Patience'ın yüzündeki tüm renk kaybolur.

"Açıklayabilirim." Mila kız kardeşime doğru yürümek için hamle yapıyor ama tam uzanmak üzereyken elini yakalayıp onu durduruyorum.

Parmaklarımı Mila'nın kilere geçirerek sessizce kardeşimin sorusunu yanıtlıyorum. Tüm vücudu yanıma doğru geriliyor ama geri çekilmeyi düşünse de yapmıyor.

"Bu ne zaman oldu?" Patience arabanın kapısını çarpıyor, yüzü okunmaz halde. "Bu *nasıl* oldu?"

"Bu şekilde öğrenmeni istememiştim." Mila'nın avuçları sinirden terliyor. "Alex Montgomery'deyken-"

"Bu, o psikiyatri koğuşundayken mi başladı?" Kız kardeşim Mila'yı keser kap

alı. "O zamanlar böyle değildi." "Ama şimdi öyle mi?"

"Bu sadece-" Mila kapanır onu Gözler, çalışıyor için sabit onu nefes al.

"Herkes gitmişti. Alex buradaydı. Birlikte vakit geçirmeye başladık ve bir anda oluverdi."

"O benim kardeşim."

"Biliyorum. Ve bunun için üzgünüm. Ama bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmiyor."

"Onun hakkında ne hissediyorsun?" Gözleri kısılıyor.

Ay ışığının altında Patience'ın beyaz-sarı saçları adeta parlıyor. Alnındaki ter pırıltısı parlıyor. Yazın ortasındayız ama dizlerindeki ve dirseklerindeki yara izlerini gizlemek için kot pantolon ve üç çeyrek kollu bir gömlek giyiyor.

Mila bana bakıyor, doğru cevabı ararken dudakları büzülüyor. Ben de kendimi Patience gibi beklerken, gerçeği öğrenmek isterken buluyorum. Mila benim hakkımda ne hissediyor? Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorum.

Bunalmış.

Büyülenmiş.

Saplantılı.

Yıllarca kendimi hissiz olmak için eğittim, ama bu kız söz konusu olduğunda her şeyi hissediyorum. İyi ve kötü. Çoğunlukla kötü, şu anda, Mila tereddüt ettiğinde.

Çenesini yukarı kaldırmak için elini bırakıyorum, çenesinin çizgisini izliyorum ve kaşlarının arasındaki kırıksıklığa odaklanıyorum. Gerçekler kafasına dank ediyor olabilir ya da Ev'e olan bağlılığımı itiraf ettiğimden beri bizi sorguluyor olabilir ama Patience'ın sorusuna hızlı bir cevap verememesi yutkunmayı imkânsız hale getiriyor.

Nefes almak zorlaşıyor.

Benim hakkımda ne hissediyor?

Duruşmadan sonra, nöbetin etkileri yüzünden konuşmadım. Sonra konuşmadım çünkü sessizliğim kendimi korumanın bir yoluydu.

Gerçekler bağlamından koparılabilir. Kelimeler çok kolay değiştirilebiliyor. Sesimi yuttum ve hepsi bu kadar. Bu kadar basitti.

Ama sonra Mila hayatıma girdi ve her şeyi değiştirdi.

İşte bu yüzden, o cevabını tartışırken bile, onu zahmetten kurtarmaya karar verdim. Onun için her şeyi yaparım.

"Kendini kimseye açıklamak zorunda değilsin." Başparmağımı Mila'nın alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve elimi bırakıp kız kardeşime dönüyorum. "Mila'yla ilişkim hakkında herhangi bir sorunuz v a r s a , beni sorgulamaktan çekinmeyin abla."

Patience'ın yanaklarında biraz renk kaldıysa bile o da uçup gitti. Gözleri genişlerken ağzı gevşedi.

Patience göz kırıyor ve gözleri parlıyor. "Sen-"

Başını sallıyor, bir damla gözyaşı süzülürken kendini tutuyor. Kız kardeşimin ağladığı nadirdir. Hayatımda sadece birkaç kez gördüm ve hepsi de ben Montgomery'ye gitmeden önceydi, çünkü ondan sonra bitmek bilmeyen bir kış gibi buz tuttu. Ama şimdi bir damla gözyaşı serbest kaldı.

"Konuşuyorsun." Patience aramızdaki mesafeyi kapatıp kendini bana doğru atarak beni şaşırtıyor.

Sevecen biri değil, bu yüzden ince kollarının omuzlarıma dolanmasını algılamam biraz zaman alıyor. Tutamadığı hıçkırıklarla göğsü titriyor.

Bir kolumu ona doluyorum ama diğer kolum Mila'yı bırakmıyor.

Bırakamam.

Şimdi değil, her şey parçalanmanın eşiğindeymiş gibi hissederken. Sessizliğim bunca yıl ikisini de güvende tuttu ama gerçek yavaş yavaş

dökülüyor.

Bir sonraki kırılacak şey ne olacak?

Ya kontrolü kaybedersem?

Patience geri çekilir, ellerini ıslak yanaklarına siler ve kendini toparlar. Omurgasını dikleştirir ve boğazını temizler. Bakışlarında rahatlama ve korku çalkalanıyor.

"Konuşuyorsun," diye tekrarlıyor Patience.

Bu kez sesi çatladığında, bunu gözyaşları takip etmiyor.

Başımı sallıyorum.

"Yaptıklarından sonra konuşup konuşamayacağını bile bilmiyordum." "Kimse bilmiyordu," diyorum. "Hâlâ da bilmiyorlar."

Patience'ın gözleri benimle Mila arasında gidip geliyor. "Sadece onunla mı konuşuyorsun?"

Tekrar başımı salladım.

"Ve sen..." Patience'ın gözleri kenetlenmiş ellerimize kayıyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin Alex?"

"Endişelendiğin buysa ondan faydalanmıyorum." Bu kez savunmada Mila var.

Patience'ın bakışları benimkilere takılıyor. "Bahsettiğim şey bu değil." "Ben iyiyim." Dişlerim sıkılıyor.

Ablamın benim hakkımdaki görüşünü Mila'nın önünde açıklamasına gerek kalmadan zaten biliyorum.

"Tamam." Patience'ın ses tonu yüz ifadesiyle uyuşmuyor, ama öylece bırakıyor. "Sanırım hepimiz yemeğe gidiyoruz o zaman? Annemle babam onun orada olacağını biliyorlar mı?"

"Hayır."

Patience dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, ailemizi onlara neden söylemediğimi ve olası sonuçlarını anlayacak kadar iyi tanıyor.

"Rahatsız ediyorsam burada kalabilirim. Bu bir aile meselesi gibi görünüyor." Mila geri çekilmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. "Ailenin beni orada istediğinden bile şüpheliyim, Alex. Davet edilmedim."

"Merak etme." Patience iç çekerek bana cevap veriyor. "Onlar da beni orada istemiyorlar. Ve benim bir davetiyem var."

"Ayrıca." Mila'nın çenesini yukarı kaldırıyorum.

"Seni orada istiyorum." Mila kaşları endişeyle çatılmış olsa da başını sallıyor.

"Yani, Bu o gerçek o zaman?" Sabır sorar. "Sen iki vardır gerçekten oluyor."

Mila ikimiz adına da "Oluyoruz," diye cevap veriyor.

Ve Patience Mila'ya benim hakkımda ne hissettiğini sorduğunda beni parçalayan duraklamanın aksine, Mila bu kez tam bir eminlikle cevap veriyor.

Patience başını sallıyor ve arabama binmek için etrafımda dönüyor.

"Düşünsenize, Los Angeles'ta kalıp bu yemeği atlayacaktım."

BURADAYIM

MILA

Lancaster malikanesine giden yol sessizdir.

Patience arka koltukta oturmuş, camdan dışarı bakıyor, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yok. Sinirli olduğunun tek kanıtı parmaklarının gömleğindeki tüylere dolanmasıydı.

Alex onunla konuştuğunda, kızgın mı yoksa şaşkın mı olacağını bilmiyordum, bu yüzden duygularının gözyaşları şeklinde dökülmesi beni şok etti. Arkadaş olduğumuz onca zaman boyunca onu hiç ağlarken görmemiştim. Kırılmış duygu yelpazesinde öfkeden daha fazlasını gösterdiğini hiç görmedim. Alex'in onun için ne kadar önemli olduğunu hatırlattı.

Alex bizi şehrin bir ucundan diğer ucuna götürürken elini bacağımdan çekmiyor. Bir eli direksiyonu kavrarken, diğer eli kalçamın çıplak derisinde daireler çiziyor. Alaycı ya da cinsel değil, ama içinde bir rahatlık var.

Ona bakarak, karanlıkta yüz ifadesinin gölgelerini okumaya çalışıyorum. Kız kardeşiyle birlikte benim için ayağa kalktı. Onun hakkında ne hissettiğimi sorduğunda, neredeyse ona her şeyden daha çok ihtiyacım olduğunu itiraf edecektim. Beni gerçekten gören ilk kişi olduğunu. Ona o kadar sert ve hızlı aşık oluyorum ki durmak istemiyorum.

Ama Patience'ın hatırı için bunu yuttum, nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Ve ben sessizlik içinde donup kaldığımda, Alex benim konuşmama gerek kalmayacak şekilde konuştu. *Benim için* sırrını ona verdi.

Bizi savundu.

İlişkimizi henüz tanımlamadık ama Alex ve benim daha fazla bir şey olmaya başladığımızı hiç şüphem yok. Bu kökler şekilleniyor, toprağı yarıyor. Çiçek açmanın eşiğinde bir tomurcuk. Onu aç bırakma dürtüsüyle savaşıyorum - gelişmesi için gereken suyu ondan esirgiyorum. Ama yapamıyorum. Alex karanlığın köşelerine uzanıyor ve içeri girmenin yolunu buluyor.

Sadece bedenimle değil, kalbimle de.

Sanki Alex zihnimin çalıştığını hissetmiş gibi parmakları kalçalarımın arasına dalıyor. Beni sakinleştirmek için bacağımlı sıkıyor. Beni gördüğünü söylemek için,

O bakmıyorken bile.

Jestin'in verdiği rahatlık, ailesinin evinin önünde durana kadar sürüyor ve bütün gece hissettiğim kıyamet geri geliyor. Bu kabul etmemem gereken bir davetti ama artık kaçış yok.

Lancaster'ların evi gecenin içinde kötü bir alamet gibi belirliyor.

Beyaz tuğlalar ayın altında parlıyor, geceyi parlak bir şekilde kesiyor. Bir adam ön kapıda duruyor, kapıyı açık tutuyor ve biz donmuş bir şekilde oturup ön camdan ona bakarken bekliyor.

"Bir akşam yemeği için uzun bir yolculuk," diyorum Patience'a, sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. "Annem yüz yüze konuşmak istedi." Sertçe yutkunuyor, dikiz aynasından Alex'in bakışlarıyla buluştu. "Burada olacağımı sana söylemediler sanırım?"

Alex başını sallar.

"Harika. Daha fazla oyun," diye homurdanan Patience arabadan iner Birincisi.

"Kişisel bir şeye adım atıyormuşum gibi hissediyorum," diyorum Alex'e, hâlâ

Koltuğumda donup kaldım.

Eğilip yüzünü boynuma gömüyor ve köprücük kemiğime bir öpücük konduruyor. "Tüm zaman boyunca orada olacağım."

Biri izliyorsa, yakınlığı benimle konuştuğu gerçeğini gizliyor, bu da Patience ile sessizliğini bozmuş olsa bile, bu gece ailesiyle aynı şeyi yapmaya niyeti olmadığı anlamına geliyor.

"Beni neden burada istiyorsun?" Boynuma bir öpücük daha kondururken soruyorum.

"Çünkü seni her zaman yanımda istiyorum." Alex geri çekiliyor ve çenemi kavrayarak bir öpücük için eğiliyor.

Nazik ama gergin. Kısıtlamayla dolu. Burada dolaştığını hayal ettiğim hayaletler gibi zincirlenmiş. Ama şu anda teselliye ihtiyacı olan o olsa bile, bunu bana sunuyor.

Yumuşak bir dokunuş. Tatlı bir okşama.

Tuttuğu canavarın pençesini kanatan bir yumuşaklık.

Avucumu elinin arkasına koyuyorum ve ona da aynısını sunmaya çalışıyorum. "Ben buradayım."

Başını sallıyor, sonunda geri çekiliyor. Arabasının kapısı açıldığında, geceyle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim bir ürpertiyle sarsılıyorum.

Alex kapımı açmak için arabanın etrafında dönüyor ve ben dışarı adımımı atarken onun elini can simidi gibi tutuyorum. Bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Patience onun diğer tarafında duruyor. Bakışları aramızda gidip geliyor ve kardeşiyle olan ilişkim hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

Onunla konuşurken bir şey söyleyemeyecek kadar dikkati dağılmıştı ama bunun bu işin peşini bırakacağı anlamına gelmediğinin farkındayım.

Ön kapıya yaklaştığımızda, kalın kaşlı, kısa boylu bir adam kapıyı tutmak için kenara çekiliyor.

"Alex. Sabır." Bana bakıp duraklamadan önce her bir ismi başını sallayarak nokt alıyor.

"Mila," diye teklif ediyorum ona adımı.

Tekrarlamıyor. "Bay ve Bayan Lancaster kütüphanede."

"Kütüphane mi?" Fısıldayarak içeri giriyorum.

Kütüphanesi varsa bu ev ne kadar büyük?

Ön kapıdan içeri adımımı attığımda sorum cevaplanıyor ve fuaye önümde uzanıyor. Yerler masif mermer, ayna gibi parlatılmış.

Belki de etek en iyi kıyafet seçimi değildi.

Duvarlarda, mükemmel cilalanmış gümüş çerçevelerle çerçevelenmiş büyük portreler asılı. Işıklar loş ama bir şekilde her şeyi görebilecek kadar parlak. Pahalı mobilyaların her biri mükemmel durumda.

Bir evden çok bir müzeye benziyor ve Alex ile Patience'ın burada büyüdüklerini hayal etmek zor.

Sandaletlerimin basit bir topuğu var ama her adımda tıkırdıyor, duvarlarda yankılanıyor. Bu, küçük bir karavanda bir kasabadan diğerine taşınarak büyüdüğüm çocukluğumun tam tersi. Karnavalda çılgınca koşmak. Toprak, rüzgar ve açık alan.

Burası ne kadar büyük olursa olsun, açık ve özgür hiçbir yanı yok. Hava neredeyse boğucu.

Kütüphane olması gereken bir dizi açık kapıya ulaştığımızda Alex adımlarını yavaşlatıyor. Sigma Evi'ndeki ofise benzer bir yer bekliyordum, bu yüzden kapıdan içeri baktığımda nefesim kesiliyor.

Kütüphane içeride üç kat yüksekliğinde, sağda ve solda yerden tavana kadar uzanan kitaplar var. Son duvar çoğunlukla pencerelerden oluşuyor, köşede çıtırdayan bir şömine ve her tarafa serpiştirilmiş birden fazla kanepe var.

Alex'in ailesi ateşe en yakın koltukta oturuyor ve onları görmek beni geriyor. Omuzlarım geriliyor ve adımlarım duraklıyor.

içeri adım atıyorum. Alex fark etmiş olmalı ki elini belime atıp beni kendine çekiyor.

Gideon ve Ursa Lancaster bakışlarını içkilerinden kaldırıp kütüphanenin dışında durduğumuzu görüyorlar. Ursa kaşlarını çatıyor ama Gideon yüz ifadesiyle hiçbir şey söylemiyor, ayağa kalkıp odayı geçerken soğukkanlı, okunmaz yüz ifadesiyle bana oğlunu istediğimden daha çok hatırlatıyor.

Yanaklarını alıştırılmış bir gülümseme geriyor, bana duygularını açıkça ifade etmesine rağmen oğlunun hatırı için gülümsüyormuş gibi yapıyor.

Patience'a "Bu gece için geri dönebilmen iyi oldu," diyor. "Annen seninle konuşmak istiyor. Ve sen de..." -bakışlarını üzerime dikti- "*arkadaşını* yanına alabilirsin... Alex'le biraz konuşmam gerek. Yalnız."

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve Alex'in yanımdan ayrılmamak konusunda söylediklerinde ciddi olduğunu umuyorum. Ama Patience bir bariyer görevi görmek için burada olduğuna göre, belki de öyle dememiştir.

Alex'in soğuk bakışları bir şey düşünürken babasının üzerinde kalıyor. İlk kırılan Patience oluyor ve öne doğru bir adım atıyor.

Elini kardeşinin koluna koyuyor. "Mila iyi olacak. Git babanla konuş."

Alex isteksizce kız kardeşine bakıyor ve kız kardeşi sessizce ona bir konuda yalvarıyor. Dördü arasındaki dinamik daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Ben bu gece onların arasında nasıl hayatta kalacağımı düşünürken, duygusal bir savaşın satranç maçı gibi.

"İyi olacağız." Patience yardım için bana bakıyor. "Değil mi?"

Alex'i n beni annesinin merhametine terk etmesini istemesem de, "Doğru," diyorum. "İşin bittiğinde beni bulabilirsin."

Alex kolunu belimden çözüyor ama hemen arkasını dönmüyor. Parmaklarını saçlarımin arasından geçirip kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Kelimeler olmadan, bakışlarıyla her şeyi söylüyor. Bana gidip gidemeyeceğini soruyor. İyi olup olmadığımı. Bu duruma güvenip güvenemeyeceğini.

Ellerimi göğsüne koyarak başımı sallıyorum. Son bir duraksama ile geri çekiliyor.

Patience ve ben onun Gideon'la birlikte koridorda kayboluşunu izlerken Patience bana dönüyor.

"Bu çok garipti," diye mırıldanıyor

Patience. "Neydi?"

Her şey dışında, sanırım. Çünkü bütün bu durum çok garip.

"İyi olduklarını sanıyordum." Kaşları düğümleniyor. "Kitapları kabul etmeyi hiç bırakmadı, ben de öyle sandım... Belki de yanılmışımdır."

"Montgomery'ye bırakacağın kitaplardan mı bahsediyorsun?"

Patience başını sallar. "Babam oradayken Alex'le iletişim kurmanın bir yoluydu. Bunu bilmemem gerekiyor ama ben meraklı biriyim. Kenarlara mesajlar yazardı. Güncellemeler. Sigma Sin saçmalıkları. Bu tür şeyler. En azından benim tahminim bu."

"Bilmiyor musun?"

"Kodlanmışlardı. Muhtemelen en iyisi bu. Ne hakkında konuştuklarını bilmek istemiyorum."

Tahmin etmem gerekirse, duruşmalarla ilgiliydi. Ya da belki de insanlar Alex'in görevde olmadığını düşünürken Meclis'in üzerinde çalıştığı şeylerle. Yalanlar ağının sonu gelmiyor.

"Alex genel olarak iyi görünüyor. Bu da şaşırtıcı," diye devam ediyor Patience. "Anlaşılan annem endişelendiğini söylerken yalan söylüyormuş. Beni buraya getirmek için yapmayacağı şey yok."

Patience'ın bakışları, gözlerini ateşe dikmiş içkisini yudumlayan annesinin üzerinde toplanıyor. Bizi selamlama zahmetine girmedir. Sadece onunla kütüphanenin içinde olduğu yerde buluşmamızı bekliyor.

"Belki de onun için endişeleniyordur?" Diyorum.

Ne de olsa buraya Alex'le geldiğimde, şimdi görüldüğünden daha sıcaktı. Alex'e gerçek bir endişeyle baktı.

"Olabilir. Alex senden başka kimseyle *konuşmadı*, değil mi? Onlarla değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Sadece benim olduğumu söyledi." Patience mırıldanarak beni izliyor.

"Gerçekten çok üzgünüm. Böyle öğrenmeni istemezdim."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Benimle Montgomery'ye geldiğinde kardeşimin sana bakışı çok açıktı. Sadece bunu kendime itiraf etmek istemedim." Kafasındaki düşünceyi atmaya çalışır gibi başını sallıyor. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Onun için en iyisini istediğime söz veriyorum."

"Demek istediğim bu değil. Ona zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum."

Ama yapardı.

Bunu söylemiyor. Ama gözlerindeki endişeyi görüyorum çünkü ikimiz de onun neler yapabileceğini biliyoruz.

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum. "Gerçekten senin için sorun değil mi?"

"Tuhaf." Yüzü çimdikleniyor. "Ve iğrenç. Ama en azından Marco değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Güven oyu için teşekkürler."

Patience omuz silkiyor, neredeyse gülümsüyor.

"Los Angeles'ta neler yapıyorsun? Gittiğinden daha mutlu görünüyorsun. Gerçekten tavsiyeme uyup ateşli profesörle yattın mı?"

"Hayır." Gözleri büyüdü ve kolumu tutarak bizi annesinden uzaklaştırdı. "Benden neredeyse yirmi yaş büyük."

"Güzel. Her zaman takındığın bu buz kraliçesi tavrınla başa çıkmak için yetişkin bir adam gerekecek."

Patience gözlerini devirir. "Bu konuşmayı ailemin evinde yapmayacağım. Profesör Gray bir profesyonel. Yine de *benim profesörüm*. Hepsi bu."

Ama yanaklarının kızarması ve gözlerinin benimkilerle buluşmaması ya bana ya da kendine yalan söylediğini gösteriyor.

"Seni yargılamayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum ve sonunda bana bakıyor. "Sadece mutlu olmanı istiyorum."

"Biliyorum." Omuzları çöktü. "Ve bunu takdir ediyorum. Alex'e ne kadar yardım ettiğini gördükten sonra daha da çok. Gözlerinde yine gerçek hayat var. Bu..."

"İyi bir şey mi?" Ben teklif ediyorum.

"Evet, iyi bir şey." Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, bu yüzden söyleyeceği şeyin bu olduğunu sanmıyorum. "Sadece ona karşı dikkatli ol, tamam mı Mila? Güçlü ve bağımsız olduğunu ve Sigma Sin'le başa çıkmaya alışkın olduğunu biliyorum ama bu öyle bir şey değil. Kardeşimi seviyorum ama onun başka bir yönü var."

Bu yönüne fazlasıyla aşinayım ama bunu ona söylemiyorum.

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum. "Arkadaşlığın benim için önemli, Patience. Buna değeceğini düşünmeseydim bu işin peşine düşmezdim. Onu önemsiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Patience kaşlarını çatıyor. "Ve görünüşe göre o da seni önemsiyor."

Sonunda Patience'ın bakışları odanın karşısında oturmuş martinisini yudumlayan annesine kayıyor.

"Sanırım oraya gitmeliyiz," diyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor Patience. "Tanrı Bayan Lancaster'ı bekletmemizi yasakladı."

O ZATEN BILİYOR.

MILA

URSA LANCASTER, Patience'ın mükemmel duruşunu utandırıyor. Kanepe minderinin kenarında ayak bileklerini çaprazlamış ve sırtı bir tahta kadar sert bir şekilde duruyor. Bir dizinin üzerinde içkisini dengelerken parmakları bardağının sapıyla oynuyor.

"Sabır." Ursa kızına başıyla selam veriyor, kitapları bırakmak için buraya geldiğimizde Alex'e karşı olduğu kadar sıcak değil.

Patience'tan bir tepki ya da selam gelmiyor. Annesinin tam karşısındaki koltuğa oturuyor ve sırtı o kadar sert ki etrafındaki savunmanın güçlendiğini hissedebiliyorum. Yanındaki mindere ben oturuyorum. Havada yoğun bir gerginlik var.

Ursa tırnağını bardağın sapına vuruyor. Sabit tıkırtı da en az bakışları kadar sinir bozucu.

"Görüyorum ki her şeye rağmen bize zaman ayırmayı başarmışsın." Ursa'nın bakışları bana kayıyor. "Ve bir arkadaşını da getirmişsin."

"Alex bir arkadaş getirdi," diye düzeltiyor Patience ve bunu sırf annesini kızdırmak için yaptığını hissediyorum.

Ursa mırıldanıyor, ne onu ne de beni fark ediyor.

"Onun için endişelendiğin için bu hafta sonu bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diye devam ediyor Patience. "İyi görünüyor."

"İyi mi?" Ursa hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi alay ediyor. "Kardeşin eve gelmeyi bırak, konuşmayı bile reddediyor. İyi olmaktan çok uzak."

"Şu anda burada." Patience omuz silkiyor. "Başka bir Sigma Sin kıyameti planlamak için babamla buluşuyor."

"Sadece arayı kapatıyorlar." Ursa, Patience'ı başından savıyor. "Yalnız mı? Herkesten uzakta mı?"

"Babanın ofisinde muhtemelen onun için bir kitap vardır."

"Burada yeterince kitap yok mu?" Mırıldanıyorum, Ursa kaşlarını çatınca ne kadar gereksiz bir şey söylediğimi fark ediyorum. "Sadece söylüyorum."

Neyse ki Patience yorumumun etrafından dolanarak annesinin dikkatini tekrar kendisine çekiyor. "Ben artık çocuk değilim anne. Babamın ona verdiği kitaplarda ne olduğunu biliyorum. Babamın Alex'e ne yaptırdığını biliyorum."

"Kardeşin ne isterse onu yapar." Ursa elini sallayarak, içkisini yudumlarken Patience'ı görmezden geliyor.

"Çünkü sadece Alex'in istediğini yapmasına izin var, değil mi? Sadece onun patavatsızlıkları affedilebilir. Sadece o hata yapabilir. Ben sen ve babam hayatımı kâbusa çevirmeden Bristol'dan yaz için bile ayrılamazken?"

"Bu kadar dramatik olmayı bırak, Patience." Ursa'nın bakışları sakinleşir. "Senin deyimimle *hayallerinin* peşinden koşmanı finanse ettik. İhtiyacın olmadığı halde o aptal diplomanı alıyorsun. Bu yaz tamamen gereksizdi. Bunu desteklememizi bekleyemezsin."

"Neden bir diploma ya ihtiyacı olmasın ki?" Ben kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi.

"Neden ihtiyacı olsun ki?" Ursa, ses tonunda zerre kadar samimiyet olmadan soruyu bana yöneltiyor. "Bunu ne için kullanacak?"

"Üniversiteden sonra iş bulmak için mi?" Bu hileli bir soru mu?

"Bir iş. Ne kadar saçma." Ursa alay ediyor. "Ve Alex'in ilgilenmeye karar verdiği kız bu mu? Şaşırmamalıyım."

Omuzlarım dikleşiyor ama cevap veren Patience oluyor.

"Nedenmiş o anne?" Patience'ın sesi ürkütücü derecede sakin. "Tanrı Alex'in bir kukladan daha fazlası olmak isteyen bir kadını takdir etmesini yasakladığı için mi?"

"Patience." Ursa boynundaki haçı kavırıyor. "Tanrımızın adını nasıl kullandığına dikkat et."

"Yoksa ne olur?" Tüm sıcaklık odayı terk etti. "Bana tespih mi çektireceksin?"

Odayı kaplayan sessizlik neredeyse dayanılmaz. Ateşin her çıtırtısı beni daha da geriyor. Özellikle bir korun gürültülü şaklamasıyla sıcıyorum. En azından bu hareket aramızdaki soğukluğu bozmaya yetiyor.

"Yazın tadını çıkar, Patience." Ursa uzun kırmızı tırnağıyla bardağına vuruyor. "Bittiğinde konuşacak daha çok şeyimiz olacak."

Yorumundaki hiçbir şey iyi dilek gibi gelmiyor. Bu olsa olsa bir tehdittir.

Bir kez daha, beni düşündüğümden daha fazla hoş karşılanmadığımı hissettiren bakışma yarışına giriyorlar.

"Kullanabileceğim bir banyo var mı?" Ayağa kalkıyorum, ellerimi beyaz yazlık elbisemden aşağı doğru fırçalıyorum.

Aklıma gelen en iyi bahane bu ve Alex dönene kadar buradan gitmem gerekiyor. Eğer babalarının korkunç olduğunu düşünüyorsam, annelerinin yirmi kat daha kötü olduğu izlenimini ediniyorum. Alex'in bütün gece yanımda olacağını söyledikten sonra beni neden ikisiyle yalnız bıraktığını anlayamıyorum.

"Kütüphanenin dışında bir tuvalet var, solda üç kapı var." Ursa'nın soğuk bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sana rehberlik etmesi için birini çağırabilirim."

"Eminim bulabilirim." Gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Birkaç kapı aşağıdaki tuvaleti bulamadığıma göre benim tamamen beceriksiz olduğumu düşünüyor olmalı.

Hem hangi yüzyıldayız? Eğer bir ev tuvaleti bulamayacağınız kadar büyükse, o noktada ev sayılır mı?

Ben uzaklaşırken Patience bakışlarıma karşılık vermiyor ya da bir şey söylemiyor ama artık annesine de bakmıyor. Odak noktası şöminenin üzerinde asılı duran büyük bir haç. Patience'ın bazen taktığı basit haç kolyesi dışında, onun dindar biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Lancaster'ların evine bir kez girdiğimde bunun nedenine dair ipuçları alıyorum.

Kütüphaneden çıkıp devasa koridora adım attığımda büyük kapı gıcırıyor. Başlı başına bir oda olacak kadar geniş, masalar ve vazolar yolu kaplıyor.

Aslında tuvalete gitmem gerekmediğinden, duvarları çerçeveleyen tablolarla b a k a r a k yavaşça yürüyorum. Gerçek boya tuvalin üzerinde kabarmış ve kalkmış. Bir servete mal olmuş olmalılar.

Buna şaşırmamalıyım. Buradaki her şey gerçek. Baskı ya da fırçalanmış altın değil, ama sağlam ve en ufak bir sahteliği yok. İnsanların aksine.

Ailenin uzun bir tablosunun önünde durup, resmin tamamını görebilmek için boynumu eğiyorum. Alex ve Patience arasında iki yaştan biraz az fark var ve resimde sekiz ve on yaşından daha büyük olamazlarmış gibi görünüyorlar.

Alex'in saçları o zamanlar daha beyazdı. Daha parlak.

Gözleri parlıyor ve acaba ressam özgür mü davranmış yoksa gerçekten de bir zamanlar şimdiki karanlığı taşıyor muydu diye merak ediyorum.

Koridorda boğuk bir ses yükseliyor, dikkatimi çekiyor ve kendimi ona doğru adım atarken buluyorum. Aslında kütüphaneye geri dönmem gerekiyor ama ses tonu daha da hararetlenen Gideon Lancaster'ın sesine ayaklarımın beni götürmesine engel olamıyorum.

"Onu tanıyamayacağımı mı sandın Alex?" Gideon'un sesi Alex'i çekip götürdüğünde sahip olduğu sahte hoşluklardan arınmış.

Ofisin önünde duruyorum ve kapıdaki çatlaktan zar zor görebildiğim kadarıyla yaklaşıyorum. Gideon masasında ayakta duruyor, parmak uçlarını masaya dayamış, Alex ise karşısındaki sandalyede oturmuş, sıkılmış görünüyor. Bakışları ilgisiz bir şekilde odanın içinde gezinirken babasına cevap verme zahmetine girmiyor.

"Buraya kadar eski mezarları kazmak için gelmedik ve onun yapabileceği şey de tam olarak bu. Karnaval çöpleri için çalıştığımız her şeyi mahvetmeye hazır mısın? Bu aileyi korumak için neleri feda ettiğimi çoktan unuttun mu? -Seni korumak için mi?" Gideon masanın etrafında dönerek yaklaşıyor, kenarına oturuyor ve daha yumuşak bir bakışla oğluna bakıyor. "Bunu kontrol edemezsen neler olabileceğinden bahsetmiyorum bile." Neden bahsettiğini açıklar gibi bir el sallıyor. "Ona zarar verme riskini göze alıyor musun?"

Alex'in bakışları babasına kayıyor, öfke alevleniyor.

"Bana sanki benim suçummuş gibi bakma," diye devam ediyor babası. "Kayıyorsun, Alex. Sana yardım etmeme izin ver. Sen Montgomery'ye gittiğinden beri her şey değişti. Declan oyunu kaosa sürükledi. Şimdi birbirimize her zamankinden daha fazla güvenmeliyiz, oğlum. Seni umursamaz yapan bir kız için her şeyi riske atamazsın. Ne yaptığını biliyor mu? Kim olduğunu? Ona Oregon hakkındaki gerçeği söyledin mi?"

Oregon.

Yumruklarımı sıkarken tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor, anılarımdaki duman kokusuyla savaşıyorum. Adamın elindeki yüzükte Sigma Sin amblemi vardı. Remi'ye kimin saldırdığını bulmak için beni Bristol'a götüren ipuçları.

Onu kimin öldürdüğünü.

Alex olamazdı.

Olamazdı.

Bir adım geri atıyorum ve yanlışlıkla bir masanın köşesine geri dönüyorum, bu da bir vazanın devrilmesine neden oluyor. Çarpma sesi koridorda yankılanıyor ve bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken kararlılığımı kırıyor.

Alex sesle birlikte dönüyor ve kapıdaki aralıktan gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Buraya gelmemeliydin."

Bunu psikiyatri koğuşundaki aynaya yazmıştı. Bunu Oxy ya da Marco yüzünden söylediğini sanmıştım. Ama öyle değilmiş.

Burayı kastetmişti. Bristol.

Bu kasabaya. Bu okula.

Sigma Sin'e.

Alex, Remi'nin öldüğü gece Oregon'daydı. Bütün bunların başlamasının sebebi o. Bu yüzden bana hiç sormadı. Kalçamdaki bıçağı ya da kabusları hiç sorgulamadı.

Sorgulamasına gerek yok. Onları oraya koyan o.

BENİ BULDU

ALEX

"ORADA MIYDIN?" Mila'nın sesi çatlar. "Sen miydin?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür. Duyguları dökülüyor. Ve ilk kez, acaba bu yüzden mi insanları öldürmek için zaman ayırmayı tercih ediyorum diye merak ediyorum. Çünkü onları kıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bazıları için tırnaklarını koparmak. Bazıları içinse kırık kemikler. Mila için tek gereken, altındaki yumuşak kalbe hızlı bir darbe indirmektir.

Kaburgalar.

Bir cümleden fazlası değil ve inandığı her şey paramparça oldu.

Bana bakarken gözlerinde korku en az korkunç duygu haline gelene kadar değişti.

Yüzünün her yerinde hayal kırıklığı ve tiksinti vardı.

Sırtım ofis kapısına dönükken, babam göz ucuyla onu görmüş olmalı. Gerçeğin elimi zorlayacağını bildiği için bilerek öyle söyledi. Gözleri yaşlı, yeşil gözlü kız için yalanlarımı ortaya döktü ve şimdi gözümün önünde parçalanıyor.

Manipülasyon ve kontrol babamın iyi olduğu şeyler. Bu onun hakkında her zaman saygı duyduğum bir şey çünkü bana bunları bir kontrol aracı olarak kullanmayı öğretti. Ama Mila bir adım daha geri çekilip aramızdaki çatlak genişledikçe, babama olan sadakatim kenarlarından yıpranıyor.

O benim için cesetler gömdü.

Bana karanlığa nasıl hükmedeceğimi öğretti.

Annemin başarısız olduğu yerde bana rehberlik etti. Ev'in başarısız olduğu yerde koruma sağladı.

Bana Sigma Sin olmanın ne demek olduğunu öğretti. Ona güvenmişim.

Ama Mila dönüp gittiğinde, bir şeyler kayıyor. Çatladı. Eğer kaderimde babam gibi olmak varsa, onun gitmesine izin vermek en iyisi mi?

Keşke yapabilseydim.

Aramızdaki bağ gergin ve bir sonraki adımı beni sandalyemden kaldırıyor. Göz ucuyla babamın koridora doğru el salladığını görüyorum. "Daha fazla soruna yol açmadan önce git onunla ilgilen."

Sorunlar.

Bizim yarattığımız sorunlar.

Ev'in ürettiği sorunlar.

Mila farkına varmadan çok önce yoluma çıkan sorunlar. Montgomery'ye ilk ziyaretinden çok önce.

Sırlarımı itiraf eden kişi olmama izin vermeyerek daha da kötüleştirdiği sorunlar.

Babam dönüyor, beni kovmaya ya da yarattığı karmaşayı kabul etmeye zahmet etmiyor. Ofisten ilk o çıktı, kütüphanenin aksi yönüne doğru ilerledi.

Ben onu takip ederken.

Kalbini kırdığım kız.

Ölüm meleğim, beni eve götürmeye geldi.

Ön kapı Mila'nın arkasından tıkrıyor, ama buraya arabayla gelmediği için fazla uzaklaşamaz ve anahtarlar bende. Sadece bir dakika arkasıdayım ve dışarı çıktığımda onu arabanın kolunu çekiştirirken buluyorum, içeri girmeye çalışıyor.

Ben yaklaşırken öfkeli bakışları benimkilerle buluşuyor ve kilitli kapıyı tekrar çekiştiriyor.

"Siktir git, Alex." Arabamın tavanına bir tokat atıyor ve hemen elini tutuyor çünkü muhtemelen çok acıtıyor.

Hiç düşünmeden eline uzanmaya çalışıyorum ama o beni geri çekiyor. Aramızdaki mesafe daha da açılıyor.

"Yapma." Yanaklarından süzülen yaşlar şimdi acı ve öfke karışımı. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Mila-"

"Bana bunun doğru olmadığını söyle." Omuzlarını geriye çekerek sözümü kesti. "Remi'nin öldüğü gece karnavalda olmadığını söyle. Baban Oregon'dan bahsederken bundan bahsetmediğini söyle."

"Söyleyemem."

Mila cevabım karşısında irkildi ve sanırım gerçekten farklı olmasını istiyordu. Keşke öyle olsaydı çünkü bu onu tüm bunlardan kurtarırdı.

"Sen-" Hıçkırıkları öfkeye dönüşür. "Onu sen öldürdün-"

"Öyle değil Mila." Bir adım öne çıktım ama o geri çekildi.

"Dokunma bana."

"Anlamıyorsun." Ona tekrar uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Haklısın. Hiçbir şeyi anlamıyorum, en çok da seni. Dürüst olduğumuzu sanıyordum. Ya da en azından senin olabileceğin kadar dürüst. Oxy'ye ne yaptığını biliyordum ama beni kendi boktan yönteminle korumaya çalıştığın için görmezden geldim. Tüm uyarı işaretlerini görmezden geldim çünkü onları görmek istemedim. Önemsemediğine inanmak istedim. Ama her konuda yanılmışım, değil mi? Sen gerçekten bir canavarsın."

Canavar.

Şimdi göğsümde sürünüyor. Canavar asla tam olarak körfezde değil. Her zaman huzursuz.

Bana pek çok şey söylendi.

Psikotik. Deli.

Ama ondan hiç duymadım. Mila'dan hiç duymadım.

Canavar.

Şakaklarımın arasında titreşiyor. Kulaklarıma yapışıyor. Boğazımda katran var ve yutkunamıyorum. Düşünemiyorum. Çünkü o haksız değil.

"Sen de tıpkı onlar gibisin." Bir adım daha geri atıyor. "Hayır, sen onlardan daha kötüsün. Remi benim en iyi arkadaşımdı, Alex. Orada büyümenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ailemin beni bir rol olarak kullanmaktan başka bir şeyi ne kadar az önemsemediğini? Remi benim ailemdi. Beni anlayan tek kişiydi. Sen olduğunu bana nasıl söylemezsin?" Nefes alamıyormuş gibi göğsünü sıkıyor. "En iyi arkadaşımı öldürdün."

"Ben öldürmedim."

"Yalan söylemeyi kes!" O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, başka bir yerde olsa insanlar neler olup bittiğini merak edebilirdi.

Burada değil, her yöne bir mil boyunca uzanan tek yer Lancaster arazisi. Ölü, karanlık gece. Kan ve sırlar.

"Yanlış anladın." Vücudunun paramparça olacağından endişe ettiğim kadar şiddetli bir şekilde titrerken öne doğru adım atmaya cesaret ediyorum. "Remi'yi ben öldürmedim."

"Onun adını söyleme."

"Tamam." Dikkatli davranarak başımı sallıyorum. "O gece oradaydım Mila. Bu konuda haklısın. Ama ona zarar veren ben değildim. Seni yangından çıkaran bendim."

Başka biri olsa rahatlamayı beklerdim. Ne de olsa onun en iyi arkadaşını ben öldürmedim. Ama Mila'yı tanıdığım için, itirafımın yanaklarından daha fazla gözyaşı dökmesine şaşırmadım.

O tamamen kalp. Göğsünün içinde atan o yumuşak, tatlı organ.

Ve en iyi arkadaşının hayatını kurtarmak için çadıra koşmaya çalıştığında onu yakalayan kişi bendim. Onu durdurdum.

"Hayır." İnançsızlık yanaklarını
renklendirdi. "Evet."

"Beni sen çıkardın." Fark edince sesi çatladı. "Beni durdurdun. Remi senin yüzünden hâlâ ölü."

"Ve sen hayattasın."

"Umurumda değil."

"Benim umurumda." Neredeyse bir fısıltı ve yeterli
değil. Asla yeterli olmaz.

Sesimi kullanmayı bırakmamın birçok nedeninden biri de bu. Hiçbir gücü yok. Eylem gibi değil. Mila'ya benim için ne ifade ettiğini göstermek istedim, kelimelerin ötesinde. Artık bunu asla göremeyecek. Buna asla inanmayacak. Çünkü tek duyacağı yankılanan yalanlar olacak. Biriken ve gerçek olanı maskeleyen yalanlar.

"Söylediklerin durumu daha iyi yapmıyor." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı, dudağının üzerinden ağzına süzülür. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bilmiyorum." Gerçek bu.

Kolları iki yanında gevşek. Yenilgi gözlerindeki umudu söndürüyor. Bir zamanlar yanan şeyin dumanı içinden sızıyor, bakışlarını öyle derin bir acıyla örtüyor ki bir kara deliğin merkezine dönüşüyor.

İçine girdiğim kara deliğin.

"Bana yalan söyledin." Sözleri fısıltıyla bile olsa çatlıyor. "Ona zarar veren adam sen olmayabilirsin ama onu kurtarmama da izin vermedin. Başından beri biliyordun ve sadece sessiz kaldın."

Tartışmak istiyorum ama konuşamıyorum.

Ona dokunmak istiyorum ama hareket
edemiyorum. Felç oldum.

Canavar.

Mila arkasını dönüp gittiğinde beni yerimde tutuyor.

ANLAŞMA

MILA

SICAK BİR ÇIĞLIK bacaklarımı gıdıklıyor. Kollarımı karnıma sarıp yavaşça yükselen safrayı tutmaya çalışırken yazlık elbisemin kumaşını kalçalarım vuruyor. Karanlık orman gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor ve her birinden nefret ediyorum.

Ben zayıf değilim.

Kırılabilir değilim.

Kimsenin bana zarar verecek kadar yaklaşmasına izin yok. Artık değil.

Alex'in yaptığı hariç. Hile ve manipülasyonla yolunu açtı. Göğsüme bir çekiç indirdi ve kalbimi kendi yıkım odasıymış gibi kullandı. Her şeyi paramparça etti.

Bir damla gözyaşını silerken alevlerin sıcaklığını hâlâ hissediyorum. Etin yanık kokusunu alıyorum.

Sırlar.

Daha fazla sır.

Montgomery'de bana bakmadan önce kim olduğumu biliyordu. Beni Sigma House'da ve kütüphanede yakaladığında ne aradığımı biliyordu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum ve yemin ederim Remi'nin hayaletinin yanımda dolaştığını görüyorum. O adam onu boğazından yakalayıp çadırın ortasındaki kirişe yapıştırırken attığı çığlıkları duyabiliyorum. Kapüşonu yüzünü kapatıyordu ama bacaklarının arasına uzanıp onu yakalayan eli açıkça görülüyordu.

Öfke ve hiddet içindeydim.

Bıçağı fırlatacak kadar uzun süre tuttum. Ama her seferinden farklı olarak, o gece hedefimi ıskaladım. Omzunun arkasına sapladım. Gerçek bir hasar verecek kadar sert değil, sadece dikkatini çekecek kadar.

İşte o zaman Remi'yi yana fırlattı. Kafası sert bir masaya çarptı ve bir mum yere devrilirken onu bayılttı. Alevler çadıra doğru ilerledi.

Çok hızlı
yanıyordu. Çok
sıcaktı.

Ve Remi tam ortadaydı, baygındı. Tam içeri adım atacaktım ki biri beni durdurdu. Ne kadar yalvarsam, tekmelesem ya da savaşısam da onu kurtarmak için alevlerin içine koşturamama izin vermediler.

Alex onu kurtarmama izin vermedi.

"*Mila!*" Remi nihayet kendine geldiğinde dumanların arasından benim için çığlık attı.

Ama artık çok geçti. *Alex* beni çimlerin üzerinde tutup bırakmayı reddederken o diri diri yanıyordu.

O zaman onunla daha çok mücadele ettim. Bana bir faydası olmadı. Çok güçlüydü ve iskelet yüz boyalı adama karşı mücadele ederken düzgün düşünemiyordum. Karnavalda Cadılar Bayramı'ydı, bu yüzden kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama o gözler.

O ela gözler.

Alex'le bakışlarımızı ilk kilitlediğimizde onları nasıl hatırlamadım?

Belki de hatırlıyordum. Belki de bunca zamandır biliyordum. Belki de sadece inanmak istemedim.

Gecenin içindeki bir hayaletti, ben savaşmayı bırakana kadar beni tuttu. Yorgunluk ve duman beni bilinçsiz hale getirene kadar. Çimenlerde uyandığımda yangın sönmüş, Remi ölmüş ve *Alex* gitmişti.

Onun ölmesine izin verdim.

Daha da kötüsü, yeterince mücadele etmediğim için onun ölmesine izin verdim.

"*Mila,*" diye sesleniyor *Patience* ve ben *Alex*'in arabasının yanımdan geçtiğini görmek için başımı çeviriyorum. "Arabaya bin."

Arka koltuğa baktığımda boş olduğunu görüyorum.

"Yalnızım." *Patience* durdu ve ben durakladım.

Birkaç dakika önce Lancaster arazisine açılan kapıdan geçtim ama hâlâ araziye çevreleyen karanlık ve boş yoldayım. Bu da kilometrelerce yürüyormuşum gibi gelse de fazla uzaklaşmadığım anlamına geliyor.

"Atla." *Patience* eğiliyor ve kapıyı açıyor. "*Alex* nerede?"

İçeri tırmanarak soruyorum.

"*Eve* dönüyoruz." Kapıyı kapattığımda öne doğru çekiliyor.

Arabasının içinde onun gibi kokmaktan nefret ediyorum, bu yüzden sığ nefesler almaya çalışıyorum.

Orman yolunda ilerlerken Sabır sessiz. Lastikler ve kaldırım arasında çakıl taşları çıtırdıyor. Müzik yok, sadece anılarımdan silebilmeyi dilediğim bir gecenin uğultusu.

"Bana ne olduğunu sormayacak mısın?" Daha fazla dayanamayınca sessizliği bozuyorum. "Yoksa Alex mi anlattı?"

"Bana hiçbir şey anlatmadı."

Yalanını anlamaya çalışarak ona bakıyorum ama yüz ifadesi bomboş.

"Merak etme." Patience'ın bakışları bana kayıyor. "Bana anlatmış olsa bile, yaptıklarını mazur göstermeye çalışmayacak kadar iyi tanıyorum onu."

"Mazeret falan yok." Pencereden dışarı bakmak için dönüyorum.

Ağaçlar gecenin karanlığında birbirine karışarak geçiyor. Düşüncelerimle bulanıklaşıyorlar ve yemin ederim hepsinde Remi'nin yüzünü görüyorum.

Neredeyse iki yıldır Bristol'daydım ve Alex'in başından beri sahip olduğu cevapları arıyordum.

Ona dokunmamış olsa bile -çadırdaki adam o olmasa bile- o hala Sigma Sin. Alex'in beni geride tutması, sakladığı gerçeğin kapsamı değil. Ya Remi'ye saldıran adam Alex'in arkadaşıysa?

"Herkes duruşma yüzünden Alex'e karşı korumacı olduğumu düşünüyor," diyor Patience, düşünce trenimi bölerek. "Ama sorunların başladığı yer aslında orası değil. Aksine Sigma House'un ona yardımcı olabileceğini düşündüm."

Ona bakıyorum, direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemlerindeki tüm renk akıyor.

"Kardeşim her zaman farklıydı. Duyguları bizim gibi işlemiyor. Bir düğme var ve bir kez çevrildiğinde, aklına koyduğu şeyden onu alıkoyabilecek hiçbir şey yok. Sanırım bunun için babama teşekkür etmeliyiz." Sabit bir nefes alırken elleri direksiyonun üzerinde dönüyor. "İlk kez birini öldürdüğünde on üç yaşındaydı."

"İlk kez mi?"

"Alex her zaman sinirliydi." Yüz ifadesi kararır. "Özellikle de değer verdiği insanları korumak söz konusu olduğunda. Eğer biri çizgiyi aşarsa, kendini tutmakta zorlanır. Babam da bunu kendi yararına kullandı. Ama inan bana, b ö y l e tepkileri beslemekten iyi bir şey çıkmaz."

Başını sallıyor ve yolu izliyor olsa bile bakışları anılarında.

"İlk kez birini öldürdüğü zaman bir kazaydı, ya da o öyle söyledi. Okulda bir kavgaya karışmış ve çocuk düşüp kafasını kırmış. İnsanlar buna inandı ama ben kardeşimi tanıyorum. Zamanla daha az tahmin edilebilir oldu." Yanağının içini ısıyor. "Alex'in Declan, Kole ve Liam ile arkadaş olması da yardımcı olmadı. Sigma Sin'in oğullarının hiç şansı yok. Eylemleri ne kadar sadistçe olursa, o kadar çok övülürler. Bu yüzden, tırmanmaya başladığında bile, babamın çizgisini koruduğu ve Ev için yararlı olduğunu kanıtladığı sürece bu ona karşı kullanılmadı."

"Bu çok boktan."

"Bir de bana sor." Dişleri gıcırıyor. "Ama o benim kardeşim. Hatalarını önemser ve bu onu son derece tehlikeli yapar."

"Bunu kişisel deneyimlerinden biliyormuşsun gibi söylüyorsun."

"Biliyorum." Boğazı zor bir yutkunmayla çalışıyor. "Bir keresinde beni korumuştun." "Neyden?"

"Hayır denmesinden hoşlanmayan birinden." Elleri direksiyonun üzerinde bükülüyor ve insanların çoğu zaman gözden kaçırdığı o karanlığı görüyorum çünkü Sabır onu iyi gizliyor.

"Alex senin için birini mi öldürdü?"

Patience başını sallıyor. "Ondan bunu istemedim. Yapmasını bile istemedim çünkü bunun ikimizin de kaldırabileceğinden daha fazla soruna yol açacağını biliyordum. Ama beni dinlemedi ve babam da bu hatayı Alex'i yaptıkları anlaşılmaya zincirlemek için kullandı."

"Bu ne zaman oldu?"

"Ben on altı yaşındayken."

Yani ben de on altı yaşındayken. Tam da Remi'nin öldüğü zamanlarda. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim çünkü Alex sadece beni güvende tutuyordu ve tüm kusurlarına rağmen beni önemsiyordu. Ama gerçek şu ki, bu onun yaptıklarını mazur göstermez ve onları doğru yapmaz. Sigma House'dan ne kadar nefret etsem de, onlardan daha iyi olmadığını biliyorum. Tek fark onu seviyor olmam, bu yüzden bu konuda kendime yalan söylemeyi tercih ediyorum." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Duruşmada Alex'e olanlar için ne kadar kızgın olsam da, bunun onu değiştireceğini düşündüm. Doktorların onu çocukluğumuzdan beri taşıdığı hastalıktan kurtaracağını düşünmüştüm. Alex'in duruşmadan çok önce psikiyatri koğuşunda olması gerekirdi, ama bunun ona bir faydası olmadı."

En azından bu konuda hemfikiriz.

"Ama sonra çıktı ve şimdi başladığımız yere geri döndük. Babamla anlaşmalar yapıyor ve ikisi birlikte etrafındaki herkese zarar veriyor." Bana baktı.

"Sonunda zarar görmek istemiyorsam kardeşinden uzak durmam için bir uyarıysa bu, bu gece mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldım."

"Nasıl ayrıldığınızı düşününce tahmin ettim." Patience hüzünlü bir gülümseme sunuyor. "Ama kardeşimi de tanıyorum ve sana değer verdiğini söyleyebilirim, yani bu o kadar basit **o l m a y a c a k**. Öylece pes etmeyecektir."

"Beni ezip geçmesine izin verecek bir paspas değilim."

"Öylesin demiyorum. Ama seni hiç kimseyle böyle görmedim. Arkadaşlarınla değil. Marco'yla değil. Seni hiç kimse için gerçekten incinirken görmemiştim Mila. Alex senin için bir şey ifade ediyor."

Bakışlarımı kucağımdaki ellerime indiriyorum çünkü o haklı. Marco beni aldattıktan sonra incindim ve utandım ama ağlamadım. Midemde şimdiki gibi bir düğüm yoktu.

"Alex'i yaptığı şey için affedebilir miyim bilmiyorum."

Ellerindeki kan yüzünden değil. Ama ondan gerçeği tam olarak öğrenip öğrenemeyeceğimi bilmediğim için.

"Onu affetmek zorunda değilsin. Onunla konuşmak zorunda bile değilsin. Konuşmazsan anlarım."

"O zaman bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü anlıyorum ve yalnız olmadığını bilmen gerekiyor. Onu sevmenin ne kadar acı verdiğini biliyorum."

Patience arabayı durdurdu. Konuşmanın içinde o kadar kaybolmuşum ki, yurda kadar geldiğimizi fark etmedim.

"Onu sevmiyorum."

"Tamam." Patience benimle tartışmıyor, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. Ondan *nefret* ediyorum. Onu sevemem.

"Her halükarda, bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Minnettarım." Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzüme ulaşmıyor. "Ama şu anda bunların hiçbiri için endişelenmemelisin. Okuldan, aileden uzakta yazın tadını çıkarıyor olman gerekiyordu. Kardeşinden."

Şimdi neden buna ihtiyaç duyduğunu anlıyorum.

"Deniyorum." Bakışları pencereden dışarı kayıyor. "Ve bundan bahsetmişken, gerçekten havaalanına gitmem gerekiyor. Akşam yemeği için hızlı bir geri dönüş oldu. I

beklemiyordum-"

"En iyi arkadaşın ve kardeşin arasında kitlesel kaos mu?" Cümlesini ben tamamladım.

"Onun gibi bir şey." Kaşları geriliyor. "Alex seni buraya getirmek için arabasını kullanabileceğimi ve Sigma Sin kölelerinden birinin onu daha sonra alacağını söyledi."

"Ne kadar nazikler."

Patience gözlerini devirir. "Evet, değil mi? İyi olacak mısın?"

"Eninde sonunda. Ama bunun için endişelenme. Los Angeles'ta iyi vakit geçir."

Patience benden ayrılmak konusunda kararsız görünüyor, bu yüzden ona hızlıca sarılıyorum ve kendini sorgulaması için ona bir an daha vermeyerek dışarı çıkıyorum. Arabayı değiştiriyor ve uzaklaşmak için ben yatakhaneye varana kadar bekliyor.

O kadar uzun süredir arkadaşız ki ondan kalmasını isteyebilirdim ve o da bunu yapardı.

Bir yanım keşke olsaydı diyor.

GERÇEĞİ GÖRMEK

MILA

Yurtlardaki sessizlik rahatsız edici. Kampüste ders çalışmak için kalan az sayıdaki öğrenci, hafta sonları şehir dışına çıktıklarında azalıyor. Ve bu gece, ne kadar boş olduğuna bakılırsa, Sigma House'da kalan herkesi eğlendiren bir parti olmalı.

Lobi sessiz ve asansör yolculuğu akıl almaz derecede sessiz. Arka duvara yaslanıyorum ve Patience'ın söylediği her şeyi düşünüyorum.

Sigma Evi'ne daha yakın olmak için Briar Akademi'ye kaydolduğumda, Remi'nin öldüğü gece karnavalda kim varsa beni ona götüreceğini ummuştum. Beklemediğim şey ise beni Alex'e götüreceğiydi.

Karnım dönüyor ve avucumu karnıma bastırıyorum.

Belki de ne olduğunu açıklamaya çalıştığında onu dinlemeliydim. Eğer Alex o gece oradaysa - Sigma House'un bir üyesi - muhtemelen Remi'ye çadırda kimin saldırdığını biliyordur. Ama gözlerinin içine baktığımda, yalanlarının derinliğini fark ettiğimde, orada bir saniye daha duramazdım. Ona zarar veren o olsun ya da olmasın, onu nasıl affedebilirim? Bırakın ona güvenmeyi?

Kalbim ağrıyor. Genelde böyle hissettiğimde Alex'e koşardım. Peki şimdi suçlu o olduğuna göre ne yapacağım?

Bizi kırdı. Yalan söyledi.

Ve yine de, *bizi ben bozdum*. Ailesinin evinde ona affedilemez şeyler söyledim.

Ona canavar dedim. Onu olduğu gibi kabul ettiğimi söyledikten sonra bunu yüzüne vurdum. Ben ondan daha mı iyiyim?

Asansör kayarak durdu ve aptal bir yanım kapılar açılırken Alex'in diğer tarafta durduğunu görmeyi bekliyor. İstedikim alanı bana vermemek onun yapacağı bir şey olurdu. Beni ölümle savaştığı gibi bununla da savaşmaya zorlamak.

Ama tabii ki orada değil.

Duvardan kalkıp boş zemine adım atarken bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Onu şimdiden ne kadar özlediğimi görmezden gelmeye çalışıyorum. Ta ki köşeyi dönüp yurt odamın dışındaki koridorda oturan birini görene kadar.

Ama bu Alex'in koyu sarı saçları, yaralı kolu ve bana bakan perili gözleri değil.

"Burada ne yapıyorsun?"

Marco ayağa kalkıyor, telefonunu cebine sokuyor. "Bir anlaşma yapmıştık. Sana bir hafta verdim, şimdi de sohbet etmek için buradayım."

"Bu karnavalda girdiğimiz gerçek bir bahis değildi. Gerçi belli ki ipucu almakta zorlanıyorsun." Bakışlarım Alex'in bıçağının Marco'nun omzuna saplandığı noktaya düşüyor.

"O pislğin bana yaptıkları için böyle mi özür diliyorsun bebeğim?" "Ben senin bebeğin değilim." Marco'yu iterek geçip çantamı arıyorum. Anahtar. "Ve benden ya da Alex'ten bir özür almayacaksın."

Marco bir elini başımın yanındaki kapıya vuruyor, arkamdan o kadar yaklaşıyor ki saçlarımı boynumun bir yanından çekerken vücudu sırtımla aynı hizaya geliyor.

"Senin psikopat oyuncağın beni bıçakladı, Mila." Nefesi boynumu gıdıklıyor. "İyileşmesi aylar sürecek. En azından bunu telafi edebilirsin." Dönüp onu bir adım geriye itmeye çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. "Bunu hak ettin."

"Ne yaptığım için? Beni affetmeni istediğim için mi? Seni önemsemişimi kabul ettiğim için mi?" Başparmağını çeneme sürüyor, ben de yüzümü geri çekiyorum. "Bütün bunları bizi özlediğini fark etmen için yaptığımı neden göremiyorsun?"

"Sen öyle san."

Kaşındaki tik sinirlendiğini ima ediyor ama sadist sırtışını bırakmıyor. "Sabırlı davrandım çünkü hatalı olan bendim. Seni beklemeliydim ve o diğer kızlarla birlikte olmamalıydım. Ama bu çok saçma. Birbirimizle bu oyunları oynamaktan bıkmadık mı?"

"Bu benim hayatım Marco. Oyun değil."

"Bundan emin misin?" Saçlarımı parmağının etrafında döndürüyor, yavaşça kolumdan aşağıya doğru takip ediyor.

Marco'nun dokunuşunun tenimi karıncalandırdığı zamanları hatırlıyorum. Ama parmakları kolumun üzerinde dikenli bir yol izlerken, zihnimde sessiz bir uyarı dalgalanıyor.

"Bana dokunmayı kes." Omuz silkiyorum.

Marco iki eliyle arkamdaki kapıyı tutuyor. "Yoksa ne olur? Onu Alex'e verdin. Neden benim olana dokunmama izin verilmesin?"

"Aylardır senin değilim."

"İşte burada yanılıyorsun. Önce sen benimdin ve bu hiç değişmedi." Başparmağıyla parmağı arasında çenemi kavırıyor. "Ben bir hata yaptım ve sen de psikopat erkek arkadaşınla benden intikam aldın. Ama artık ödeştik. Buna iyi diyelim ve başladığımız yerden devam edelim."

"Bu bir skor tabelası değil." Öyle olsaydı bile Marco'yla ödeşmiş sayılacağımız bir dünya yok.

Marco başını eğdi. "Sakın bana o puşa gerçekten takıldığını söyleme."

"Bu seni ilgilendirmez." Dişlerimi sıkıyorum. "Alex'le derdin ne senin?"

"Alex'le ne alıp veremediğim var? Akıl hastanesinden yeni çıkmış bir psikopat olması dışında." Marco elimi tutuyor ve Alex'in onu bıçakladığı göğsüne koyuyor. "Onunla anlaşmamın ne olduğunu bildiğine eminim."

"O bir kazaydı," diye yalan söylüyorum.

Patience'ın dediği gibi, Alex söz konusu olduğunda kaza diye bir şey yoktur ve ben daha yeni yeni derinliklerini görmeye başlıyorum.

"İkimiz de kaza olmadığını biliyoruz." Marco öfkeyle yaklaşıyor, neredeyse burun buruna gelecek şekilde eğiliyor. "Öyle olsa bile, bu yaptığı diğer şeyleri açıklamıyor."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yalancı." Marco ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Güzelsin ama o kadar da aptal değilsin. İkimiz de Alex'in Montgomery'de sözde kilit altındayken neyin peşinde olduğunu biliyoruz. Oxy'ye ne yaptığını. Bizi ayıran o mesajları sana nasıl gönderdiğini."

"Videoyu o mu gönderdi?"

Marco geri çekilir. "İlginç. Oxy'yi biliyordun ama mesajları bilmiyordun. Benim küçük hatamı sana bildirecek kadar kimin umursayacağını düşündün? Sana o videoyu kimin gönderdiğini merak etmedin mi?"

Elbette merak ettim ama Alex olduğunu düşünmemiştim. Beni sandığımdan daha uzun süredir manipüle ediyormuş.

Yoksa beni koruyor muydu?

Hayır. Onu mazur görmeyi bırakmalıyım. Beni takip ediyordu. Önemli bilgileri benden saklıyor. Hepsi ne için?

Bu bizi nereye getirdi?

"En azından gerçeği görmeye başlıyorsun." Marco kalçalarımın tutup beni kapıya yapıştırdı.

"Şu anda tek gördüğüm beni rahat bırakmayan, aldatan bir pislik." "Seni asla yalnız bırakmayacağım Mila. Senden önce de benimdi onunkilerdi. Kardeşlerimin yarısı için bacaklarını açabileceğini ve en azından bana iyiliğimin karşılığını vermeyeceğini mi sanıyorsun?" Eli bacaklarımın arasına doğru ilerliyor.

"Yapma." Elini itiyorum ve ona diz çökmeye çalışıyorum.

Ama Marco bana karşı çok çabuk üstünlük kuruyor. Dizini bacaklarımın arasına sokup kendini koruyor.

Sol bileğimi kavramayı başarıyor, ama sağ elim serbest, kalçama uzanıyorum. Oraya bağlanmış bıçağa.

"İyi denemeydi." Marco ben bileğime ulaşmadan bileğimi yakalıyor ve iki elimi de başımın üzerine itiyor.

Ona kafa atmaya çalışıyorum ama çok uzun. Ve hâlâ iyileşmekte olan omzuyla bile çok güçlü.

"Siktir git, Marco." Tükürüyorum ve yanağından aşağıya damlıyor, ama o sadece takdir ediyor gibi görünüyor. "Bırak beni."

"Oxy bana ne olduğunu anlattı. Seninle gerçekten bir şansı olduğunu düşünmüş. Senin küçük, alıngan bir şey olduğunu fark etmemiş. Ya da Alex'in en sevdiği evcil hayvanına karşı ne kadar korumacı olduğunu."

"Ben kimsenin evcil hayvanı değilim."

"Bundan emin misin? Yoksa neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum." Ya da şu anda bunu kendime itiraf edemiyorum. "Sence Alex şu anda ne yaptığını öğrenince *sana* ne yapar?"

Marco sırtıyor. "Hiçbir şey. Ben Oxy gibi takılan biri değilim. Ben bir üyeyim. Bana dokunamaz. Alex hiçbir kadının Meclis'i'n başına bu kadar bela açmaya değmeyeceğini bilir."

Ya Marco haklıysa?

Alex, üye olmadığı için Oxy'ye zarar vermekten kurtuldu. Muhtemelen yaptıklarını örtbas etmek için yardım etmeye fazlasıyla istekliydiler. Ama bu başka bir üyeye karşı ciddi eylemlerde bulunabileceği anlamına gelmez. Ona bıçak fırlatmak ve bunun bir kaza olduğunu iddia etmek bir şeydir. Bilinçli olarak intikam almak başka bir şeydir. Bunu riske atmaz. Özellikle de bu gece ona söylediklerimden sonra.

Gözlerim yaşıyor ama Marco için düşmelerine izin vermiyorum. O bunları hak etmiyor. Onun yerine, bu gecedeki beri içimde yanan ateşi

Yıllarca yüzeye çıkıp, bir gram korku duymadan onunla yüzleşmek.

"Yani gerçekte kim olduğun bu mu Marco?" Çenemi yukarı kaldırıp onun kara gözlerine bakıyorum. "Bir kıza istediğini yaptıramadığında, onu zorluyor musun?" "Sanki sen istemiyorsun, sürtük." Tutuşu sıkılaşır. "Düştüğüme inanamıyorum

Birlikte olduğumuz süre boyunca Bakire Meryem rolünü oynadın. Muhtemelen bunun beni sinirlendireceğini düşündün, değil mi? Sana bokunu söyleyeceğimi ve benim olanı talep edeceğimi mi? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Mila. Ama söz veriyorum, bunu telafi edebilirim."

Göğsümde bir panik dalgası kabarıyor ama ne yapmak üzere olduğumu anlamaması için gözlerimdeki soğuk ve sert bakışı koruyorum. Hızlı bir hareketle, ayağımı arkamdaki duvarla olabildiğince geriye doğru açıyorum ve sonra ileri doğru, doğrudan kaval kemiğine çarpıyorum.

Marco'yu üzerimden kaldırmaya yetmiyor ama elini gevşetiyor ve bana bir elimi kurtarmam için gereken süreyi veriyor. Bıçağıma uzanıyorum, bacağımdan çıkarıyorum.

Marco dizini tekrar bacaklarımın arasına sokuyor, öyle sert itiyor ki canım yanıyor. Çılgılığımı yutuyorum ve Marco'yu böğründen bıçaklarken acıyı görmezden geliyorum.

"Siktir." Marco sarsılıyor, boğazımı tutuyor ve başımın arkasını duvara doğru itiyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin, seni lanet sürtük."

Kan Marco'nun yanından aşağı, sap boyunca damlıyor. Solunum yolumu kestiği için görüşüm bozuluyor.

İkimizden biri hayatta kalamayacak ve ben odağımı kaybediyorum. Görüşümü kaybediyorum.

Gölgeler üzerime düşerken koridor kararıyor. Sersemlemiş bir halde, belki de ölümün beni eğlenen bir sırtışıla karşıladığını düşünüyorum.

Eğer öyleyse, Alex'e çok benziyor.

Ama sonra gölgeler Marco'nun arkasına yaklaşıyor ve bir el hâlâ Marco'nun böğründe bıçağı tuttuğum yere uzanıyor.

Alex'in yardımıyla bıçak serbest kaldı ve Marco kalkmaya başladı.

Yukarı.

Yukarı. Yukarı.

Yukarı. Yukarı.

Marco'nun gözleri hala arkasında birinin olduğunu fark ederek büyüyordu ki Alex benimkini -bıçağın sapını- sıkıca kavradı ve bıçağın ucunu Marco'nun boğazının yan tarafına sapladı.

Kan Marco'nun dilinde çağılıyor. Ama üzerime tüküremeden önce Alex Marco'yu saçlarından tutup geri çekiyor.

Marco bıçağa uzanır ama zaten çok fazla kan kaybetmektedir. Parmakları seğiriyor ve bıçağın boynunun yanından çıkan kısımla kendini kesiyor. Son bir tökezleme oluyor ve yere düşüyor, içinden kırmızı bir nehir akıyor.

Işık söndüğünde Marco'nun gözlerinin içine bakıyorum ve neredeyse kusacağım.

Ölüm, havayı tıkayan fiziksel bir varlık gibi koridorda asılı duruyor. Derimi ürpertiyor ve içimi çalkalıyor.

Uzun bir süre sonra nihayet çenemi kaldırmaya cesaret ediyorum. Boynumu geriye doğru uzatıyorum ve Marco'nun yanımdaki cesedinden hiç rahatsız olmayan Alex'le bakışlarımızı buluşturuyorum.

"Sen-" Başımı sallıyorum, bu geceyi bir araya getirmeye çalışıyorum. "O öldü."

Alex mırıldanıyor, telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor. "Kapıyı aç, Mila."

Kıpırdamayınca yazmayı bırakıyor ve gözlerini gözlerime kilitliyor. Ela gözleri hiç bu kadar koyu olmamıştı. Yine de en ufak bir pişmanlık belirtisi yok.

"Senin kapın." Çenesini arkamdaki kapıya doğru uzatıyor. "Kilidi aç ve içeri gir."

Bakışlarımı yerde yatan Marco'ya çeviriyorum. "Peki ya o?" "Onunla ilgileniliyor."

Tabii ki ilgileniliyor. Alex için bu pislikleri yapmak ve başkalarını nasıl etkilediğini düşünmeden halının altına süpürmek çok kolay.

Peki neden Marco'dan korktuğum gibi ondan korkmuyorum?

"Bunların hiçbiri seni rahatsız etmiyor." Bu bir ifade, soru değil. Alex ellerini ceplerine soktu. "Hayır."

En azından dürüst.

"Neden buradasın, Alex? Açıklamalarını istemediğimi söylemiştim."

"Öyle demiştin." Alex bir adım öne çıkıyor, yerdeki çantama uzanıyor ve ben daha kapıyı açmamışken kapıyı açıyor. "Ama aramızdaki işler böyle yürümüyor. O yüzden gözlerini ölü eski erkek arkadaşından ayır ve içeri gir. Konuşacağız."

FETİSHİM

MILA

Ben hâlâ kıpırdamamışken Alex kapıyı iterek açıyor ve beni kapıyı kaldırıp içeri girmeye zorlayarak Marco'yu koridorda ölüme terk ediyor.

"Ya biri onu görürse?"

"Yapmayacaklar." Alex bir elinde bıçak, diğer elinde telefonla beni yurt odasına kadar takip ediyor.

"Çok emin konuşuyorsun."

"Senin katında kalan herkes hafta sonu için dışarıda." Telefonu çalıyor ve ona bakıyor. "Ve Declan'ın bana bir iyilik borcu var."

"Declan kampüsün ortasında bir cesedi ortadan kaldırmaya razı olduğuna göre oldukça büyük bir iyilik olmalı."

"İyilik Teal'di." Alex telefonunu kaldırıyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

Şu anda Alex'ten ne kadar nefret etmek istesem de, sadece ikisinin anlayabileceği şekilde Teal'in yanında olduğunu biliyorum. Başka pek çok insanın olmadığı zamanlarda. Declan'ın bunun karşılığını ödemek için her şeyi yapacağına şüphe yok.

"Yani bu kadar mı?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Biri gelip senin pisliğini mi temizleyecek?"

Alex bana doğru geliyor, kaçmam gerektiğini biliyorum ama kaçamıyorum. Odayı geçip önümde durduğunda donup kaldım. Bıçak parmaklarının arasında dönüyor ve sonra sapını çenemin altına sokarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Pisliğini kastetmiyor musun meleğim?" Ses tonunda bir soğukluk var.

Ama sesi sinirlenmiş ya da hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıyor.

Hayır, etkilenmiş gibi. "Marco bunu hak etti."

"Daha kötüsünü hak etti." Alex kola baskı uygulayarak çenemi daha da kaldırıyor.

Övgüsü içimde bir şeyleri harekete geçirmemeliydi, özellikle de konuştuğumuz şey göz önüne alındığında. Ama omurgamı boydan boya kat eden soğukluk ısınmaya başlıyor ve her damarımı sızlatıyor. Beni içten içe ısıtıyor.

Alex beni ikiye bölen bir ustura. Ve o da benim tek turnikem olduğunu biliyor.

Bir adım geri atarak aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum, umarım bu onun ne yaptığını kendime hatırlatmak için yeterli olur. Alex bu gece beni Marco'dan kurtarmak için tam zamanında ortaya çıkmış olabilir ama bu onu Remi'nin ölümündeki rolünden muaf tutmuyor.

Koridordaki sesler dikkatimi kapıya çekiyor. Dışarıda biri var ama Alex irkilmiyor. Tahmin etmem gerekirse, onları bu karmaşayla ilgilenmeleri için oraya gönderen oydu.

Sigma House'un neler yapabileceğini yıllardır biliyordum ama bunu iş başında görmek bambaşka bir şey. Kimseye hesap vermiyorlar ve bu korkutucu.

Ne yapamazlar ki?

Bu soru aklıma gelir gelmez bir başkası aklıma geliyor.

"Marco, Meclis üyesi olduğu için ona zarar veremeyeceğini söyledi." Bakışlarım yataktan derme çatma mutfığa doğru ilerleyen Alex'e dönüyor.

Lavaboda bıçağımı durulamak için suyu çalıştırıyor. "Yaptığımız şey yüzünden başımın belaya gireceğinden mi endişeleniyorsun?"

Evet. "Hayır."

Sırıttırıyor, bakışlarıma karşılık vermiyor ama yalanın kokusunu aldığı belli. "Bu bir sorun olmayacak."

"Declan'ın sana borçlu olduğu iyilik yüzünden mi?" Başını sallıyor.

"Bunun aramızdaki şeyleri düzeltmesini bekleme. Seninle konuşmayı bıraktığımı söylemiştim ve bunda ciddiydim."

İçinden kıkırdıyor. "Ama benim seninle konuşmam bitmedi." "Seni affetmemi sağlayacak hiçbir şey söyleyemezsin."

"Kendine söylediğin yalanlara inanmayı tercih ettiğin için mi?" Musluğu kapattı.

Bir havlu kapıp yüzüme dönüyor ve bıçağı yavaşça havlunun üzerinde kurutuyor. paçavra.

"Yalanlardan bahseden tek kişi sensin. Tek yaptığın insanlara yalan söylemek. Ya da daha kötüsü, Sessiz ol. Neden her zaman gerçeklerden saklanıyorsun, Alex? Neden korkuyorsun?"

"Senden." Hiç irkilmedi.

İlk başta onu yanlış duyduğumu düşündüm.

"Ben mi?"

"Mm-hmm." Alex bir adım öne çıkıyor, gözleri bana bakıyor olsa bile mesafeli. "Dünyada beni korkutan tek şey sensin Mila Bianchi."

"Neden?" Belki de sormamalıyım çünkü bu konuşmaya davetiye çıkarıyorum demektir.

Ama bu hiç mantıklı değil. Sigma Sin'in kudretli gazabının yanında ben bir hiçim. Kimse benden korkmaz.

"Beni tahmin edilemez kılıyorsun. Pervasız." Alex bıçağı elinde döndürür. "Oregon bunun kanıtıydı-"

"Oregon hakkında konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü." Çok sertti ve ona durması için bağırarak istesem de bir adım daha atarak beni durdurdu. "Gerçeği mi istiyorsun? On sekiz y a ş 1 m d a y k e n Meclis için sorunlu bir şey yaptım."

"Başka birini mi öldürdün? Şok oldum." Gözlerimi deviriyorum ve Alex'in gözleri kısılıyor.

"Herhangi birini değil. Bir üyeyi öldürdüm." Çenesi gergin; kelimeleri kırılmış. "Üye olmamdan hemen önceydi."

"Ne olmuş yani? Marco bir üyeydi ve sen onu öldürdün. O kadar çok kuralın var ki, çoğunu çiğniyor gibisin."

Alex'in tüm vücudu gergin. Havada kızgınlık dalgalanıyor. Onu sınırlarının sonuna kadar zorluyorum ama şu anda umurumda değil.

"O zamanlar farklıydı." Sesi eşit, ama öyle kalması için mücadele ettiği belli. "Bana iyilik borçlu değillerdi ve yaptıklarım Meclis'teki şansımı mahvedebilirdi. Daha da kötüsü, beni yerin dibine sokabilirdi."

Alex'e ne kadar kızgın olsam da, onun öldüğü düşüncesi boğazımı düğümlüyor. "Peki bunu neden yaptın?"

"Çünkü o adam Patience'ı incitti." Ses tonunda hiç pişmanlık yok.

Özür de yok. Söylediklerini düşününce onu suçlayamıyorum.

"Belki de hak etmiştir o zaman." Omuz silkiyorum.

"Ona yapacak vaktimin olmadığı pek çok şeyi hak etti." Alex'in ifadesi ölümcül ve ben ürperiyorum. "Ama neyi hak ettiği önemli değil. O Meclis'in bir üyesiydi. Öğrenirlerse beni öldürürlerdi, bu yüzden babam kanıtları gömmeme yardım etti."

"Bunların Remi ya da Oregon'la ne ilgisi var?" "Ian'ın Oregon'da bir kardeşi vardı."

"Ian öldürdüğü adam mı?"

Alex başını sallar. "Annemin kilisesinde yeni papazdı. Annem ve Patience ona Bristol ile tanışması için yardım ediyorlardı."

"Ve o..."

Düşüncemi bitirmedim ve bitirmek zorunda da değildim. Alex'in gözleri soruma cevap veriyor. Ian bir papaz olabilirdi ama kutsal olmaktan çok uzaktı. Patience'ın peşindeydi.

Bu, ailesinin evindeki haça bakarken yüzündeki garip ifadeyi açıklıyor. En iyi arkadaşım hakkında gerçekten ne kadar şey biliyorum?

"Dediğim gibi, Ian'ın kardeşi Oregon'daydı," diye devam ediyor Alex. "Ian'ın Bristol'a taşındığını ve Lancaster'ların ona yeni kasabaya alışması için yardım ettiğini biliyordu. Ortadan kaybolması bir sorun yarattı. Tüm bağlantılar bizi işaret ediyordu. Kardeşi herhangi bir uyarıda bulunmadan önce onun icabına bakılması gerekiyordu."

"Yani Oregon'a Ian'ın kardeşini öldürmek için mi gittiniz?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Eğer puan kazanmaya çalışıyorsan-"

"Kardeşinin adı Torin Beech'ti." Alex sözümü kesiyor ve bir anım aklıma gelince kanım donuyor.

"Hadi Remi, bana onun hakkında bir şeyler anlat. Herhangi bir şey."

Remi iç çekti ve birbirimize her şeyi anlattığımızda neden bu kadar tereddüt ettiğinden emin değildim. Hoşlandığımız erkekleri. Söylediğimiz yalanlar.

Ama özellikle bu çocuğu sır olarak saklıyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum. "Peki." Umursamaz görünmeye çalıştı. "Adı Torin. Ama bu bilmeniz gereken her şey."

Torin.

Alex, Remi'ye saldıran adamı öldürmek için Oregon'daydı.

"Bu yüzden karnavaldaydın."

Alex bir adım daha yaklaşarak başını salladı. "Bu karmaşayı yaratan ben olduğum için, babam yarım kalan işleri benim halletmemin daha uygun olacağını düşündü. Ian'ın cesedini ortadan kaldırdı ve Torin'i halletmem için beni Oregon'a gönderdi."

"Ama sen yapmadın." Ağzım kurudu. "Remi'ye zarar vermeden önce değil."

"Doğru." Başını sallıyor. "Günün erken saatlerinde geldim ve gün batımına kadar beklemeye karar verdim. Cadılar Bayramı kostümleri ve sahte kan olayı örtbas etmeye yardımcı olacaktı. Ama sonra dikkatim dağıldı."

"Neye?"

"Senin tarafından." Parmak eklemlerinin arkasını yanağıma sürüyor ve ne kadar yakın durduğumuzu fark ediyorum. "Seni ilk gördüğümde arkadaşınla dönme dolaptaydın. Gülümsüyordun. Gülüyordun. Gösteriler arasında mola veriyordun. Gözlerinde o kadar çok ışık vardı ki, bunu saklamakta nasıl bu kadar iyi olduğunu merak etmeden edemedim."

"O zamanlar hiçbir şey saklamıyordum."

"Öyleydin." Vücutlarımız neredeyse aynı hizada olacak şekilde yaklaşıyor. "Farkında olsan da olmasan da. Kaybolmuştun. Bitmemiştin. Benim gibiydin."

"Ben senin gibi değilim."

"Çoğu açıdan bu konuda haklısın. Ama dönme dolaptan indiğinde ve Remi uzaklaştığında, gülümsemenin düşmesine izin verdin ve kimsenin bakmadığını düşündüğünde sakladığın acıyı gördüm. Bu iki yönün arasında gidip gelmek senin için çok kolay. O zamanlar benim için olduğu gibi değil."

İtirafıyla birlikte odadaki hava inceliyor.

"O gece dikkatimin senin tarafından dağıtılmasına izin verdim. Bunu nasıl yaptığını çok merak ediyordum," diye devam ediyor Alex. "Onu izlemem gerekirken seni izledim. Seni takip ettim ve gözlerimi elimdeki görevden ayırdım. Ve bu bizi arkadaşına saldırdığı o çadıra götürdü. Yani haklısın Mila. Bu benim hatam çünkü Torin ona bir şey yapmaya fırsat bulamadan işini çoktan bitirmiş olmalıydım. Ama yapmadım."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama düşmüyorlar. Sanki kurumuş gibiler. "O zaman neden ona yardım etmeme izin vermedin?"

"Neye yardım etmedin?" Başını eğiyor. "Seni yakaladığımda perdeler çoktan alevler içindeydi. Arkadaşın çoktan ölmüştü."

"O yaşıyordu."

"Değildi."

"Çığlıklarını duydum!" Çığlık atıyorum ve sesim o kadar yüksek çıkıyor ki boş olmasa tüm kat bizi duyacak.

Ama umurumda değil. Her şey yeniden anlam kazanana kadar avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum.

"Remi çığlık atmıyordu." Alex o kadar hareketsiz ki ürkütücü. "Fuar alanında yardım isteyen insanların bağırıışlarını duydun. Duymak istediklerini duydun, böylece kendine onun hâlâ hayatta olduğunu söyleyebildin. Ama Remi gitmişti."

"Onun adını söyleme."

Alex saçımı kulağımın arkasına kısıyor ve sesim fısıltıya dönüşüyor.

"Onun adını söyleme."

"Oraya gittiğimde ölmüştü Mila. Kafası masaya çarptığı anda ölmüştü. Torin bu yüzden kaçtı ve ben de seni bu yüzden çıkardım."

"Hayır." Kurtulmaya çalışıyorum ama çenemi tutuyor. "Evet."

Nefes almak için savaşıyorum. Anılarımdaki dumandan boğuluyorum. Zihnimde dönen resimleri anlamlandırmaya çalışıyorum. Torin onu yakaladı, ben de bıçağımı ona fırlattım. Onu yana itti.

O da düştü.

Sertçe.

Ama yaşıyordu.

Gözleri açıktı.

Ağzı hareket ediyordu.

Çığlık atıyordu.

Değil mi?

Gözlerimi kapattım ama şimdi tek duyduğum sessizlik. Remi gitmişti.

Alex yenilgimi hissetmiş gibi çenemi bırakıyor. Ama geri adım atmıyor ve bakışlarımızı ayırmıyoruz. Başparmağı yanağımı okşuyor ve tekrar ağladığımı fark ediyorum. Beni ateşin içinden çekip alan aynı eller şimdi beni teselli etmeye çalışıyor.

Beni yaşamaya zorlayan eller, oysa ben ondan sonraki onca yılı yaşamamış olmayı dileyerek geçirdim.

"Yanmama izin vermeliydin," diyorum sonunda. Dudaklarından hüznü bir gülümseme geçiyor. "Asla yapmayacağım." Buna inanıyorum. Tüm yalanlara rağmen.

"Oregon'dan ayrıldığımda seni bir daha göreceğimi hiç ummuyordum." Alex elini nazikçe saçlarımın arasına daldırıyor. "Ta ki sen kız kardeşimle Montgomery'ye gelene kadar, bir hayalet gördüğümü sandım. Ölüm meleği beni eve sürüklüyordu."

Meleğim benim.

Benim için kullandığı tek lakap bu çünkü öyle olduğumu düşünüyordu. bir şeydi.

"Beni buldun." Eliyle başımın arkasını tutuyor. "Sen beni karanlıktan çekti."

"Bana bunun olmasını neden engelleyemediğimi sorduğunda, sana bunun benim dikkatimin tam ortasında kendi üzerine çöktüğün için senin hatan olduğunu söyleyeceğim." Alex'in günlüğündeki kelimeleri ona tekrar okudum. *"Alevler içindeydin ve*

Titriyordum. Elimi sıcağın üzerinde çok uzun süre tuttum. Kalbimi yıkımın üzerinde tuttum. Senin içinde kayboldum."

Başını sallıyor.

Günlük yazısı benim hakkımdaydı. Her şey hep benim hakkımdaydı.

"Tüm yaptıklarım için seni hak etmiyorum Mila. Ama sen oradaydın. En zayıf olduğum anda bir kez daha yoluma çıktın." Elimi göğsüne götürüyor ve derisine yedi işaretin kazındığını bildiğim yerin üzerinde tutuyor. "Psikiyatri koğuşuna düştükten sonra neden devam ettiğimi sormuştun. Gerçek şu ki, bir süre devam etmedim. Konuşmayı bıraktım ve pes ettim. Ama sonra sen odama girdin ve her şeyi değiştirdin. En iyi arkadaşını kurtarmak için ölebilecek bir kız. Seni savunmasız bıraktığı için dayanamayacağım kadar büyük bir kalbi olan bir kız. Ben her yönden ölmüştüm ve sen oradaydın, hala savaşıyordun."

"Öylece gitmesine izin veremezdim."

Dudakları kısıldı. "Biliyorum."

"Remi'ye zarar veren adamı bulmak zorundaydım. Torin'i bulmalıydım." "Torin zaten ölmüştü Mila." Alex başını sallıyor.

"Hayır, ölmemişti. O gece çekip gitti. Onu kaçarken gördüm." "Sana duruşmamı anlattığım zamanı hatırlıyor musun? Neyin yanlış gittiğini?"

Alex'in yara izlerinin nasıl oluştuğuyla ilgili hikâyeyi hatırlıyorum. Birileri intikam almak istiyordu ve ona ulaşmak için duruşmasını kullandılar.

Gözlerim açılıyor. "Duruşman sırasında içeri sızan Torin miydi? Dövüştüğün kişi mi? Seni neredeyse öldüren mi?"

"Ama onu ben öldürdüm."

Arkamdaki duvara doğru yığılıyorum, kendimi ayakta tutmak için içgüdüsel olarak Alex'in bileğini tutuyorum. Zihnim yüzüyor. Alex ve ben her yönden birbirimize bağlıyız. Tek bir ipi keserek bizi ayırabileceğimi düşünüyorsam kendime yalan söylüyormuşum. Çok fazla ip var.

"Madem Torin'in öldüğünü biliyordun, neden bunu bana en başından söylemedin? Neden kuyruğumu kovalamama izin verdin?"

Ağzının kenarından yürek parçalayıcı bir gülümseme yükseliyor. "Çünkü bencildim ve benden nefret ettiğin düşüncesine katlanamıyordum. Sonunda beni gördüğün için değil. Dediğim gibi Mila, bu sefil dünyada beni korkutan tek bir şey var, o da sensin. Devam etmemin sebebi sensin. Bir miras haline gelmemin sebebi. Sen bana geri dönmenin yolunu buldun, ben de sana geri dönmenin yolunu bulmalıydım."

Söylediklerini anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Birbirimizi çok az tanıyorduk. Benimle en kötü anımda tanıştın."

"Bir insanın en kötü anında, sana gerçekte kim olduğunu gösterirler. O gün karnavalda bunu gördüm Mila. O zamanlar bir şey ifade etmese bile çünkü çok gençtik ve ben anlayamayacak kadar berbat durumdaydım. Ama gördüm... İçindeki mücadeleyi. Sevdiklerin için ne kadar çok savaştığını. Yöntemlerimiz bizi birbirimize zıt yapsa da bu konuda o kadar da farklı değiliz."

Sesim boğazımda düğümleniyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kimse bana onun b a k t ı ğ ı gibi bakmıyor. Kimse beni onun gibi görmüyor.

Ondan nefret

ediyorum.

Ama onu

seviyorum.

Ve Patience haklı çünkü çok acıtıyor.

Ama Alex beni koruyordu. Ne olduğunu anlayamadığı bir kızken bile. O zamanlar beni kurtardı ve şimdi de benim için savaşıyor. Benim için savaşmaya *devam ediyor. Benim i ç i n* Montgomery'den çıkmak için şeytanlarıyla savaştı.

"Şu anda seni affetmek istemem benim hakkımda ne söylüyor?" Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Alex alnını benimkine bastırıyor. "Benim olduğunu söylüyor."

Bir eli hâlâ bıçağı tutarken, Alex önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Ellerini bacaklarımda gezdiriyor, eteğimi kaldırarak kalçama takılı kılıfı ortaya çıkarıyor. Yüzü o kadar yakın ki, nefesinin sıcaklığının onun için acı çektiğim yerimi gıdıkladığını hissediyorum. Ama o bacaklarımda arasında biriken çaresizliği görmezden geliyor ve bıçağı nazikçe kınına sokana kadar soğuk bıçağı tenimde gezdiriyor.

Dizlerinin üzerinden bana bakarken elleri kalçalarımın arkasını, kıkımın hemen altını kavırıyor. Yaptığı her korkunç şeyden sonra bile -söylediğim her korkunç şeyden sonra- kendini benim merhametime bırakıyor.

Koyu sarı saçları gözlerinden birinin üzerine düşüyor ve boynunun yan tarafındaki yara izleri, beni izlemek için başını geriye doğru nasıl eğdiğiyle geriliyor.

"Burada işim bittiğinde ruhumu cehennemde özel bir yere gönderecek kadar çok şey yaptım Mila." Elleriyle kalçalarımın arkasını sıyrıyor. "Ama bana sunduğun huzurun kalp atışı için her şeyi tekrar yaptım."

"Affetmeye inanmıyor musun?"

"İnanmalı mıyım? Dua etmek istediğim tek tanrıça sensin.

O yüzden söyle bana, günahlarım için beni affedecek misin?"

Parmaklarım duraksıyor, saçlarına dolanıyor. İyileşmeye niyeti olmadığını bilsem de gözleri yalvarıyor. Beni daha önce uyardığı gibi, onun hastalığının iyileşmesi diye bir şey yok. Sadece var olmak var ve hayatta kalmak en zor kısmı.

Eğilerek alınımı Alex'inkine yaslıyorum. Parmakları kalçalarımın arkasındaki kavrayışlarını sıkılaştırıyor. Sanki bu atlıkarınca durmadan dönüyormuş gibi birbirimize tutunuyoruz ve o benim merkezim.

"Seni affetmek istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Ama sen kimsen olsun. Ne olursa olsun seni seviyorum."

"Aşk sana karşı hissettiklerim için yeterince büyük bir kelime değil." Elleri, parmakları bacaklarımın arasına girene kadar daha derine gidiyor. "Takıntı." Yavaşça elbisemi kaldırmaya başlıyor. "Saplantı." Kalçamı öpmek için eğiliyor ve ben saçlarını bırakmadan duvara y a s l a n ı y o r u m . "Fetişim." Öpücükleri içeri ve yukarı doğru hareket ediyor. "Seni seviyorum ve sen benim her şeyimsin. Şimdi sana tapmama izin ver meleğim."

Dudakları tam da bacaklarımın arasında ağrıyan yere konuyor.

BENİM KİŞİM

MILA

ALEX bacağımı omzuna atıyor. Dili göbeğimle buluşuyor ve ondan neden nefret etmem gerektiğini unutuyorum.

Bu adamın rahatlatıcı sözlerine kanmadım. Aklını kaybettiğinde bir günlüğe karaladığı kırık dökük düşüncelere tutundum. Gözlerinde kıpırdayan karanlığa tutundum. Sadece bir insan akıl almaz bir şey yaptığında var olan gölgelere.

Tatlı sözlerle ya da boş vaatlerle kanmadım. Tek bir gerçeğe inandım: Alex kırıldı ve onu tekrar bir araya getirmenin imkânı yok.

Ne kadar hasta ya da çarpık olursa olsun, bunu yapmak istemiyorum.

Alex diğer bacağımı omzuna atıp sırtımı duvara yapıştırıyor, bir yandan da merkezimi öpüyor. Her sınırı zorluyor. Sanki bensiz nefes alamıyor.

Ben de onsuz var olamıyorum.

Ellerim dalgalı saçlarına dolanıyor ve nefesimi kaybediyorum. Diliyle bir sonsuzluk çizerken kalbim sıkışıyor. Dudaklarıyla bir söz yazıyor ve ben uzayın en karanlık kısımlarına sürüklenirken gözlerimi kapatıyorum.

Alex kıcımlı çekiştiriyor, kalçalarımı eğiyor ve beni ağzına doğru sürmeye zorluyor. Binlerce kelebek uçuşuyor ve ben onları kovalasam da bana verdiği bu hissi yakalamaya asla yaklaşamıyorum. Her şeyi tüketiyor.

Parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar her sinirime işlemiş durumda. Tüm vücudum kıvrılıp bükülüyor ve onun dokunuşuna boyun eğiyorum.

Alex beni diliyle beceriyor ve sonra o yavaş, işkenceli taramaları yapmaya başlıyor.

Sonsuza

kadar.

Her

zaman.

Sonsuza kadar.

Tırnaklarım kafa derisine batıyor ve bakışlarımız birleştiğinde parçalara ayrılıyorum. Ona kanayan açık bir yara. Etrafımdaki dünya paramparça oluyor.

beni onunla birlikte. Ve ben dudaklarına yapışırken o da beni o sıcaklığa tutuyor. Doruk noktamda beni öperken beni izliyor.

Görüşümün kenarları netleşmeye başladığında hala nefes nefese kalıyorum. Ama bu ihtiyaç dizginlenemez. Tek yaptığı tüketen, boğan ve alan bu arzuyu uyandırmak.

Düşüncelerimi okumuş gibi bacaklarımı omuzlarından indiriyor ve hızla ayağa kalkıp beni kaldırıyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve beni yatak odama taşıırken ağzı benimkiyle buluşuyor.

Öpücük ikimizin bir karışımı. Ben onun dilinde. O benim kalbimde.

Ben bir bıçak ustasıyım ama yine de onu asla kesip atamam. İçime yaydığı bu hastalık tedavi edilemez.

Beni yatağa yatırırken oda kendi ekseninde dönüyor. Vücudu benimkinin üzerinde. Dizlerimin arasında dururken dizlerimin bağı çözülüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Bakışları üzerimde gezinirken soruyorum.

"Sana ihtiyacım olduğunu." Alex gömleğinin arkasını tutup bir hamlede sıyrıyor.

Sadece gözlerimle görebildiklerimi değil, daha derinlerde var olan yara izlerini de sergiliyor. Verdiği ve katlandığı acılar.

Elbisemi belime kadar çekiyorum, sonra oturup tamamen çıkarıyorum.

Tam kalçama bağlı bıçağa uzanıyordum ki Alex elini benimkinin üzerine koyarak bıçağı çıkarmamı engelliyor.

"Bırak onu." Pantolonunun düğmelerini açıyor. "Sikimi sürerken o şeyle ne yaptığını düşünmek istiyorum."

"Sen hastasın."

Karanlık bir sırtış yanaklarını geriyor. "Hiçbir fikrin yok." Bir kez olsun haklı olduğunu düşünüyorum.

Alex pantolonunu çıkarıyor ve sertleşmiş siki bana doğru uzanıyor. Her zaman biraz ulaşılmazdı, bu yüzden şimdi önümde durup onu görmeme izin vermesini takdir ediyorum. Uzanarak onu dibinden ucuna kadar okşuyorum, bana izin vermesine bayılıyorum.

"Senin dokunuşun." Elini benimkinin üzerinde tutuyor ve sikinin etrafında sıkıyor. "Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Öyle mi? Sanırım bir süre onsuz kaldığında bunun olması kaçınılmaz." Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Benden önce ne kadardı? Seni Montgomery'ye gönderen duruşmadan beri bekârsın, değil mi?"

Alex duraksıyor, elimi çekerek kalçalarımı kavırıyor ve ben üstte olacak şekilde bizi yatağa yatırıyor.

"Evet," diye cevap veriyor, sikini altımdan kaldırarak.

Ama beni içine sokmaya çalıştığında direniyorum, değişiklik olsun diye onunla oynuyorum. Geri çekilmeden önce bir inç indiriyorum - geniş gerginliği hissetmek için yeterli -.

"Siktir, Mila." Tekrar yaptığımda boynundaki damarlar gerildi.

"Ne kadar sürecek?" Tekrar soruyorum, bu sefer onu reddetmeden önce bir inç daha batıyorum.

Alex'in kalçalarını kavrayışı acı veriyor ama ısırık umurumda değil. Bu acıya ihtiyacım var. Bu gerilime. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve tekrar kaldırmaya çalıştığında beni durduruyor.

"Yirmi iki yıl," diye cevaplıyor sonunda, kalçalarımın tutup beni sikinin üzerine itiyor.

Bedenim onun için gerilirken ses beyaz gürültüye dönüşüyor. Az önce söylediklerini düşünürken kulaklarım uğulduyor.

"Ne?" Onu yanlış duymuş olmalıyım çünkü Alex'in bakire olmasına imkân yoktu.

Alex doğrulup kollarını belime doladı. Aleti derinlere yerleştiriyor ve boğazımın ortasını öperken tamamen doluyorum.

"Senden önce acıdan başka bir şey yoktu." Bir göğsümün tepesini öpüyor, sonra diğerini.

"Sen-" Kalçalarımı kaydırduğında kekeliyorum. "Ben senin ilkin miydim?" "Ve tek."

"Neden?" Kaslarım çatılıyor ve içimde kaya gibi sert olmasına rağmen kıpırdamıyorum.

"Senin bildiğinden çok daha fazla açıdan berbat durumdayım ve hak ettiğim son şey iyi bir şeyler hissetmek. Ama sen..." Bıçağı kalçamdan alıyor, karnımın -göğsümün- ü z e r i n d e gezdiriyor, soğuk bıçağı tenimde dans ettiriyor. "Sana karşı koyamıyorum, Mila Bianchi."

"Bana sahipsin." Bıçağın sapını tutup boynumda durduruyorum. "Ve sen de bana sahipsin, meleğim."

"Teknik olarak, seni Sigma House ile paylaşıyorum." Parmaklarımı göğsüne kazınmış işaretlerin üzerinde gezdiriyorum.

"Beni de onlar gibi işaretlemek ister misin?" Alex bıçağı uzatıyor ve yavaşça yatağa uzanıyor. Karın kaslarındaki dalgalanmalar hareketle birlikte esniyor ve onu görünce sikini daha sıkı kavradığımda sırtıyor.

"İşaretle beni, Mila. Bunu istediğini biliyorsun."

Haklı ama yanlış. Mazoşist mi yoksa şu anda vücudunu o kadar az düşünüyor ki başka nelerin onu mahvettiğini umursamıyor mu bilmiyorum.

"Fazla düşünmeyi bırak," diyor kalçalarımı ovuşturarak. "Ruhumdan asla temizleyemeyeceğim şeyler için işaretler aldım. Onları başkalarının açgözlülüğü için aldım. Sen benim her şeyimken, benim için hiçbir şey ifade etmeyen şeyler yüzünden yara aldım. Bana beni sevdiğini hatırlatacak bir şey ver."

Kendisini bu şekilde görmesi acı veriyor. Kırılmış, yakılmış, kullanılmış ve manipüle edilmiş bir beden. Ve benim de aynısını yapmamı istiyor, ama farklı nedenlerle. Bu ana kadar başına gelen her şeyden daha değerli olduğunu kanıtlayacak bir şey istiyor.

Bu yüzden bıçağı göğsüne doğru indiriyorum, kalçalarımı sallıyorum ve bıçağın ucunu derisinde gezdirirken sikine biniyorum.

Bıçak ısırıldığında Alex inliyor ama bu acıdan çok zevkten kaynaklanıyor. Belki de durmalıyım. Ama yapamıyorum. Köprücük kemiğinin altından nazikçe geçerken kalçalarımı sallıyorum. Bıçağı aşağı doğru sürüklüyorum ve zevkle karışık acı onun aletinin beni sınırlarıma kadar germesine neden oluyor.

Dayanılmaz bir şekilde doluyum ve o sanki zar zor tutunuyormuş gibi kalçalarımı kavıyor. Son bir hamleyle, kanlı bıçağı kaldırarak kalbi tamamlıyorum.

Gözleri ateş gibi. Beni içten içe yutan siyah çukurlar. Ve ben ele geçirildim.

Onu kesip açmak ve içine girmek istiyorum. Ama yapabildiğim en iyi şey bıçağı dilime götürmek ve kanını dikkatlice yalamak. Metal ve Alex tadı.

Eğer ben onun ilkiysem, o da başka şekillerde

benim olacak. Ruhuma sahip çıkan ilk kişi.

Kalbimi ilk alan.

Ben bıçağı indirirken Alex'in çenesi geriliyor. Bileğimden tutup beni kaldırdı.

Onu.

"Alex." İnliyorum, ama beni ters çeviriyor, ona ulaşmaya çalıştığımda bana direniyor.

beni tekrar sikmeye başlaması için.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Bacaklarımın arasına yerleşirken yatağa damlayan bir su birikintisiyim.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey." Ağzını ağzıma dayıyor, sanki üzerimde kendi kanını tatmak istiyormuş gibi dilini içeri sokuyor.

Geri çekildiğinde sırtıyordu. "Kıpırdama."

Alex dizlerimi açıyor ve bıçağı çevirebilmesi için ayaklarımı yatağa yerleştiriyor. Diğer elini kullanarak bıçağın sapını amıma soktu.

klitorisimle oyuncak.

"Bu Őeyle sana neler yapacađım neler." Bıçađı tekrar saplıyor. "Kendini korumak için bir daha asla kullanmana gerek kalmayacak. Bu artık benim iŐim. Ama yine de takmanı ve bunu dűŐűnmeni istiyorum."

Bıçağı kendini kesmeden sokabildiği kadar derine sokuyor ve sonra çıkartıyor.

"Yala." Sapını bana doğru tutuyor ve ben de sűyleneni yapıp sapın tadına bakıyorum.

Ucuna ulaştığımda bakışları parlıyor ve bu sefer bacaklarımın arasına girdiğinde bıçağı bana doğrultuyor.

"Bana gűveniyor musun Mila?"

Başımı sallıyorum, belki de sallamamam gerekse bile.

Ve bıçakla i uyluğumun derisini deldiğinde battaniyeyi kavrayıp inliyorum. Bıçağı derimin űzerinde gezdirirken canım acıyor. Yine de, onun için damlıyorum. Beni doldurması için yalvarıyorum.

Alex bir çizgi daha çiziyor ve bıçağı yatağın űzerine bırakıyor.

Bacađımdan aŐađı sızan kanlı kalbi gűrmek için aŐađı bakıyorum. Alex'in gűz bebekleri bu manzara karŐısında bűyűyor. Eđilip bacađımı yalayarak temizlerken gűzleri benimkilerde.

Hay sikeyim.

Dayanılmaz derecede sıcak.

Eliyle sikini kavrayıp űzerime tırmanırken kanım dudaklarını lekeliyor ve tek hamlede beni içine alıyor. Ađzı benimkiyle buluŐtuđunda, darmadađın olmuŐtum. Yaptıđımız Őeyin her damlasını yutuyorum. Dilini daha derine sokuyor ve tűm vűcuduyla beni beceriyor.

Elleri başımın yanındaki çarşafı kavırıyor. Dilini içeri sokuyor. Kalçaları içimde dalga dalga sallanıyor.

Ben paramparça olurken Alex'ten baŐka nefes alamıyorum. Kalçaları acımasızca pompalıyor ve ruhumu çalıyor. Tekrar ve tekrar derinden vuruyor. Ta ki doruk noktasını içime akıtana kadar. Gűzlerimi baŐımın arkasına yuvarlıyor. Tırnaklarım derisini kazarken kan ve dűl vűcutlarımızın arasından sızıyor.

KiŐimi buldum ve az űnce yaptıklarımıza bakılırsa, bunun ikimiz hakkında ne sűylediđini bilmiyorum.

EV YA DA BEN

MILA

ALEX, iç uyluğuma kazıdığı kalbin etrafındaki hassas derinin izini sürüyor. "Hassas mı?"

Aşağı bakıyorum. "Sadece birazcık. Peki ya seninki?"

Omuz silkiyor, yatakta yanımda dirseğine dayandığı yerden beni izliyor. Çarşaflar ve battaniye yerde bir yığın halinde duruyor ve beni tamamen açıkta bırakıyor. Her santimini ezberliyormuş gibi tenimi izlerken bunu umursamıyor gibi görünüyor.

Köprücük kemiğinin altına kazıdığım kalp, onun bana çizdiği kadar düzgün değil. Zaten yeterince yara izi taşıırken bunu ona yapmış olmam muhtemelen hoşuma gitmemeli. Ama Alex her yer değiştirdiğinde ve ben onun üzerindeki izime her baktığımda, izi oyarken onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Kalçalarım sıkıca bastırıyor, elini aralarına sıkıştırıyor. "Ne düşündün?" Alex sırtıyor, bakışları yukarı kayıyor. "Hiçbir şey."

Yalan söylediğimi bildiği için kıkırdıyor. Her kas dalgalanması kalçalarımı daha da sıkıca neden olduğunda bunu inkâr etmek mümkün değil.

Bu adamın yanında kendimi kontrol edemiyorum.

Alex elini karnımın üzerinde gezdiriyor, her uzvumu inceliyor. Eğer o da aynısını yapmasaydı, kendimden utanırdım. Onu tamamen görmem için bana güvenmesinde samimi bir şey var. Yara izleri, işaretler ve her şey. Bunu seviyorum.

Onu seviyorum.

Bu kelimeler göğüs kafesimin etrafında uçuşuyor, yerleşmeyi reddediyor.

Bu adam göz kamaştırıcı ve beni dünyasının merkezi yaptı.

"Bir saniyelğine 'Alex, lise basketbol yıldızı' konusuna dönebilir miyiz?"

Alex karnımın üzerinde tembel bir daire çiziyor. "Ne olmuş ona?"

"Sen takım kaptanıydın. Herkesle arkadaşın. Zengindin.

Muhteşemdin." Alex bir kaşını kaldırıp bakışlarımı karşıladı.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece burada oturmuş bitmek bilmeyen iltifatları takdir ediyorum ve bunun nereye gittiğini merak ediyorum." Sırıtarak göğüslerimin arasına bir öpücük konduruyor. "Elbette, devam et."

"Ben de Sigma Sin'in mide bulandırıcı derecede büyük bir egosu olmayan tek üyesini bulduğumu sanıyordum."

Alex'in eli karnımda geziniyor ve kalçalarımın tepesinde duraklıyor. "Hayır."

"Bildiğim iyi oldu." Gözlerimi deviriyorum. "Ama cidden, sosyal medya hesaplarından anladığım kadarıyla sana tapıyorlarmış."

"Beni internetten mi takip ettin?"

"Beni şahsen takip ettin."

Gülümsüyor.

"Yargılamıyordum."

"Elbette yargılamıyordun." Başımı sallıyorum. "Sadece söylediklerini düşünüyordum. Kadın seçimlerin de dahil olmak üzere her şeye sahiptir. Sigma Evi'ndeki diğer erkekler gibi olduğunu düşündüm. Sana izin veren her kızı beceriyordun."

"Benim hakkımda çok büyük bir fikrin var." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Alex ön kolunun üzerine kalkıyor ve yatağı yukarı doğru iterek üzerime geliyor. "Sana ilkim olduğunu söylediğim için rahatsız oldun mu?"

"Rahatsız olmadım. *Kesinlikle* rahatsız olmadım." Yanaklarım ısındı. "Sadece şaşırdım, sanırım."

Mırıldanıyor, parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, boğazımdaki çukura bakıyor ve elini yavaşça oraya doğru götürüyor. "Büyürken seks hiç ilgimi çekmedi."

Eli kaburgalarımın yukarı kayıyor. Parmakları göğsümün alt tarafına dokunuyor, sonra aralarındaki yolu takip ediyor, boğazımın bir tarafını sarana kadar durmuyor, başparmağı ise diğerinin üzerinde duruyor. Kavrayışını sıkıyor ya da havamı çalmıyor, sadece her yutkunuşumu hissedebilsin diye tutuyor. Kalbimin her atışını hissedebilsin diye.

"Acı, zevkten daha anlamlıydı." Elini boynuma götürüp arkasını tutuyor.

"Bu yüzden mi sürekli insanlarla kavga ediyor ya da Patience'ın söylediği o şeyleri yapıyordun?" Kaşlarım çatıldı. "Bana senin Montgomery'ye kapatılmadan çok önce kapatılmış olman gerektiğini söyledi."

Kız kardeşinin çıkarımıyla gurur duyuyormuş gibi sırtıyor. "Kız kardeşim haksız değil. Patience beni sever ama ben onu hep korkuttum. Benim kim olduğumu anlayamadı. Ve babam bana yardım etmeye çalıştığında, bunun için ikimize de kızdı. Öfkemin kanallize edilmesi gerektiğini kabul etmedi. Bu konuda anneme çekmiş, perhizi öğütüyordu. Ama sakın onu annemle kıyasladığımı söylemeyin, yoksa beni asla affetmez."

"Karmaşık bir ilişkileri mi var?" "Öyle de denebilir."

Detay vermiyorum. *Anladım.*

"Yani Patience seksten uzak durman gerektiğini mi düşünüyor?"

"Seksten değil." Başını sallıyor. "Acı çektirmek. Ama dediğim gibi, o ve ben yöntemlerimiz konusunda anlaşılamadık."

"Baban bunu teşvik ederken mi?"

"Babam Sigma Sin'dir. Tüm anlaşmazlıkların barışçıl yollarla çözülemeyeceğini biliyor, bu yüzden bana bir çıkış yolu verdi."

"Sanki insanları öldürmen gerekiyormuş gibi konuşuyorsun."

Alex'in bakışları benimkilere doğru kayıyor. "Tam olarak değil. İçimdeki bu boşluğu doldurmam gerekiyordu ve o zamanlar bunu nasıl yapacağımı bildiğim tek yol buydu."

Yan dönüyorum ve o da dizini bacaklarımın arasından geçirip birini kalçasına atıyor. "Belki de sadece seksi denemeliydin. Çok rahatlatıcı olabilir."

Bir parmağımı boğazının çukurundan göğsünün ortasına kadar takip ediyorum.

"Belki." Sırtıyor. "Ama seni beklediğim için asla pişman olmayacağım."

Hayatımda ilk kez, keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Benim gibi büyürken, vücudum bir araçtı. Bir silah. Bir pazarlık kozu. Özür dilemeden kullandım çünkü ona nasıl değer vermem gerektiği bana hiç öğretilmedi. Alex kıvrımlardan ve etten daha fazlasını görene kadar samimiyeti anlamamıştım. Ya da seksin gerçekten bir anlamı olabileceğini.

Başparmağını çenemin üzerinde gezdirirken yanaklarım yanıyor.

"Baban nasıl yardımcı oldu?" O fark etmeden önce konuyu güvensizliğimden uzaklaştırıyorum.

Alex duraksıyor ve bana seslenmese bile yüz ifademdeki değişimi fark ettiğini hissediyorum. "Ev'e yardım etmem için bana özel görevler verirdi."

"İnsanları öldürmek mi?"

"Bazen sadece bana bir mesaj göndermekle ilgiliydi." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bana kim olduğumu nasıl kabul edeceğimi öğretti."

"Ya da sana sadece bu olduğunu düşündürdü."

Alex'in parmakları sırtımı ovduğu yerde duraklıyor. Babasına saygı duyduğu için muhtemelen bunu kendime saklamalıydım. Belli ki Gideon Lancaster'a karşı aynı duyguları paylaşmıyoruz.

"Belki de." Alex avucunu sırtımda düzleştiriyor. "Eğer durum buysa, seni bulduğum iyi olmuş. Sikime binmek ve diğer tüm dürtüleri yok etmek varken acıya kimin ihtiyacı var ki?"

Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve bedenime girerken nefesim kesiliyor. İki parmağını eklemlerine batırıyor. Tırnaklarımı kıvırdığında tırnaklarım omuzlarına batıyor.

"İyi bir şey," diye fısıldıyorum nefesim kesilerek.

"İşte bu, meleğim." Bana karşı mırıldanırken boynumun çukurunu öpüyor. "Bana neyi kaçırdığımı göster."

Tenim titriyor. Statik titreşimler.

Alex beni sırtüstü yatırıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Sert bir hamleyle beni içine alıyor. Ağzı çenemi buluyor. Yanağımı. Dudaklarımı. Parmaklarını saçlarıma doluyor ve beni yavaş ve derin sikiyor. Ondan başka her şeyi siliyor. Beni evreninin başlangıcı yapıyor.

Hızını artırdıkça, benim için o hale geliyor.

Ayak bileklerimi kalçalarına kilitliyorum ve onunla birlikte hareket ediyorum. Bizi ayırıyor. Bizi birlikte eritiyor.

Dillerimiz dans ediyor ve ben her iniltinin tadını alıyorum. Yapabileceğine inanmayı bıraktığında ona verdiğim her iyi hissi.

Ellerim yanlarında geziniyor. Biri pürüzsüz, diğeri dalgalı.

Aşık olduğum adamın parçalanmış yarısı.

Kalçalarını kıvırıyor ve yeni bir yere doğru ilerliyor; hiçbir direnç doruk noktamın bedenimi parçalamasını engelleyemez. Ama beni takip etmesini istiyorum, bu yüzden kığımın altına uzanıp onu taşaklarından yakalıyorum ve onu da aynı şeyi yapmaya zorluyorum.

"Siktir." Alex homurdanıyor, ben onu sıkarken yüzünü boynuma gömüyor.

Kalçaları piston gibi dönüyor ve yemin ederim her nabız atışında kalbimle buluşuyor. Sıcak dölleri içime akıyor. İtişlerinin sonu gelmiyor ve sertleştikçe tüm tatlılık kayboluyor. Kontrol altına alınamıyoruz. Ben de istemezdim.

"Çok iyi hissediyorsun." Vücudu titrerken ve serbest kalmasının kalıntıları aramızdan sızarken boynumun yan tarafını öpüyor. "Her şeyden daha iyi

seninle tanışmadan önce var olduğuna inanırdım."

Parmağımı sert göğüs kafesinin üzerinde, derisine kazıdığım kalbin etrafında gezdiriyorum. "Sen de öyle."

Elim Sigma Evi için taşıdığı işaretlerin üzerinde duraklıyor. Benim için taşıdığı işaret için. Sonunda hangisini kucaklayacak? Acıyı mı, zevki mi? Kalbini mi yoksa kan bağını mı?

Ev mi ben mi?

ASLA BİR WHIM

ALEX

MILA elbiseyi kıvrımlarının üzerinden kaydırıyor ve üzerine yürüyüp onu vücudundan ayırmak yerine yatakta oturmaya devam etmek için tüm kontrolümü kullanıyorum.

Ele geçirildim.

Aşkta yeterince harf yok. Yeterince ısıruk. Satır aralarında bu kızın bana yaptıklarını anlatmaya yetecek kadar hastalık yok.

Yıllar önce onu yangından çıkardığımda, bu kızın ölmesine izin veremeyeceğim gerçeğinin ötesinde ne yaptığım hakkında pek düşünmedim. Ona neden yardım ettiğimi anlamak için kafamdaki şeytanların öfkesini göremeyecek kadar berbat durumdaydım.

Mila'yı yıllar sonra Montgomery'de kız kardeşimle buluşmak için yürürken gördüğümde, arkadaşını kurtarmak için o yangına koşmaya çalıştığında beni nasıl değiştirdiğini anlamaya başladım.

Mila'dan önce sadece acı ve her şeyin farklı uçları vardı. Sadece karanlık vardı.

Ama Mila *bir mücadele*. Etrafımda çılgınca nefes alan bir hayat. O hayatta kalmaktır.

Yeşil bakışları aynanın içinden beni buluyor ve göğsüme saplanıyor. Onun için yapabileceklerimin en azının cinayet olduğunu bir bilse. Dünyanın sonuna kadar giderdim. Akıl sağlığımın sınırına. Ölümün eşiğine.

Her çizgiyi aşardım.

Tam boyutunu bilseydi, dün gece onu oymama izin vermeyebilirdi, ama şimdi benden kaçış yok. Bu bağlılığın da ötesinde, adanmışlık. Başı, ortası ya da sonu yok.

Özellikle de aynadan beni izlerken, ikimiz arasında tek koruyucu olanın ben olmadığımı ima eden o bakışla. Dün gece babamın taktiklerini açıklamaya çalıştığımda dilinde alevlendi. Sanki kurtuluş noktasını çoktan geçmemişim gibi, benim iyiliğimi önemsiyor.

Yaralanmamış bedenim yok.

Ruhumun hiçbir köşesi sağlam değil.

Yine de benim için savaşıyor, art niyeti olmadan. Ben bunu hak etmiyorum.

Mila'nın bakışları sıkılı ellerime düşüyor, ben de onları gevşetiyorum. Yıllarca, yaralarımın acısı beni ayakta tutan tek şeydi çünkü hâlâ burada olduğum anlamına geliyordu. Ama son zamanlarda eskisi gibi acımiyorlar. Acı azalıyor.

Mila saçını bitirdiğinde lacivert yazlık elbisesinin içinde dönerek bana bakıyor. "Sigma Evi'ne geri döndüğüne göre önümüzdeki dönem Briar'a yeniden kaydolacak mısın?"

"Bunu planlıyordum." Ellerimi arkamda yatağın üzerinde birleştirdim. "O zaman şimdi ne olacak?"

"Neyle?"

Yatağa doğru yürüyor, yanıma oturmak için hareket ediyor. Ama son anda belinden tutup onu kucağıma çekiyorum. O karanlık bir odadaki güneş ışığı, bense onu içmek için çırpınan gölgelerim.

"Sırada ne var, sanırım. Branşın. Gelecek... Biz." Sonuncusunda dudağını ısırtıyor ve aslında endişelendiği şeyin bu olduğunu ima ediyor. "Bu yaz sona erdikten ve sen işlere geri döndükten sonra Sigma House ile meşgul olacaksın ve-

"Tek istediğim sensin Mila."

Kaşlarını çattı. "Ciddiyim."

"Ben de öyleyim." Elinin tersini öpüyorum.

"Bana zaten birçok şekilde sahip oldun, Alex." Yanakları kızardı. "Liseli kızlar dikkatini çekmemiş olabilir ama artık üniversitedeyiz. Herkes daha yaşlı. Daha güzeller."

"Başka kimse umurumda değil. Bu konuda bana güven."

Alnını benimkine yaslayıp gözlerini kapatıyor. "Ve ben yeterli miyim?"

Mila'nın güvensizliğini bir başkasının görmesine izin verdiği çok nadirdir. Başlarda, böyle bir güvensizliği olup olmadığını bilmiyordum. Ama yakınlaştıkça, yüzeye daha çok çıkıyor. Kullanılmaya ve reddedilmeye o kadar alışmış ki bağlılığı nasıl kabul edeceğini bilmiyor. Kendimi kanıtlamak için ne kadar uğraştığının önemi yok.

Onun için adam öldürdüm. Bekaretimi onun için kaybettim. Kendini tenime kazımasına izin verdim.

Ve hala, istediği şey bu değil. En temel şeye ihtiyacı olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Tanımlaması daha kolay bir şey.

"Sen benim için yeter de artarsın Mila." Bir elimi saçlarının arkasına doladım. "Bunu kanıtlamak için benden ne istiyorsun? İstiyor musun

kız arkadaşım olur musun? Karım mı?"

Gözleri şak diye açıldı. "Karın mı?"

Yanaklarının ne kadar kızardığını görünce sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Buna karşı değilim." "Belli ki." Başını sallıyor. "Erkek arkadaşla kalmaya ne dersin?"

ve şimdilik kız arkadaş mı?"

"Seni ne mutlu edecekse, Mila Bianchi. Ben seninim."

Nefes verirken elleri göğsümde düzleşiyor. "Ben de seninim."

"Güzel." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Geri kalan her şeye gelince, bilmiyorum. Sanırım okula odaklanacağım ve Declan'ın yeni Konsey'le nasıl başa çıkacağını bulmasına yardım edeceğim."

"Dördünüz yeni Konsey değil misiniz?"

"Şimdilik." Omuz silkiyorum. "Kole böyle bir sorumluluk istemiyor. Ben de kesinlikle istemiyorum. Maddox ne yapması gerektiğini bile bilemeyecek kadar uçmuş durumda. Şimdilik bu kadar ama üniversite ve sonrası arasında köprü kuracak birine ihtiyacımız var. Üyelerin çoğu Briar'da değil. Ülkenin her yerindeler. Birinin tüm şubelerle ilgilenmeye istekli olması gerekiyor."

"Ben böyle düşünmemiştim. Declan'ın aklında biri var mı?"

"Var ve Kole bunun üzerinde çalışıyor." Onu kendime çekerek mırıldandım. "Ama bu konuda konuşmak istemiyorum. Sen yanımda olduğun sürece Sigma Evi'ne ne olacağı ya da herhangi bir şey umurumda değil."

"Standartların çok düşük Alex Lancaster."

"Daha fazla yanılamazdın." Alnından öpüyorum. "Peki ya sen?"

Dün gece sana anlattıklarım hakkında ne düşünüyorsun?" Torin'i aramak onu Bristol'a getirdi ama o artık yok.

Bakışları aramızdaki boşluğa düşüyor. "Briar Akademisi'ne kaydolmamın tek nedeni Sigma Evi'ne yaklaşmak ve Remi'yi kimin öldürdüğünü bulmaktı. Sanırım bunu başardım."

"O zaman ayrılmak mı

istiyorsun?" "Ya istersem?"

"Beni nereye götürdüğünü sorardım."

Yanaklarında gururlu bir gülümseme belirir. "Bizim hakkımızda gerçekten ciddi misin?" "Çok ciddiylim."

"Bundan hiç şüphem yok." Bir kahkaha attı. "Ama hayır, gitmek istemiyorum. Ben sadece-"

Sözünü kesiyor, kaşları çatılıyor. "Sorun nedir?"

"Dün geceyi düşünüyordum. Torin'in icabına bakıldığını mı söylemiştin?"

"Dedim."

Mila başını sallıyor ve kucağımdan inip şifonyerden telefonunu alıyor. "Bu mümkün değil."

"Konuş benimle, Mila."

Neredeyse yüzündeki tüm renk uçup gitmişti.

"Buraya neden geldiğimden şüphelenen başka biri var mı? Neden Sigma Evi'ni araştırdığımdan?"

"Hayır." Bundan emin oldum. Montgomery'de ilk ortaya çıktığından ve kardeşlik derneğini araştırdığını öğrendiğimden beri onun izlerini saklıyordum.

"Torin'in öldüğünden emin misin?" "Eminim."

"Ama duruşma gecesi çok yoğun du ve dediğin gibi zayıf ve bitkin düşmüştün. Onun *öldüğünden* emin misin Alex?"

"Sanki ölü olmanın başka bir versiyonu mu var?" Kaşlarım çatıldı. "Neden soruyorsun?"

Mila telefonunu çevirerek bana bir dizi kısa mesajı gösteriyor. "Torin öldüyse bunları bana kim gönderiyor?"

Telefonunu kapıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

Tehdit mesajları dizisi son birkaç aya kadar uzanıyor. Bunu nasıl gözden kaçırabilirim? Montgomery'den ayrıldıktan sonra telefonunu izlemeyi bırakmışım çünkü Mila'yı yakınımda tutmanın başka yolları vardı ama belli ki bunu yapmamalıydım. Birisi ona mesaj atıyormuş.

Onu tehdit ediyor.

Haklı, Torin'in sesine benziyor ama bu mümkün değil.

"Bunlar ondan olamaz." Nabzım şakaklarımın arasında çekiçleniyor. "O zaman kim?"

"Öğreneceğim." Kendime numarayı mesaj atıyorum, sonra telefonunu ona geri veriyorum. "Bu mesajların hiçbirine cevap verme."

"Cevap vermeyeceğim." Kaşları çatılıyor. "Cevap vermedim."

"Güzel." Çenesini kaldırıp onu öpüyorum. "Bugün birkaç işi halletmem gerekiyor. Ama sonra Sigma House'a gelir misin?"

"Beni görmeden bir gece bile geçiremezsin, değil mi?"

Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Ya sen bana gelirsin ya da ben sana gelirim. Ama hayır, gelemem."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum, Alex Lancaster." Ağzıma karşı sırıtıyor. "Bu seni bir sapık yapsa bile."

"Sapığın..." Mükemmel ağzına bir öpücük daha konduruyorum. "Ailemin evinde işim bitince mesaj atarım."

Kaşlarını çattı. "Ailen benden nefret ediyor, o yüzden beni kız arkadaşın yaptığından bahsetmesen iyi olur."

"Çenemi kapalı tutmaya çalışacağım." Gülümsüyorum ve o da şakama gözlerini deviriyor. "Ama onlar için endişelenme. Baktan bir zevkleri var. Senin hakkında böyle düşünüyorlarsa bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin. Bu onlar için fazla iyi olduğun anlamına gelir."

"Ben ciddiylim."

"Ben de. Ailemin ne düşündüğü umurumda değil. Sen benimsin, Mila. Şimdi benimsin. Sonsuza kadar. Her zaman."

"Bir heves değil mi?" Sesinden acı akıyor ve babamın ona böyle seslenmesinden nefret ediyorum.

"Asla bir heves değil." Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Seni sonsuza dek kovalamayacağımdan değil."

"Sanırım bu kulağa hoş geliyor."

Ve ağzımı onunkinin üzerine sürüyorum. "Ve çıkardığın her sesi seviyorum meleğim."

ALEX

Temizlik için teşekkürler.

DECLAN

Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.

KOLE

Bana mı öyle geliyor, yoksa bu çok mu can sıkıcıydı? Alex ona eziyet ederken Marco'nun yavaş yavaş psikotik çöküşünün tadını çıkarıyordum.

ALEX

Eğlencenizi
mahvettiğim için
üzgünüm.

DECLAN

En azından bu halledildi. Evde her şey kontrol altında mı?

ALEX

Her zaman olduğu gibi. Ama benim için bir şeyi araştırarak birine ihtiyacım var.

DECLAN

Ne?

ALEX

Bir telefon numarası. Birisi Mila'ya tehdit mesajları atıyormuş.

KOLE

Montgomery dışında olduğun için telefonunu izlemeyi bırakmaman konusunda seni uyarmıştım.

ALEX

Kız arkadaşıma güveniyorum.

KOLE

Ve Violet'e güveniyorum. Ama benim haberim olmadan kimse ona doğru nefes bile alamaz. Ona mesaj atmayı bırak.

DECLAN

Bizi aklı başında göstererek geri kalanımıza iyilik yaptığın için teşekkürler Kole. İnsanlar arasında gerçek bir kahraman.

KOLE

Bir dahaki sefere karını bulmamı istediğinde bunu aklında tut. Bana numarayı gönder, Alex. Kim olduğunu bulacağım.

DECLAN

Ceset sayısını minimumda tutmaya çalış. İki hafta içinde döneceğim.

KOLE

Bunun neresi eğlenceli?

ALEX

Hiçbir şey için söz veremem.

DECLAN

İkinizi de sikeyim.

Mila'nın önünde sakın kalmayı başardım ama aldığı mesajları okuduğumdan beri bütün sinirlerim gerildi. Torin olduğunu düşündü çünkü araştırdığı kişi oydu ama gerçek şu ki Sigma Evi'ndeki herhangi biri olabilirdi. Bakmaması gereken bir yere baktı ve birinin radarına takıldı.

Kole'un kim olduğunu hemen bulmasını istiyorum.

Telefonumu cebime koyarken ön kapı açılıyor. Babam eşikten kaşlarını çatarak bakıyor, her zamanki gibi sinirli. Dudakları sert bir çizgi halinde, şu anda benim ondan daha mutlu olmadığımı açıkça gösteriyor.

Dün gece bir bomba yerleştirdi ve Mila üzerine bastı. Muhtemelen bunun onu uzaklaştırmak için bardağı taşıran son damla olmasını umuyordu, böylece beni zengin arkadaşlarından birinin kızıyla evlendirebilecekti. Para için evlenmek bir Lancaster'dan beklenen bir şeydir. Bundan bu kadar uzun süre kaçabilmemin tek nedeni Montgomery'de kilitli kalmam.

Dışarıda olduğum için şimdiden planlar yaptığından şüphem yok.

"Alex." Babam bana el sallayarak eve girmemi sağlıyor ama beni ofisine götürmüyor.

Kısa mesajında bunun toplantılar arasında kısa bir ziyaret olacağını açıkça belirtmişti. Bunu yüz yüze yapmamızın tek nedeni, takip edilebilen ya da hacklenebilen telefonlara güvenmemesi. Bu yüzden ben Montgomery'deyken mesaj göndermek ve bana görev vermek için kitapları kullandı.

"Kız için üzgün olduğunu biliyorum."

Çenem titriyor. Kızın adını bilerek kullanmıyor çünkü onda kesinlikle hiçbir değer görmüyor. Damarlarımda öfke kaynıyor ama cevap vermiyorum çünkü ailemin yeniden konuşmaya başladığını bilmesine hâlâ hazır değilim.

"Konuşmamıza kulak misafiri olmasını istememiştım," diye yalan söylüyor.

"Ama ben

Bunu hallettiğini
varsayıyorum." Başımı
salladım.

"Güzel. Her şey çözüldü mü?"

Tekrar başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. Mila'yla aramızdaki meseleyi halletmiş olmamız umurunda olduğu için değil, Mila'nın peşinden hışımla gittiğim için ve muhtemelen gitmeseydik bunu ona karşı kullanacağımı düşündüğü için. O ince çizgide yürüyor, beni kızdırmadan onu hayatımdan nasıl çıkaracağını düşünüyor.

"İyi birine benziyor," diye üsteliyor ve ben kendimi tutarken dişlerim gıcırıyor. "Biraz eğlenceyi hak ediyorsun. Bunu hak ettin."

Sanki psikiyatri koğuşunda kilitli kalmak bana ödül mü kazandırıyor?

"İşe dönelim." Babam her zaman yaptığı gibi konuşmayı hızla ilerletiyor. "Şehre döndüğünde Declan'la görüşmem gerekiyor. Söylentilere göre yargıç dondurmaya kaldırır kaldırmaz Ian Pierce'ın kalan mal varlığının kontrolünü devralacakmış. Pierce ailesinin hedeflerinin hâlâ bizimkilerle uyumlu olduğundan emin olmalıyız."

Sanki umurumdaymış gibi *bizimkiler* diyor.

"Geçici Konsey'i onun kurduğunu biliyorum ama duyduğuma göre bunu tekrar kardeşliğin dışına aktaracakmış. Onun açısından akıllıca bir hareket ve kurucu aileden birinin bu pozisyon için düşünülmesi adil olur."

Yani onu.

Babam, Declan'ın babasının dizginleri elinde tutmasına her zaman içerlemişti ama şimdi o aradan çekildiğine göre, kontrolü ele geçirmek için oğlunun gözüne girmeyi umuyor.

"Bu geçişin sorunsuz olmasını sağlamanı istiyorum Alex. Declan sana güveniyor." Babam omzumu kavırıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Olması gereken bu. Ve unutma, bana borçlusun."

Babam başını sallıyor ve beni dışarı çıkarıyor. Ama kapı arkamdan kapanırken ve ben arabaya doğru yürürken bile bu sözler kulağımda çınlamayı sürdürüyor.

Eskiden borçlu olmak babam için her şeyi yapmak için yeterli bir nedendi. Onu sev ya da sevmeyi, o benim kanımdan. Aileden.

Ama şimdi gerçekten kimi önemseydiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Gerçekten kime yardım ettiğini. Ve bunu temizlemesi beklenen kişi ben olduğumda suçu kim üstlenecek?

TUZ VE BAL

ALEX

Sigma House'a adım attığımda, enerji sessiz fısıltılara dönüşüyor. İnsanlar bakışlarımı yakalamaktan kaçınıyor ama ben fuayede ilerlerken dikkatleri beni takip ediyor.

Declan, Kole, Maddox ve Asher Marco'ya ne olduğunu bilen sadece dört üye ama Ev'in geri kalanı bundan şüpheleniyor. Aptal değiller. Öyle olsalardı burada olmazlardı.

En azından beni gördüklerinde ağızlarını kapalı tutacak kadar akıllılar çünkü Sigma Sin'in şehir efsanesi hakkında anlatılan söylentilere inanıyorlar.

Meclis'in, çoğu üyenin öğle yemeğini ya da daha kötüsü aklını kaybetmesine neden olacak şeyler yapması için çağırdığı kişi.

Buna karşı hissizim, bu yüzden Meclis'in kirli işleriyle görevlendirildiğimde beni hiç rahatsız etmedi. En azından benim görevlerim Declan'ın başkan olarak yapmak zorunda kaldığı gibi siyaset yapmamı gerektirmiyor.

Son birkaç yıldır insanlarla en çok etkileşime girdiğim zamanın cesetleri parçalara ayırdığım zamanlar olması muhtemelen benim hakkımda bir şeyler söylüyor. Sırf bu yüzden Sigma House'a geldiğimde Declan'ın ilk uyarısı *normal* davranmaya çalışmam oldu.

Sanki ben artık bunun ne olduğunu biliyorum da.

Declan'ın hatırı için, görünüşümü korudum. Marco hariç elimden geleni yaptım.

Ve Oxy. Ve

Ricci.

Belki gelecek hafta daha çok çabalarım.

İki üye yanlarından geçerken beni izliyor, bakışlarımla karşılaştıklarında yüzleri kızarıyor. Marco onların arkadaşı olduğu için sinirlenmiş olabilirler ama içlerindeki korku, hareketlerimi sorgulamalarını engelleyecektir.

Asher geldiğimi görünce merdivenin dibinde durdu. "Bir ziyaretçin var."

Başımı sallayarak yanından geçip gidiyorum, varlığımdan rahatsız olduğu belli olsa da sadakatini takdir ediyorum. Mila'nın bensiz evde dolaşmasına izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu, bu yüzden onu odama getirerek güvenimi biraz olsun kazandı.

Halı kaplı merdivenler çıkarken adımlarımı susturuyor ve havada sürekli asılı duran esrar bulutu ben yükseldikçe daha da yoğunlaşıyor. Bulutun içinden Mila'nın tatlı elma-bal şampuanının kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Onu havada hissediyorum. O bir mıknaş ve onun çekimine karşı koymak için çaresizim.

Kapıma ulaşıp kolu deniyorum, arkasından kilitleyecek kadar akıllı olduğu için rahatlıyorum. Anahtarımı çıkarıyorum ve kapıyı açtığımda mumların yumuşak ışıltısı titriyor. Odamı hem renk hem de sıcaklık olarak daha sıcak hale getiriyor.

Sigma Evi her zaman soğuktur.

Aynı zamanda cehenneme açılan bir kapı olduğu için bunu hep ironik bulmuşumdur. Ama Mila odamdayken, mum ışığında otururken, garip bir şekilde huzurlu oluyor.

Yatağında otururken onunla yüzleştikimde kapı tıkırdayarak kapanıyor.

"Çok mu fazla?" Avuçlarını arkasındaki yatağa bastırıyor, bu da göğüslerini yukarı itiyor.

Kahretsin, çok
çekici. Mutlak
mükemmellik.

Zengin kahverengi saçları omuzlarının etrafında gevşek ve dalgalı. Ve giydiği dantelli siyah slip hiçbir şeyi gizlemiyor. Her kıvrımına yapışıyor, mükemmel göğüslerinin arasında bir kalp gibi dalgalanıyor. Transparan uylukları dizlerinin hemen üzerinde duruyor.

Teni, dantelleri ve güzelliği.

Ve ben bir ısırık almayı umursamayan bir canavarım. Benimle cehenneme gitse de gitmese de onun tadını arzulayan bir canavarım.

Ona sunabileceğim tek şeyin toksin sızan bir kalp olduğunu umursamadan odayı geçiyorum. Şu anda göğsümden kesmek istediğim bir kalp. O hayatıma girene kadar aslında bir amacım olmadığını kanıtlamak için ayaklarının altına sermek. Onu ateşten çeken ben olabilirdim ama beni kurtaran oydu.

Parçalanmış elimi tuttu ve yarattıkları canavarın ötesinde bir şey gördü.

Parmaklarımı saçlarının arkasına geçirip gözlerinin içine baktım. Vücudu günahkâr bir mükemmellikte olsa da beni kendine çeken şey bakışları. Beni onunla tanışana kadar istemediğim bir hayata bağlıyor.

"Benim için giyinmene gerek yok Mila." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Şikayet ettiğimden değil."

Bileğimi tutuyor ve elimi saçlarından boynuna doğru çekip göğsünün üzerinde duraklatıyor. "Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum. Bu yüzden istiyorum."

Mila öne doğru eğiliyor, yataktan kayıyor ve önümde diz çöküyor.

Onu gördüğümde tüm vücudum kaskatı kesiliyor çünkü teslimiyet gibi görünse de yaptığı şeyin tamamen başka bir şey olduğunu biliyor. Bu kız söz konusu olduğunda karşı koyabileceğim çok az şey var, ama dokunuşu beni hala korkutuyor. Beni kemiklerime kadar sıyrıyor. Tüm kontrolümü çözüyor.

Elleri kalçalarımın üzerinde duruyor ve iri yeşil gözleriyle ne istediğini biliyorum. Sırtım kaskatı kesiliyor ve boğazım tıkanıyor.

Mila bu sabah birbirimize yaptığımız itiraflardan sonra ona ne kadar güvendiğimi test ediyor. Onun için dizginleri ne kadar bırakacağımı görüyor.

"Bırakabilir miyim?" Bana bakıyor ve beni sessizliğe boğuyor. "Sana dokunmama izin verecek misin, Alex?"

İlk seviştığımızda, göğsümdeki ellerine zar zor dayanabilmişim. Şimdi, o her şeyi istiyor. Beni parçalara ayıran kişi olmak istiyor. Ve vücudumun her zerresi direnmeye çalışsa da, bunu onunla istiyorum.

Mila bana göz kırpmıyor, olduğum canavarı kabulleniyor. Yaptıklarından pişmanlık duymayan bir adam. Geçmiş hakkında ona yalan söylediğim ya da şimdi onun için aşırıya kaçtığım için bana kızabilirdi ama kızmıyor. İşte bu yüzden tasmaını bırakmaya çalışıyorum. Kendime güvenmediğim zamanlarda ona güvenmek için.

Yatağın dört direğinden birini kavrayıp onun geniş yeşil gözlerine bakıyorum.

Kelimeler çıkmıyor. En derin yaralarımı deşerken ve onları görmesine izin vermemi isterken hiçbir şey söyleyemiyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum ve boğazıma düğümlenen düğüme karşı yutkunuyorum.

Mila'nın küçük elleri dizlerimin etrafında ve kalçalarımın da geziniyor. Avuç içleri yaklaştıkça ayak parmaklarımdan sikime kadar her şey ağırlaşıyor. Göğüsleri ince siyah dantele baskı yapıyor. Ama bakışlarını kırmıyorum. Beni burada tutan tek şey bu. O fermuarla uğraşırken ve yavaşça sikimi serbest bırakırken beni bir arada tutan tek şey.

Acıyor. Ve elini tabanına doladığında, zonkluyorum. Şakaklarıma kan hücum ediyor, o beni ucuna kadar okşarken kalp atışlarımdan başka her şeyi susturuyor.

Onun yanındayken dürtülerimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Ama dizlerinin üzerinde yükselirken bakışlarındaki güven neredeyse beni ikiye bölüyor.

Dudakları a r a l a n ı y o r ve dili aletimin başını düzleştirirken kalan tüm aklımı kaybediyorum. Ağzının içine sızıyorum ve ahşap karyola direği üzerine uyguladığım baskıdan dolayı inliyor.

Ensemde boncuk boncuk terler oluşuyor ama odadaki mumlardan değil.

Mila mükemmel dudaklarını sikimin etrafına sarıyor ve ondan kurtulacağıma dair tüm umudumu kaybediyorum. Bu noktaya kadar hiçbir şey beni öldürmedi, öldürmesini dilediğimde bile. Ama Mila Bianchi benim sonum olacak.

Aletim boğazının arkasına çarpıyor ve izin vermediğim o cennet vuruşunu çalıyorum.

Belki de cehennemdir.

Beni içten dışa yakan bir yer. Şehvetin çok sıcak olduğu yerde kendimi zor tutuyorum.

Mırıldanıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Dokunmak

acıdır.

Dokunmak

işkencedir.

Ama Mila bunların hiçbiri değil. Beni tekrar birleştiriyor. Gırtlığı beni daha derine götürmek için çalışıyor ve hissettiğim tek şey var olduğuna asla inanmadığım güzel şeyler.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor çünkü onlara ihtiyacım olduğunu biliyor. O güzel ağzını bana sığdırmak için esnetmeye çalışırken gözyaşları köşelerden sızıyor. Ben de o gözyaşlarını başparmağımınla siliyor, gözlerinin altını ovuşturarak anlamaya çalışıyorum.

Üzüntü, acı, zevk ve coşkuyla aynı spektrumda nasıl var olabiliyor?

Duygular benim için hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi ama Mila bana hepsini veriyor.

Sikimi boğazına kadar yutuyor ve ben de gözyaşlarının tadına bakmak için başparmağımı ağzıma sokuyorum. Bana yaptığı şeyi aklıma yerleştirmek için.

Çok karmaşık.

Tuz ve bal. Birlikte anlam ifade etmeyen şeyler. Bizim gibi.

Ağzı sikimden çıkana kadar kalçalarımı geri çekiyorum. Ciğerlerine dolan nefes odadaki tüm havayı emiyor. Dili ne kadar iyi hissettirse de, ona daha çok ihtiyacım var.

Her şeyine.

Çenesinden tutarak, öpücüğümle buluşabilmesi için ayağa kalkmasına rehberlik ediyorum. Kollarımın arasında eriyor ve ellerimi uyluklarının arkasına doğru sürüklediğimde,

Ağırlığıyla bana güveniyor, ayak bileklerini ait olduğu yere, kalçalarım doluyor.

Ben onun eviyim, o da benim dayanağım.

Öne doğru adım atarak bizi yatağa bırakıyorum. Bacakları kenardan sarkıyor ve ben hala çoğunlukla ayaktayım, ama zaman yok. Onun içinde olmalıyım. Çaresizliğim hakkında istediğini düşünebilir ama hiçbir şeye Mila'ya ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmadı.

Dantel külotunu yana kaydırıyorum ve derinlere kaymadan önce iç çamaşırlarının geri kalanıyla uğraşmıyorum. Nefesi, kaygan amcığı ihtiyacının her zerresiyle beni kavrarken kaçmaya çalışan bir fısıltı. Ağzımı onunkine mühürlüyorum ve hissettiğim her şeyle onu beceriyorum.

Yenilgi

.

Umut.

Dönmeyi bırakmayan bir madalyonun zıt uçları.

Onu yatağa yatırıp üzerine çıkana kadar beceriyorum. Ta ki gömleğimi pençeleyip üzerimden yırtana kadar. Kot pantolonum ayak bileklerimde ve göğüsleri dantelin üstünden dışarı taşıyor. Çakıllı meme uçları göğsüme değiyor. Dışlerim göğsünün ağır tümseğine batıyor ve o çığlık atıyor.

Ben de onu çaldım.

Çığlığını yutuyorum ve öpücüğü sahipleniyorum. O pantolonunu indirip emerken ve benim için inlerken alt dudağını ısııyorum. Elleri her yerde dolaşiyor.

Dokunuşuyla beni boyuyor.

Boynumu, göğsümü, yaralarımı.

Beni keşfetmesine izin verilen tek kişi Mila. Bana dokunmasına izin verilen tek kişi o. Beni tanımasına. Çünkü o bana bakıp onların yaptığı pisliği görmüyor. Gerçekte kim olduğumu görüyor.

Kukusu sıkılaştıkça tırnakları yanlarıma batıyor ve ben zar zor sığıyorum. Daha fazla sıkarsa ya boşalacağım ya da bayılacağım. Belki biri, sonra diğeri.

Başını geriye atıyor ve boşalırken attığı çığlıkla öpüşmeyi kesiyor.

Ve elimdeki tek direnç bu. Mantarı çözüyor ve beni serbest bırakıyor.

Beni serbest bırakıyor.

Onu yatağın içinde beceriyorum, sikim onun ıslaklığından damlıyor. Ve boynundan aşağı damlayan teri yalıyorum çünkü onu tatmam gerekiyor. İkiye ayrılana kadar onu beceriyorum ve var olmam için kendimi onun bir parçası yapmaktan başka bir yol yok.

Sonunda yere yığıldığımda nefes nefese kalmıştım ve o titriyordu. Bir an için o kadar şiddetli ki bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorum. Ama gözleriyle buluşmak için kalktığımda, puslu ve doymuş olduklarını görüyorum.

"İyi misin?" Yanaklarının elmasını izliyorum.

Nefesi sakinleştikçe renkleniyorlar.

"Mükemmelim." Gülümsüyor. "Sen iyi misin?"

"Sana sahibim, değil mi?"

"Bu bir cevap değil."

"Evet, öyle." Sırıtiyorum, çekerken ona bakıyorum.

Onu sikmeyi sevdiğim kadar, sikim vücudundan çıktığında gözlerindeki o bakışı izlemeyi de seviyorum. Boşaldığında ve bakışlarında en ufak bir kızgınlık belirtisi parladığında. Benim orada olmaya ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı var.

Cebimden telefonum çıkıyor ve inliyorum.

"Son birkaç yılını bir psikiyatri koğuşunda kilitli geçirmiş biri için fazlasıyla popülersin." Sırıtiyor.

"Declan ve Kole burada olmamaya dayanamıyorlar. Yaz tatilinde çok fazla el ele tutuşmaları gerekiyor." Bu doğru, ama aynı zamanda mesajın Kole'un bana onu kimin tehdit ettiğine dair bilgi göndermesi olmasını umuyorum.

"Kontrol sorunları olan Sigma Sin erkekleri mi? Şok oldum." Gözlerini deviriyor ama şakacı bir şekilde.

"Eminim öyledir." Ayağa kalkıp, Mila kıyafetini düzeltirken ben de pantolonumu yukarı çekip düğmelerini ilikliyorum.

Telefonuma bir mesaj daha geliyor ama Kole'den değil. Declan'dan.

"Bu mutlu bir yüz ifadesi değil." Mila çıplak bacaklarını uzatıyor.

"Dec bir şeyi halletmemi istiyor." Telefonumu cebime sokuyorum ve gömleğimi kapıp üzerime geçiriyorum.

"Gidebilirim."

"Gitme." Eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum, tadının hâlâ bizimki gibi olmasına bayılıyorum. "Döndüğümde burada olmanı istiyorum."

"Tamam." Mila ağzıma karşı gülümsüyor.

Onu tekrar dudaklarından, sonra boynundan öpüyorum, yavaşça göğsünden ve karnından aşağı iniyorum. Öpücüklerim, ayağının üstüne son bir öpücük kondurana kadar bacağının ortasına doğru yol alıyor.

Belki daha sonra vücudunun her santimini öpeceğim.

Ben gitmek için dönerken yatağıma uzanıyor ve bana gülümsüyor. Sonsuza kadar odamda benimle kalmasını istiyorum.

Ama ben yokken kaçmasın diye bunu yutmayı başarıyorum. Bu itirafı, beni hayatından çıkaramayacağını kabul edene kadar onu sıkıştırabileceğim bir zamana saklayacağım. O benim damarlarımdaymış gibi ben de onun hayatındayım.

Ve kan kaybından ölmeyecek.

YANI DETAYLAR VAR MI?

MILA

"Kardeşime ne yaptın?" Patience gözlerini kısar.

At kuyruğumu düzeltmek için telefonumu tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Hiçbir şey.

Sen neden bahsediyorsun?"

Patience, Violet ve Teal bu gecenin görüntülü arama için en uygun zaman olduğuna karar verdiler ve neyse ki Alex henüz odasına dönmemişti. Ben de acele ettim, giyindim ve cevap vermeden önce kendimi yeni sikilmiş gibi göstermemeye çalıştım.

"Az önce bana mesaj attı." Patience'ın kaşları çatıldı. *"Beklenmedik bir anda. Nasıl olduğumu öğrenmek istedi."*

En azından kız kardeşine mesaj atıyorsa, Declan için her ne yapmaya gittiyse iyi gidiyor demektir.

"Sana mesaj atmasına izin yok mu? O senin kardeşin, Patience. Seni önemsiyor." "Aynen öyle. O benim kardeşim. Onu tanıyorum ve bana asla nasıl olduğumu sormaz.

ona sormadan yapamam. Duygularını gösterme konusunda berbat ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Bir şeyler dönüyor."

"Bahsetmiyorum bile..." Teal telefonunu yüzüne yaklaştırıyor ve ışık çok renkli saçlarında parlıyor. Paris'te olduğu ve uçlarıyla uğraşmadığı için saçları daha sarı. "Şu anda kimin banyosundasın Mila? Declan'ın Sigma Evi'ndekine çok benziyor."

Violet, görüntülü görüşmemiz için Patience'ın yanında oturduğu yerden, "Kole'un duşunda da aynı fayans deseni var," diye işaret ediyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Görüşmeyi burada yapmaya karar verirken düşünmemiştim. Ya da belki de içten içe umursamıyordum. Birkaç hafta sonra döndüklerinde Alex'le ne yaptığımızı saklayacak değilim ya.

Belki de şimdi öğrenmeleri daha iyi olur. Ayrıca kimse sırtıtmalarına şaşırmış gibi görünmüyor.

"Alex ve ben bir şey başlattık."

"Bir şey mi?" Teal sırtıyor.

"Çözmeye çalışıyoruz. Takılıyoruz-"

"İğrenç. O benim kardeşim ve yemin ederim daha fazla ayrıntıya girersen Los Angeles'ta daha da uzun süre kalırım." Patience kulaklarını kapatıp başını sallarken Violet, Teal ve ben gülüyoruz.

"Detay yok. Söz veriyorum," diyorum ve o da kendini açıyor. "Ama bir saniye geri çekil. Ne demek '*daha da uzun*'? Geri dönmeyecek misin?"

"Bunu hiç söylemedim." Patience doğruldu, bir konuda kendini suçlu hissettiğinde yaptığı gibi parmaklarını gömleğinin altından geçirdi. "Ev kirası bitene kadar birkaç hafta daha Los Angeles'ta kalacağım çünkü Profesör Gray'e bir projede yardım ediyorum."

"Profesörün bir konuda *yardıma* ihtiyacı var, ha?" Dirseklerimi tezgâha dayayıp sırtıyorum.

"Bir proje için yardıma ihtiyacı var." Patience kaşlarını çatı.

"Bu kadar." "Violet'e saçmalayıp saçmalamadığını soralım mı?" Teal sırtıyor.

Violet bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Patience koluna vurunca duruyor. Bu hikayede kesinlikle daha fazlası var, ama bunu Violet'ten öğrenmek için Patience'in etrafta olmadığı bir zamanı beklememiz gerekecek.

Patience ve Violet'in iyi anlaştığını görmekten mutluyum. Belki de Violet ve Kole ile vakit geçirmek Patience'in Sigma Evi'ne bakışına yardımcı olmuştur. Sonunda eve döndüğünde işleri kolaylaştıracaktır. Özellikle de ağabeyinin kardeşlikten ayrılmaya hiç niyeti yokmuş gibi görüldüğü düşünülürse.

"Eninde sonunda bize tüm detayları anlatacaksın," diyorum Patience'a. Patience hemen yüzündeki tüm duyguları siliyor.

"Hayır, vermeyeceğim."

"Yani detaylar var mı?"

"Bekle-" Ağzı açıldı. "Ben öyle bir şey demedim." "Söylemene gerek yoktu."

"Senden nefret ediyorum." Bana ters ters bakıyor.

"Siz ikiniz birbirinizden nefret edemezsiniz. Artık kardeş sayılırsınız," diyor Teal, muhtemelen Declan'ın olan bir kol onun omuzlarını sararken. "Mila Lancaster'ın kulağa hoş gelen bir ismi var."

"Kimse evlilikle ilgili bir şey söylemedi."

Gerçi Alex söyledi ama ben yeni çıkmaya başladığımız için onu geçiştirdim. Bu fikirden nefret ettiğim de söylenemez.

Boku yemiş durumdayım.

"Bunu düşündü." Teal sırtıyor. "Ben düşünmedim."

"Düşündün," diye katılıyor Violet.

Patience bir şey söylemiyor ama gülümsemesi yerini endişeli bir ifadeye bırakmış. Alex'i benim tanıdığım gibi tanıyor. Ne yapacağı belli olmaz. Ve beni asla incitmeyeceğini bilsem bile, onunla bir ilişkinin uzun vadede nasıl görüldüğünü bilmiyorum.

"Alex ve ben çıkıyoruz, evlenmiyoruz."

"Yani bir etiket *var* mı?" Sabır soruyu soran kişidir.

"Evet, bir etiket var. Bu sabah itibariyle o benim erkek arkadaşım ve sanırım onu seviyorum."

Onu sevdiğimi *biliyorum* ama bunu yüksek sesle söylemek beni hâlâ savunmasız hissettiriyor. "Senin adına mutluyum Mila." Violet'in gözleri yumuşuyor.

"Ben de." Teal gülümsüyor. "Ve bunu ben söyledim. Ne zaman söylediğimi hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum." Gözlerimi deviriyorum.

Kızlar sessizleşiyor ve benim odağım Patience'a kayıyor.

"Sizin adınıza mutluyum çocuklar," diyor Patience sonunda. "Kardeşimle birlikte olmayı tercih edeceğim kimse yok. Ciddiyim."

"Teşekkür ederim, Patience."

Bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum, özellikle de bu yaz ailesi hakkında öğrendiklerimden sonra. Ailesi benden nefret ediyor gibi görüldüğünden, ihtiyacım olsa da olmasa da Patience'ın onayını almanın bir anlamı var.

Declan, Teal'in kulağına bir şeyler fısıldadığını görebileceğim kadar kadrja giriyor ve Teal'in yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Gitmeliyim." Sonunda sesi gıcırıyor.

"Lütfen git." Gülüyorum. "Az önce sana ne dediğini görmeme gerçekten gerek yok."

"Hoşça kal, Teal." Violet gülümsüyor. "Ve güle güle Declan," diye ekliyorum.

Telefonu kapatmadan önce el sallayacak kadar eğiliyor. "Ben de Kole ile aranızın kötü olduğunu sanıyordum."

"Öyleler." Patience yüzünü buruşturuyor.

Violet, "Ha d i ama, sen e v d e y k e n sessiz kalmaya çalışıyoruz," diye karşı çıkıyor. "Sen de burada bile değilsin, nereden bileceksin ki?"

"Arkadaşlarımın seks hayatları hakkında yeterince -çok fazla- şey biliyorum."

"Lafı a ç ı l m ı ş k e n ..." Arkalarındaki kapı açılır ve Kole, kendine özgü siyah kapüşonlu tişörtü ve kot pantolonuyla içeri girer.

Başka biri olsa abartısız olurdu ama o n d a düpedüz bir tehdit.

Violet omzunun üzerinden bakıyor ve tekrar kameraya döndüğünde yüzü kızarıyor.

"Zaten kampüse geri dönmem gerekiyor." Patience kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Seni suçlamıyorum. Zaten gitmem gerekiyor."

Violet gözlerini deviriyor. "İyi, ama yakında görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum." Dikkatim Patience'a kayıyor. "Ben de yakında görüşeceğiz ama bu kadar çabuk değil. Violet ile iyi eğlenceler. Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma."

Patience tepkisini gizlemek için bakışlarını kaçırıyor. Ona kesinlikle bir şeyler oluyor.

Son bir vedalaşmayla görüşmeyi sonlandırıyoruz ve sonra Alex'in çok büyük banyosunun sessizliğinde sadece ben kalıyorum. Yurttaki yatak odamın yarısı büyüklüğünde ve zemin ısıtılmalı. Abartılı ve kesinlikle saçma ama bayıldım.

Daha önce geldiğimde getirdiğim çantaya doğru yürüyorum, eşofmanlarıma uyan kapüşonluyu buluyorum ve tişörtümün üzerine çekiyorum. Kendimi kıyafetler içinde rahat hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki aynaya baktığımda kendimi zar zor tanıyorum.

Ellerimi ön taraftaki cebe sokarak sıcaklığın içine yerleşiyorum.

Bıçak takmaya alışmışken, çıplak kalçamın kumaşa sürtünmesine.

Burada, Alex'in yanında ona ihtiyacım yok.

Hayatımda ilk kez güvendeyim.

Tezgâhı tararken sabunluğu kaldırıp içime çekiyorum. Portakal gibi kokuyor. Alex gibi. Göğsüm sıkışıyor ve sadece bir saat önce gitmiş olsa bile onu özliyorum.

Tabağı yerine koyuyorum ve mutfığa giderek dikkatimi dağıtmaya karar veriyorum. Su ya da bir şeyler atıştırabilirim ve bu gece Sigma House'da parti olmadığı için saklanma ihtiyacı hissetmiyorum.

Alex'in odasından çıkıyorum ve koridor sessiz. Ama bu üst katlar için alışılmadık bir durum değil. Aşağıya indiğimde birkaç üye etrafta oyalanıyor. Uzaklara bakmadan önce bana sadece bir bakış atıyorlar.

Eskiden kapıdan girer girmez benimle flört eden adamlar şimdi benden kaçıyor. Ya Alex bir şey söyledi ya da bizi bir şey denemeyeceğimizi bilecek kadar birlikte gördüler.

Boş olan mutfığa doğru yol alıyorum çünkü gecenin bu saatinde herkesin umurunda olan tek şey içki ve kokain ve her ikisinden de bolca var

arka odada.

Buzdolabını açıp su sürahisini çıkarıyorum ve bardağımı dolduruyorum. Büyük bir yudum alırken eşofmanımın önünden buğu damlıyor. İçmeye başlayana kadar ne kadar sıcak ya da susamış olduğumu fark etmemiştim.

Suyun serinliği boğazımı yakıyor ama yine de bitiriyorum. Elimin tersiyle ağzımı silerek derin bir nefes alıyorum ve bu sanki yıllardır aldığım ilk nefesmiş gibi geliyor.

Sonunda her şey anlam kazanıyor.

Buraya cevaplar için geldim ve cevapları aldım. Onları

kabul ediyorum. Remi'yi öldüren adam öldü.

Hayatıma devam edebilirim.

Mutfağın diğer ucundaki kapıdan bir ses geliyor, ben de bardağımı lavaboya bırakıp yavaşça kapıya doğru yürüyorum. Biri diğer tarafa vuruyor ve bu bana Montgomery'de yaptığım ve Alex'in dikkatini çeken o ilk yorumu hatırlatıyor.

Kapıya ulaştığımda ensem karıncalanıyor ve içgüdüsel olarak elim kalçama gidiyor ama bıçağım orada değil.

Sorun yok, diyorum kendime. Burası Sigma Evi. Alex burada.

Bir yerlerde.

Elim bıçağın sapında duraksıyor. Belki de yeterince rahat bırakmalıyım. Dernek odalardan oluşan bir labirent ve istediğim her yerde hoş karşılanmıyorum. Ama diğer taraftan gelen sesle ilgili bir şey beni içeri çekiyor.

Kapıyı açıyorum ve aşağıya doğru inen bir merdivenle karşılaşıyorum. Aşağıda hiç ses yok ama aşağıya doğru inmeye başladığımda merakım beni ele geçiriyor.

Taş basamaklar çıplak ayaklarıma soğuk geliyor. Dibe ulaştığımda başka bir kapıyla karşılaşıyorum. Kolu deniyorum ama kilitli.

Tam dönüp üst kata çıkmak üzereyken, kapının açılmasıyla menteşeler gıcırıyor.

PLAN

MILA

GIDEON LANCASTER, kaşlarının arasında sinir bozucu bir çimdikle kapı aralığında durmaktadır. Beyaz düğmeli gömleğinin kolları ön kollarına kadar kıvrılmıştır ve teninde kan lekeleri vardır.

Yanından geçmeye çalışıyorum ama ben fırsat bulamadan kapıyı arkasından kapatıyor.

"Oğlum Sigma House'da gözetimsiz dolaştığını biliyor mu?" Gideon'un bakışları kıyafetime kayarken gözleri kısılıyor. "Sanırım buraya girmene izin veren kişi o?"

"Su almak için bir refakatçiye ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim." Çenemi yukarı kaldırarak Alex'in babasının gözümü korkutmasına izin vermeyi reddediyorum. "Bir şey duyduğumda içecek bir şeyler alıyordum."

"Ve istediğin her yeri keşfetmek için kendini davet etmeye mi karar verdin?" "Bu bir sorun mu? Burası sadece bir kardeşlik evi, değil mi?"

"Doğru." Gözleri yine beni süzüyor ve bir eliyle merdiveni işaret ederken bakışları ölümcül. "Sana dönüş yolunu göstereyim."

"Ben iyiyim."

"Israr ediyorum." Bir adım öne çıkıyor ve merdivenden yukarı çekilmekten başka çarem kalmayana dek beni sıkıştırıyor.

Belli ki bodrumda ne yaptığını bilmemi istemiyor. Alex'in aşağıda onunla birlikte olup olmadığını merak etsem de, Gideon'la arama biraz mesafe koymam gerekiyor. Bu yüzden adımlarımı atıyorum, arkamda olmasından nefret ediyorum ve savunmasızım.

Tekrar içeri girdiğimizde mutfak hâlâ boştu ve Gideon merdivene açılan kapıyı bedenini kullanarak kapattı.

Gideon başını eğiyor. "Oğlumla çok fazla vakit geçiriyorsun."

"İnsanlar çıktıkları zaman böyle yaparlar."

"Çıkmak mı?" Yanaklarını renklendiren kızgınlık düpedüz tehditkâr. "Alex kimseyle çıkmaz."

"Ama artık çıkıyor." Umursamaz görünmeye çalışıyorum.

"Sen iyisin Mila Bianchi. Hakkını vermeliyim. Seni hafife almışım."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum.

"Genç kız. Kurtardığı kız. Oğlumun hayatında yaptığını düşündüğü tek iyi şey sensin. Ve sen de buna alet oldun. Ona olduğundan daha fazlasını yapabileceğini düşündürdün."

"Alex senin ona verdiğin değerden çok daha fazlasını yapabilir."

Gideon mırıldanıyor, ikna olmuş görünmüyor. "Oğlumu tanımadığımı mı ima ediyorsun?"

"Belki de *tanıyordun*. Ama yorumlarına bakılırsa, artık tanıdığından emin değilim."

Dilini damağına tıkırdatıyor. "İlginç. Aptal sürtük bir beyni olduğunu sanıyor."

"Ben sürtük değilim." Sıkılmış dişler arasından çıkıyor. "Ve düşündüğünden daha zekiyim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Sırf kısa etek giydiğim ve kendime güvenim konusunda özür dilemediğim için insanların beni hafife almasından nefret ediyorum. Vücudumla ne yaptığım ya da yapmadığım sadece beni ilgilendirir ve bu benim zekâm hakkında hiçbir şey söylemez.

Gideon yaklaşıyor ve kayın ağacı kolonyası midemi b u l a n d ı r ı y o r .

"Senin hakkında düşündüğünden daha çok şey biliyorum."

"Aynen."

Gözlerindeki sıcaklık soğuyor.

Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. Ama etrafımdaki erkekleri yatıştırmak için yuvarlanmaktan ve sessiz kalmaktan yoruldum. İyi davranmaktan yoruldum. Gideon Lancaster'ın Bristol'daki en güçlü adam olması ya da Alex'in ailesiyle gerçekten savaşmak istememem önemli değil. Kendime saygım ve omurgam var.

Alex söylediklerinde ciddiye beni anlayacaktır. Babasının benimle böyle konuşmasına izin vermeyi reddediyorum. Özellikle de sırları olan tek kişi ben değilken.

"Hiçbir şey bilmiyorsun." Gideon ters ters bakıyor.

"Pis işlerini yaptırmak için oğlunu kullandığını biliyorum." Çenemi yukarı kaldırıyorum, yaklaşmasından nefret ediyorum. "Onu önemsiyormuş gibi yapmanın tek sebebinin sana fayda sağlamak olduğunu biliyorum. Alex onu nasıl kullandığını görmeyecek kadar sana saygı duyuyor olabilir ama ben duyuyorum."

"Oğlumla ilişkimin nasıl olduğu ya da onun için neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok. O hasta. Rehberliğe ihtiyacı var. Ona bu konuda yardım ediyorum."

"Ediyor musun?" Meydan okuyorum. "Yoksa sadece kendine mi yardım ediyorsun? Elleri kanlı olan Alex olduğu sürece seninkiler temiz."

"Hiçbir şey bilmeyen bir kız için büyük suçlamalar." Gideon'un gözleri parlıyor. "Ben oğlumu seviyorum."

"Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

"Ve neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok." Tekrar bana yaklaşıyor, ben de tezgâha doğru geri çekiliyorum. "Oğlumu korudum. Sadece Saray'dan değil, kendinden de. Bir hata yaptığında, bunu örtbas etmek için kim vardı sanıyorsun? Öfkesini yönlendirmesine kim yardım etti? Gerçekte kim olduğunu anlamasına kim yardım etti? Yolunu kaybetmeye başladığında odaklanmasını kim sağladı?"

Gideon yaklaşıyor, sıcaklığı beni bunaltıyor.

"Merak tehlikeli bir şeydir, Mila." Dilini damağına tıkkırdatıyor. "Özellikle de gerçeğin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yoksa."

"Artık gerçeği biliyor musun ki? Alex hakkında hâlâ hata yapan ya da kendini kaybeden bir çocukmuş gibi konuşuyorsun. Ya da daha kötüsü, onun hakkında senin kuklanmış gibi konuşuyorsun. O kendi kararlarını verebilen yetişkin bir adam. Artık senin söz hakkın yok."

"İşte burada yanılıyorsun. Benim *her zaman* söz hakkım var." Gideon arkamdaki tezgâhı kavriyor, rahat edemeyeceğim kadar yaklaşıyor ve ondan uzaklaşmama izin vermiyor. "Çünkü günün sonunda güvendiği kişi benim. Pisliği temizlemek için orada olan benim. Ona açıklık getiriyorum. Senin tek yaptığın daha fazla kafa karışıklığı yaratmak."

"Onu seviyorum."

"Sevdiğini düşündüğüne eminim. Ama hata yapma, bu böyle sürmeyecek. Alex Lancaster'ın sonu senin gibi karnaval süprüntüleriyle bitmez." Ellerim arkamdaki tezgâhı kavradı. "Bu bir tehdit mi?" "Eğer öyleyse, dinlemenı öneririm."

Hoşbeşi geçtik artık. Bu konuşma her çizgiyi aşmamış gibi davranmayı geçtik. Sevdiğim adamın ailesiyle savaşa girmek istemiyorum ama onlar da bana böyle davranmayacaklar.

Alex'e de böyle davranmalarına izin vermeyeceğim.

Gideon onun hakkında sanki kendisi değilmiş gibi konuşuyor. Sadece Gideon'un hastalıklı kaprislerinin bir uzantısı. Alex'in onu anlamamasına şaşmamalı.

Montgomery'ye gitmeden önce acıdan başka bir şey hissetmezdi. Şartlandırılmıştı. Ve ne zaman bir şeyi önemseseyse, muhtemelen babası onu manipüle etmiştir.

"Oğlumdan uzak duracaksın," diye tehdit ediyor Gideon.

"Yoksa ne olur?"

Bakışlarını dolduran şey öfke değil, bir şekilde daha da dehşet verici olan eğlence. Eğer yanılmıyorsa, Gideon'un bu meydan okumadan hoşlandığını düşünebilirim. O insanlara haddini bildirmeye alışkın, güçlü bir adam ve ben onun için sadece zayıf bir kızım.

Ama ben ateşle ve bıçaklarla oynadım. Alex Lancaster tarafından sevilmenin sonunda hayatta kaldım. Ve hala buradayım, babasıyla yüz yüze duruyorum ve ona en iyi siktir git ifademi veriyorum.

"Bunu yaparak ona zarar veriyorsun." Gideon'un bakışları kararıyor ve sözleri beni şaşırtıyor. "Alex sana sarılmaması gereken zamanlarda bile sarılacaktır. Bu ona zarar verse bile. Tıpkı kendine hâlâ insanlığından bir parça kaldığını hatırlatmak için kız kardeşine yapışmaya çalıştığı gibi. İyi biri olabileceğini düşünmek istiyor ama öyle biri değil. Duruşmasında içinde kalan merhameti yaktığımızı sanıyordum ama şimdi görüyorum ki ne yazık ki hala orada."

"Ne demek mahkemesinde yakıp kül ettiniz?" Sertçe yutkundum. Gideon'un gözleri açılıyor, sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi.

"Hiçbir şey."

"Ona işkence eden adam... Torin." Alex'in söylediklerini hatırlamaya çalışarak parçaları birleştirdim. Babasının onu yarım kalmış işlerini halletmesi için Oregon'a nasıl gönderdiğini. "Duruşma sırasında Torin'in Alex'e ulaşmasını sağlayan sendin, değil mi? Alex'in neredeyse ölmesinin nedeni sendin."

Teal'in babası değil. Sigma Evi değil. Ama kendi babası.

Gideon'un dişleri sıkılır. "O kadar ileri gitmemesi gerekiyordu."

"Ne kadar uzağa gitmesi gerekiyordu?" Alex'in babasının arkasından gelen sesi Gideon'un hemen bir adım geri atmasına neden olur.

Dönüyor ve Alex görüş alanına giriyor. Ama bana bakmıyor. Karanlık bakışları babasının üzerinde. Ellerini ceplerine sokmuş. Hiçbir şey sıradan değil. Sanki onu tutan tek şey buymuş gibi.

"Alex." Gideon şaşkınlıkla oğluna bakıyor. "Konuşuyor musun?"

"Soruya cevap ver, baba." Alex bir adım öne çıkar. "Torin'in bana işkence etmesine izin verdiğinde planın neydi?"

ŞİMDİ NE ÖNEMLİ?

ALEX

KOLE mesaj atıp Declan için yürüttüğüm işi yarıda kestikten sonra, Sigma House'a mümkün olduğunca çabuk dönmek için her şeyi bıraktım.

Mila'ya tehdit mesajları gönderen kişi babamdı. Ve içeri girip onunla konuşmasına kulak misafiri olduğumda, işin bundan çok daha derinlere gittiğini fark ettim. Beni neredeyse öldürtecek olan oydu.

Babam tekrar Mila'ya baktı. "Oğlum tekrar konuşmaya başladığına göre doğru bir şey yapmışsın."

"Onunla konuşmuyorsun." Bir adım daha atıyorum. "Benimle konuşuyorsun."

Dikkati bana dönerken bakışlarında bir eğlence parıltıyor. Bunu da diğer her şeyi gördüğü gibi bir oyun gibi görüyor. Genellikle üç adım önde olduğu bir oyun. Bu gece hariç, çuvalladı. Bodrumdaki işleri hallederken benim hâlâ bir paket bıraktığımı sandı ve ayağı kaydı.

Şimdi gerçeği biliyorum.

O her zaman acımasız olmuştur. Hem de acımasız. Biriktirdiği güç ve servetten fazlasını önemsemiyor. Bu kusurları hiç düşünmedim çünkü beni düşünmemem için eğitti. Ve bir şey olduğunda, beni korudu. Karanlık çok fazla olduğunda yolumu bulmama yardım etti. Dışarı çıkmak istediğimde. Bir çıkış yolu yarattı ve rotamı belirledi.

Ona saygı duydum.

Daha da ötesi, ona güvendim.

Babamın bana bir ders vermek için bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Neredeyse ölüyordum.

Bir parçam öldü.

"Bu bir yanlış anlaşılma." Babam ellerini ceplerine sokarak benim duruşumu yansıtıyor. "Gidip konuşalım."

"Burada konuşabiliriz."

Bakışları Mila'ya kaydı. "Özel olarak."

"Bana söyleyeceğin her şeye hakkı var." Dişlerimi sıkıyorum. "Öyleyse devam et. Sorusuna cevap ver. Duruşmam sırasında Torin'in bana işkence etmesine izin veren Teal'in babası değildi, değil mi? Sendin."

Babamın gözleri kısık. Sinirli ama aynı zamanda görünüşe de önem veriyor, bu yüzden yutkunmaya çalışıyor.

"Dikkatini kaybediyordun," diyor babam. "İlk iki sınavı geçtikten sonra daha da uzaklaşıyordun. Arkadaşlarınla Sigma Evi'nde kayboluyordun. Onlar senin gerçek amacından uzaklaşmana neden oluyordu."

"Amacımı kastediyorsun," diye karşılık veriyorum, o dönemi Montgomery'de geçirdiğim yıllardan daha net hatırlıyorum.

Meclis'e girmeden önce babam benim üzerimde tam kontrole sahipti. Bakanı öldürdüğümde bunu örtbas etmiş ve üzerimde baskı kurmak için kullanmıştı. Odağımı yönlendirdi, *yardım etmek* istediği için ona güvenilebileceğimi düşünmemi sağladı.

Ama Sigma House'a taşındıktan sonra, kardeşlik her şeyden önce geldi. Kendisi de bir mirasçı olarak bunu anladığını düşünsem de, bunu bir sorun olarak gördü çünkü onun pisliğini temizlemek için kurallara karşı gelmeye daha az istekliydim.

"Gittikçe yumuşuyordun." Babamın çenesi kasıldı. "Her şey senin kız kardeşin için kuralları çiğnemenle başladı. Daha bu kapılardan içeri adımını atmadan yeminini yakacak tek şeyin bu olduğunu bildiğin halde bir Meclis üyesini öldürmekle. Ve sonra onunla devam etti." Başını Mila'ya doğru eğiyor. "Oregon'da yapman gereken tek bir iş vardı ve sen dikkatinin dağılmasına izin verdin. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Yarım iş bırakmayız ve sen de öyle yaptın."

"Yani duruşma bir ders miydi?"

"Özensizleşiyordun. Zayıf. Senin bile zarar görmez olmadığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacın vardı Alex. Torin, kardeşini öldürdükten sonra bunu sana öğreten kişi olmaktan çok mutluydu. Dokunulmaz olmadığını öğrenmeye ihtiyacın vardı ve o da bunun için bir araçtı."

"Beni öldürmenin nasıl bir dersi olabilir ki?"

"Sonunda asla ölmeyecektin. Onunla başa çıkabileceğini biliyordum. Seni bunun için uğraştıracaktı ama sen de iyi olduğun gibi sorunu etkisiz hale getirecektin."

"Derme çatma bir elektrikli sandalyeye bağlanmıştım. Bir boku etkisiz hale getiremiyordum." "Sorgulayıcının çağırılması beklenmedik bir durumdu.

Bunu yapmalıydın.

o noktaya kadar serbest bırakıldı." Acınası bir mazeret. "Her bükülmeyi tahmin edemem

ama her şey yolunda gitti. Artık buradasın."

"Bana işkence etti. Derimi kızarttı ve pişmesini izlemeye zorladı. Çürümesini koklamaya zorladı. Ve her nasılsa, akımlar beynime çarptığında, etimin yandığı gerçeği artık en kötü kısım bile değildi." Ellerimi ceplerimden çıkardım ve parmaklarımı esneterek yaralı derinin gerginliğini hissettim. "Neredeyse ölüyordum."

"Ölmedin." Bu konuda neredeyse kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. "Ve sana paranın satın alabileceği en iyi doktorları buldum. En iyi konaklama yerlerini. Orada o kadar uzun süre kalmayı seçen sendin. Bu benim suçum değil."

Ama şimdi öyle olduğunu görüyorum.

Fiziksel olarak iyileşiyor olmam her şeyin bittiği anlamına gelmiyordu. Gittiğim anda ne olacağını biliyordum. Babam benden Sigma Evi'nde Lancaster adını bir kez daha temsil etmemi bekleyecekti.

İşte bu yüzden işim bitmişti. Vazgeçmiştim.

Mila Bristol'a girmenin yolunu bulmasaydı, Montgomery'den ayrılacak iradeyi asla bulamazdım.

Bakışlarım onunkini buluyor ve o kesinlikle büyüleyici. Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde ve vücudunun her santimi gri bir eşofmanla kaplı. Yüzünde bir damla bile makyaj yok ve mükemmel. Yeşil gözlerinde yüzen şüpheyile bile.

Korku.

Asla yeterince iyi olamayacağı endişesi çünkü babam onun benim ligimin dışında olduğunu göremiyor ve onu asla hak edemeyeceğim. O benim dünyamın tuzuyken para ve statü hiçbir şey ifade etmiyor.

Dudakları birbirine yapışıyor ve kırmızının daha parlak bir tonuna dönüşüyor. Tekrar gülümseyene kadar onları öpmek istiyorum.

"Hazır olman gerekiyordu, Alex. Bunu görmüyor musun?" Babam ayaklarının üzerinde kayıyor. "Özellikle de Pierce'lar ve Donovan'lar düştükten sonra. Sigma Evi'ne bu yeni yolda rehberlik edecek olanlar biz olmalıyız."

"Bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum."

"Sen bir Lancaster'sın; bu senin yerin. Senin tahtın. Bu kasabayı -bu kardeşliği- biz kurduk; sonu hep böyle olacaktı."

"Yani tüm görevleriniz buna mı yol açıyordu? Duruşmadaki olay neye yol açıyordu?" Bir adım öne çıkıyorum ve o tekrar Mila'ya yaklaşıyor, ben de duraklıyorum. "Montgomery'de olmamı kendi yararına kullandın. Declan'la arkadaş olduğumuzu biliyordunuz, bu yüzden bilgi almak için bana geleceğini bilerek Konsey hakkında kafasına şüphe tohumları ektiniz. Ve

Onu teslim ettiğimde, Declan senin kirli işlerini yaptı ve ellerini her şeyden temizledi. Şimdi en başından beri amaçladığın gibi kontrol için oynayacaksın."

"Benim oyunum mu?" Gülümsemesi eğilir. "Onlar sadece hamle değildi, Alex. Bu benim oyunum. *Bizim* oyunumuz ve diğer herkes manipüle etmemiz için bir araç. Hareket ettirebileceğimiz parçalar. Seni neye hazırladığımı görmüyor musun? Bunun sonunda istediğin her şeye sahip olabilirsin. Bunu bir "orospuyla" -bakışları Mil'e kayıyor- "ziyan etme."

Bir adım öne çıktım ama o daha hızlı hareket etti.

Mutfak tezgahının üzerindeki bloktan bir bıçak kapıyor ve Mila'yı önüne itiyor. Bıçak onun yanında.

"Alex." Bıçak yaklaştıkça Mila'nın sesi gıcırıyor. "Ondan uzak dur." Sesimin dengesiz olmasından nefret ediyorum.

Yaptığı şey yüzünden hâlâ güvenemiyorum ve şimdi beni hayal kırıklığına uğrattıyor. "Ne yaptığını bir düşün, Alex." Babam Mila'nın elini sıkıca kavıyor.

Kol. "İnsanların dikkatini dağıtmasına izin verdiğinde neler olduğunu gördün." "Bir anlaşma yaptık."

"Kız kardeşin için. Ben de anneni uzak tuttum ve üzerime düşeni yaptım. Ama bir sürtük seni yumuşattı diye her şeyden vazgeçmeni izlemeyeceğim." Alay ediyor. "Becermek için bir amcık istiyorsan, tamam, başka bir tane seç. On tane daha seç, umurumda değil. Yeter ki seni onun gibi zayıflatmasınlar."

"Onun umursamasında yanlış bir şey yok," diye homurdanıyor Mila.

Babası ona bakıyor, elini daha da sıkıyor ve Mila'nın irkilmesine neden oluyor. "Sana sormadım."

"Çek ellerini onun üzerinden."

"Sorun yok, Alex." Mila'nın yeşil gözleri parlıyor. "Ben iyiyim. Seni seviyorum.

Ne olursa olsun. Seni seviyorum." Sevmemeli.

Berbat durumdayım.

Deliyim.

Dengesiz.

Bir

katilim.

Ve şu an kanımın daha iyi olmadığını kanıtı. Ben bu hastalıktan geliyorum. Hiç umut yok.

Yine de gözlerinde yaşlarla *beni* teselli etmeye çalışıyor. İnsanlar umursamıyor. Ben buna değmem.

Ama Mila tüm kalbiyle önemsiyor.

"Hangisi daha önemli Alex? Bu kız..." Mila'yı daha yakına çekiyor. "Ya da aileni?"

"Senin emirlerini yerine getirmekten bıktım," diye karşılık veriyorum. "Sen onların tüm sırlarını biliyor olabilirsin ama ben seninkileri biliyorum. Seni alaşağı edecek kadarını biliyorum. Donovanlara ve Pierce'lara ne yaptığımızı gördün. Sigma Evi'nin sütunlarını yıktık. Ona zarar verirsen, sıradaki sen olursun."

"Haneye karşı işlediğin suçları ifşa etmeden beni alaşağı edemezsin evlat."

"Bundan emin misin?" Başımı eğiyorum.

Montgomery'de ne kadar zaman geçirdiğimi unutuyor. *Tüm* Sigma Evi kayıtlarının bodrumda saklandığını. O duruşmada olanları saklamakla meşgulken ben hazırlık yapıyordum. İhtiyacım olursa diye kendimi Sigma Evi'nin geçmişinden sildiğimden emin oldum.

Gideon Lancaster istediği kadar kazabilir. Hiçbir şey bulamayacak. "Ailene sırtını dönmeyeceksin."

"Beni izle."

Gözleri kısıldı. "Uğruna çalıştığımız her şeyi öylece yok edebileceğini ve sorunlarının biteceğini mi sanıyorsun? Tüm canavarları ortaya çıkardığını mı sanıyorsun? Seni ve kız kardeşini hayal bile edemeyeceğin şeylerden korudum. Ve her karışıklıkla birlikte iktidarı ele geçirmeye hazır yeni bir rejim gelir. Eğer ben düşersem, hepimiz düşeriz."

"Şansımı deneyeceğim."

Yüzündeki sırıtış sadistçe. "Öyle mi? Her şeyi çözdün mü? Yanında yine arkadaşların ve yatağında düzenli bir kadın var ve sen değiştiğini mi düşünüyorsun? Bunu test edelim mi?"

"Ah." Bıçak derisine batarken Mila yüzünü buruşturuyor. "Dur."

"Söyle bana Alex, gücünü kanıtlamaya hazır mısın?" Babam bıçağı o kadar sert bastırıyor ki Mila'nın gri tişörtünde kırmızı çiçekler açıyor. "Hangisi daha önemli? Onu kurtarmak mı yoksa içindeki öfkeyi dışa vurmak mı? Bu bıçağı onun küçük, güzel bedenine saplarsam ikisi için de zamanın olmayacak. Senin için hangisi daha önemli evlat? Kız arkadaşın mı yoksa yaptığım şeyin intikamını almak mı? Hadi öğrenelim."

Bıçağı Mila'nın böğrüne saplarken görüşüm bulanıklaşıyor.

Çılgılığı mutfağı dolduruyor. Duvarlardan sekiyor. Şakaklarımdan kan fişkırıyor ve içim dışıma çıkıyor.

Babam bıçağı çekti ve kan dökülmeye başladı. Bir musluktan fışkıran su gibi. Kırmızı bir nehir.

Ben ileri atılırken babam geri çekildi. Ama o yere yığılmadan önce oraya varamadım.

"Sanırım cevabımızı aldık." Babam kanlı bıçağı tezgahın üzerine fırlattı.

Ellerim yarasının üzerine bastırıyor ama sızıntı durmuyor. Babam kıkırdıyor ve ben bıçağı kapıp onun işini bitirmek için can atıyorum. Bana yaşattıklarının bir kısmını ona da yaşatmak için. Ama Mila'nın yanından ayrılmadan bunu yapamam.

Eğer o benim zayıflığımsa, tamam, kabul ediyorum. Onun için içimdeki canavarla savaşırım.

Onun için yaşamasına izin vereceğim.

"Bu iş daha bitmedi Alex. Seni korumak için yanında olmadıgımda neler olacağını gör. Ya da daha iyisi, kız kardeşin artık onun istediği yerde." Babam bir adım geri çekildi. "Yeni oynacağınla iyi eğlenceler."

Bodruma açılan kapıdan kayboluyor, keşke peşinden gidebilseydim ama Mila'nın yaşamasını istiyorsam bunu yapamam.

"Mila, dayan." Gözlerini daha hızlı kırıştırırken yaranın üzerine baskı uyguluyorum. "Lütfen dayan meleğim."

"Alex." Adım dudaklarından boğuk bir şekilde döküldü. "Özür dilerim."

"Üzülme. Onun için değil. Benim için değil." Parmaklarımdan kan sızıyor.

"O kadar da kötü değilsin, Alex. Onun söylediği gibi biri değilsin." "Sorun yok Mila. Sadece odaklan ve benimle kal."

Mutfağın kapısı açılıyor ve Maddox tökezleyerek içeri giriyor. "Ne oluyor lan?"

"Ambulans çağır," diye bağıriyorum ona.

Sanki az önce konuştuğum halüsinasyonu görüyormuş gibi donup kalıyor ve sanırım bu benim hatam. Şu anda önemli olan tek şey Mila. Onun için konuşacağım. Onun için çılglık atacağım. Onun için kaburgalarımı kırıp kan kaybından öleceğim.

"Şimdi."

"Tamam." Başını sallıyor, telefonunu çıkarıp çeviriyor. Gözleri kapanmaya başlarken Mila'ya dönüyorum.

"Mila." Yaraya daha sert bastırıyorum. "Benimle kal."

Başı kucağımda yuvarlanıyor. Ondan fışkıran kan pantolonumun paçasını ıslatıyor.

Kan beni hiç rahatsız etmedi çünkü payıma düşenden fazlasını döktüm. Ama onun kanı ait olduğu yerde kalmalı. Damarlarında. Kalbine hayat pompalıyor.

Yaşamak için hiç kimseye, bunu atlatmak için ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmamıştı. "Mila, bana bak." Çenesini yukarı kaldırıyorum.

"Benimle kal. Beni bırakma." Gözleri dalgalanıyor. Gözlerini kırptırırken puslu bir parlaklık gözlerini kaplıyor. "Seni seviyorum, Alex."

Vücudu gevşerken kelimeler zar zor çıkıyor.

DÜZ HAT

ALEX

Sigma House toplandığında babam gitmişti. Maddox ve Asher sağlık görevlilerinin ona ulaşabilmesi için beni Mila'nın gevşek bedeninden çekip çıkarıyorlar. Beni bir adım daha geriye iterken kanlı yumruğum Maddox'un yüzünü buluyor. Bunu Mila'nın iyiliği için yaptıklarını bilsem de, benden koparılmaları beni ikiye bölüyor.

Sağlık görevlileri onun iki yanında geziniyor. Biri hayati değerlerini kontrol ederken diğeri yarayı değerlendiriyor.

Hâlâ kanaması var. Günahtan inşa edilmiş kardeşliğin ortasında yatan düşmüş bir melek gibi solgun. Bu dünyada kalan tek iyi şey ve o da ondan uzaklaşmaya çalışıyor.

Sedye mutfağa girdiğinde onu kaldırıyorlar ve kollarından biri yanında gevşek duruyor. Elini tutuyorum, onu dışarıdaki ambulansa **g ö t ü r ü r l e r k e n** bırakmayı reddediyorum. Teninde hâlâ bir sıcaklık var ve beni buraya bağlayan tek şey de bu.

"Benimle kal."

Sağlık görevlileri Mila'yı ambulansa götürürken insanlar ve sesler bulanıklaşıyor.

Onun peşinden içeri giriyorum, gitmesine izin vermiyorum. Teller ve iğnelerle dolu bir karmaşa. Eşofmanının önünü kesiyorlar.

Teni çok solgun.

Gözleri çok boştu.

"Benimle kal."

Ölümü hatırlıyorum. Yüzüne baktım ve beni alması için yalvardım. Etimden ısırıklar aldı ve kemiklerime doğru akıntılar geçirdi. Son nefesini tattım. Beni buraya geri gönderene kadar ölüm ve ben arkadaşlık.

Ölümü hatırlıyorum, rahatlamıştım. Bir gün tekrar burada olacağımı ve bunu kollarımı açarak karşılayacağımı biliyordum. Sonun tadını çıkaracaktım. Çünkü ölüm benim için burada olacaktı.

Onun için değil.

"Benimle kal."

Sağlık görevlisi kalp monitörünü açtığında ve düz bir çizgi belirdiğinde bu benim son umut kırıntımdı.

BENİM İÇİN ANLAMI

ALEX

Mila'nın gözleri açıldığında bulutlar dağılır. Sanki tüm dünya onunla birlikte uyanmaya karar verir. Güneş, yağmurlu bir yaz gününü yarararak onu karşılıyor.

Ölüme, duruşmamda yüzleştiğimden daha fazla yaklaşamayacağımı düşünüyordum ama bu, Mila'nın o çizgiyi geçmesini izlemenin yanında sönük kaldı. Hayatımda ilk kez yenilginin iğrenç parmakları boynuma dolanmıştı.

Mila'nın kalbinin tek bir atışıyla kırılıp dünyaya sesi geri getirene kadar sessizliği hiç tanımamıştım.

Onu bana geri getiriyor.

"Tekrar hoş geldin meleğim." Gülümseyerek saçlarını yüzünden çekiyorum.

Başını bana doğru çevirdiğinde göz kapakları titriyor. Yeşil gözleri puslu. Yanaklarının rengi solmuş. Ama o burada.

"Alex." Sesi boğuk ve zar zor onun gibi çıkıyor. "Ne oldu? Gittiğimi sanıyordum."

"Geri döndün. Önemli olan tek şey bu."

"Ben-" Soruyu yutuyor.

"Lütfen bunu bana bir daha yapma." Bunu düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Ağzının köşesinde zayıf bir gülümseme belirliyor. "Ve seni tetikte tutmak için küçük bir kalp acısını bağışlayayım mı? Hiç şansın yok."

"Şimdi de kendini komik mi sanıyorsun?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İstediğin kadar şaka yap. Bu dünyayı bensiz terk etmeyeceksin."

Sertçe yutkunuyor ve sanırım ikimiz de aynı anda anlıyoruz. Ölüme ne kadar yaklaşmıştı. O geri dönmeseydi ben nasıl hayatta kalamazdım.

Bu düşünceyi bastırıyorum. "Bunu düşünmemize gerek yok. Ben buradayım.

Her zaman."

Gözlerinden yaşlar akıyor. "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Gözleri dalgalanıyor, yorgunluk kemiklerinden sızıyor ve yanağından aşağı yuvarlanan gözyaşını fırçalıyorum.

"Her şey acıtıyor." Gözlerini kapatıyor. "Gözlerimi zar zor açık tutabiliyormuşum gibi hissediyorum."

"Sorun değil. Uyu. Dinlenmen gerek. Uyandığında burada olacağım. kalk."

Parmakları benimkilerin arasında geriliyor ama gözlerini açmıyor. "Lütfen beni bırakma Alex."

"Asla yapamam," diye fısıldıyorum, koluna bir öpücük kondurarak. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Mila sözlerimi duyunca uykuya dalıyor ama ben yanından ayrılmıyorum. Ona bir zamanlar bana sunduğu şeyi sunuyorum, o zamanlar benim için ne anlama geldiğini fark etse de etmese de. Montgomery'de ben istemesem bile bana arkadaşlık etti. Bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdi. Uğruna yaşanacak bir şey.

Beni ölümden döndürdü, ben de onun için bunu yapacağım.

EPILOG

MILA

İki Hafta Sonra

Alex arabanın kapısını açıyor ve beni almak için eğiliyor.

"Beni cidden yurt odasına kadar taşıyacak değilsin ya." Beni yere bırakması için kıpırdanmaya çalışıyorum ama reddediyor.

"Buna inansen iyi edersin." Kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Kollarımı boynuna dolayarak yüzümü göğsüne gömüyorum. "Kesinlikle saçmalıyorsun. Doktorlar iyi olacağımı söyledi."

"Hâlâ iyileşiyorsun."

Söylemediği şey "*öldün*". Ben de bu kelimeleri kullanmaktan kaçındığım için onu suçlamıyorum.

"Aşırı şiddet eğilimleri olan biri için şaşırtıcı derecede nazik bir bakıcısın."

Burnunu saçlarıma gömüyor. "Sadece sana gelince."

Ona bakıp parmaklarımı boynunun kenarındaki yara izlerinin üzerinde gezdirirken göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor.

Alex artık dokunuşum karşısında gerilmiyor. Bana güveniyor çünkü kim olduğundan korkmadığımı biliyor. Her izin ardındaki gerçeği görüyorum. Hikayeler ve sırlar onun yara izlerinde saklı. Sigma Sin'inden köprücük kemiğinin altına kazıdığım kalbe kadar.

Alex güç ve dayanıklılıktır.

Ve sadece hayatta kaldığı için değil, nasıl ilerlediği için de. Yaşadığı travmanın onu boğmasına izin verebilirdi. Ama o savaşmak için bir neden buldu. İlerlemek için.

Alex, Sigma House'da babasıyla yüzleştğinde sadece benim için ayağa kalkmadı. Kendisi için ayağa kalktı. Onun gibi intikam içinde boğulmak yerine

Babam istedi, o umudu seçti. Beni seçti.

Babasını bir daha görürse ona acı çektireceğinden hiç şüphem yok. Ama o anda, kaybettiklerine değil, sahip olduklarına tutundu ve önemli olan da bu.

Öte yandan Gideon Lancaster kayıplara karıştı. Sigma Evi'ndeki yüzleşmeden sonra ortadan kayboldu, muhtemelen Alex'in babasını alaşağı etmek için kullanabileceğini ima ettiği kanıtlardan kaçıyordu. Ursa yardım etmeyi ya da Gideon'un nereye gitmiş olabileceğini söylemeyi reddetti. Alex bunun kendisi ya da Sigma Evi için ne anlama geldiğini söylememiş olsa da, tahminimce onu bulana kadar aramaya devam edecekler.

Alex yanımda olduğu sürece onu bir daha görmesem de umurumda değil. Ki öyle, *kelimenin tam anlamıyla*.

Ben oradayken hastaneden ayrılmayı reddetti, ben yatakta yanımda yatabileceği kadar güçlenene kadar yatar koltukta yaşadı. Hemşireler her gün ziyaret saati bittiğinde onu dışarı atmaya çalıştılar ama o bunu reddetti.

Ona meydan okumaya kalktıklarında soyadını kullanmasına gözlerimi devirirdim ama onu yanımda istiyordum. Sanki Alex babasının o mutfakta ortaya koyduğu meydan okumayı sonuna kadar kabul etmiş gibiydi.

Beni her şeye tercih etti. Declan'ın benim kadar takdir etmediği bir şeydi bu, çünkü Alex'in benimle birlikte hastanede olması Sigma Evi'ni yönetme işinin Maddox'a kalması anlamına geliyordu. Declan, Kole ve Violet'in Los Angeles'a olan seyahatlerini bir hafta kısa kesip geri dönüp yardım etmeden önce bu karmaşadan sadece bir gün rapor alabildi. Declan ve Teal de birkaç gün sonra onları takip etti.

Neyse ki Patience'ı planlandığı gibi fazladan bir ay daha Los Angeles'ta kalmaya ikna etmeyi başardık. Lancaster'lar darmadağın olmuş durumda. Bir süre daha bundan kaçınması daha iyi olur.

Patience burada olmadan, Alex ve ben hastane odasında kaybolduk.

Bu bana onu Montgomery'de ziyaret ettiğim zamanları hatırlattı. İkimizin de kâbusları gecenin bir yarısı bizi uyandırdığında sessizce otururduk ve kelimelere ihtiyaç duymadan nasıl iletişim kurabileceğimizi hatırlardık.

Alex, Maddox'tan günlüğü de dahil olmak üzere evdeki bazı eşyalarını getirmesini istedi. Birbirimize şiirler ve mesajlar yazdık. Ben aklımda kalan gerçekleri paylaştım, o da aynısını yaptı. Sonunda Alex bana kaçmamı bekler gibi baktı ama bunun bir anlamı yoktu. Ne yapmış olursa olsun bu adamı seviyorum.

O iki hafta boyunca, iyileşen tek kişinin ben olmadığım izlenimini edindim.
"Yurt yine kalabalıklaşıyor." Otoparkı kaç arabanın doldurduğuna dikkat ettim.

"Okul birkaç hafta içinde yeniden başlıyor."

"Sanki sonsuza kadar hastanede kalacaktım gibi hissediyorum." İçimi çekiyorum, asansöre adımını attığında ona karşı eriyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı. "Sana özür dilemeyi bırakmanı söylemiştim."

"Bu benim hatam."

"Babanın hatasıydı." Elimi çenesine koyuyorum. "Sen o değilsin."

"Çok daha iyi değilim. İyi bir adam olacağıma söz veremem."

"Benim *iyiye* ihtiyacım yok, Alex." Parmaklarımı çene çizgisinde gezdiriyorum. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, ben de gerçekten öyle olacağıma söz veremem. Bana dürüst, cesur ve kararlı biri lazım. Sana ihtiyacım var. Sen benimsin."

"Ve sen de benimsin, Mila Bianchi." Asansörün kapıları açılırken eğilip alnımdan öpüyor. "Şimdi seni yatağa götürelim."

"İki haftamı yatakta geçirdim."

"Ve eğer iyileşmen için gereken buysa, iki haftanı daha yatakta geçireceksin."

"En azından yatakta olacaksak, biraz eğlenemez miyiz?" Ellerimi güçlü göğsünde gezdirip ona sinsi bir gülümseme veriyorum.

"Daha iyi olduğunda."

"Sende bir tanrının sabrı var." İnliyorum. O

sırıttıyor. "Ama ben öyle biri değilim."

"Bunu bilmiyor muyum?"

Alex yatakhaneinin kapısının kilidini açıyor ve kapıyı açtığında oturma odasında duran ve bana gülümseyen Violet ve Teal ile karşılaşıyorum.

"Eve hoş geldin!" diye tezahürat yapıyorlar. "Teşekkürler." Ben de gülümsüyorum.

Teal, Declan'ın yanına kıvrılıyor. "Görüyorum ki buraya gelmek için çok çalışmışsın."

"Beni yere bırakmayı reddediyor."

"Belli ki." Violet başını sallıyor, Kole'un kollarında duruyor. "En azından buraya gel ve bize nasıl olduğunu anlat."

"Dinlenmesi gerekiyor," diyor Alex.

"Lanet olsun, kardeşim." Declan sırtıyor. "Gevezelik e d e r e k odadaki tüm havayı tüketme. Biraz da bize bırak."

Kole kıkırdar ama Alex hiç eğlenmez.

Declan ve Kole kasabaya döndüklerinden beri onların ve birkaç kişinin yanında sesini kullanıyordu. Ama yine de nadiren. Sadece ikimiz olmadığımız sürece konuşmalarını kısa tutuyor.

Declan, her zamanki pislik haliyle, bu konuda şakalar yapmayı seviyor. Ama Alex kaşlarını çatsa bile, umursamadığını hissediyorum. Aksine, ona birkaç yılını psikiyatri koğuşunda geçirmiş biri gibi değil de bir arkadaş gibi davranmalarını takdir ettiğini düşünüyorum.

"En azından arkadaşlarıma yetişmeme izin ver." Bizi yatak odasına götürmeye başladığında Alex'e bakıyorum. "Sadece birazcık. Sonra kestireceğim. Söz veriyorum."

Gözlerini kısıyor, düşünüyor. "Birkaç dakika."

Alex beni kanepeye götürüyor ve benimle birlikte kanepeye uzanıyor.

kuc

ak. "Cidden gitmeme izin vermeyecek misin?"

Başını iki yana sallar.

"Patience birkaç saat içinde döndüğünde bu eğlenceli olacak. haftalar." Teal gülüyor. "Siz ikiniz onun dikkatini benden ve Declan'dan uzaklaştıracak kadar iğrençsiniz."

Violet, "Tabii eğer herhangi birinizi önemsiyorsa," diyor. "Patience'ı bütün yaz neredeyse hiç görmedim ve bir daireyi ve stajı paylaştık. Onun da kendi dikkat dağıtıcıları var."

Alex, Declan ve Kole hep birlikte bakıyorlar. Ama ben bunun ne hakkında olduğunu sormadan Teal öne çıkıp Violet'a bakıyor.

"Los Angeles'tan bahsetmişken, onu görmek istiyorum," diyor Teal. "Neyi görmek?" Kaşlarım çatılıyor.

"Kole ve Violet dövme yaptırdı."

"Ne?" Başım Violet'a doğru dönüyor. "Onları görmek istiyorum." "Hayır, istemezsin." Declan kıkırdıyor.

"Neden-" diye başlıyorum ama Violet'ın yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Tanrım, dövmeyi nerede yaptırdın?"

"Benimki kalçamda, burada." Bir adım öne çıkıyor. "Ama Kole'unki... başka bir yerde."

"İğrenç." Declan yüzünü buruşturuyor.

"Teal için bunu yapmazmışsın gibi davranma." Kole omuz silkiyor.

"Evet, yapardım. Ama burada senden ve kız kardeşimden bahsediyoruz." Kole, Declan'ın tiksintisi onu daha da gururlandırmış gibi sırtıyor.

"Al bakalım." Violet gömleğinin köşesini kaldırarak küçük bir dövmeği gösteriyor. Üzerinde hat sanatıyla yazılmış Aziz kelimesi ve gül yaprakları damlıyor.

"Aziz mi?"

Bunu düşünürken yüzü buruşuyor. "Bu sadece aramızdaki bir şey."

Declan, Kole ve Violet'in sıra dışı oyunları hakkında şakalar yapmıştı ve bunun da onlardan biri olup olmadığını merak ediyorum, bu yüzden sormuyorum.

"Twisted bilmem ne adında yeni bir dövme salonuna gittik." "Twisted Roses," diyor Kole.

"Doğru, Twisted Roses. Görünüşe göre uzun zamandır Los Angeles'taymışlar ama yeni bir yere taşınmışlar. Ön taraftaki kız benim falıma baktı."

"Falına bir dövme salonunda mı baktırdın?"

"İlginç bir yer."

"Belli ki." Güldüm. "Peki geleceğın hakkında ne söyledi?"

"Ruh eşimi bulduğumu söyledi." Violet yüzünde bir gülümsemeyle Kole'a bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve en az benim kadar eğlenmiş görünen Alex'e bakıyorum. "Fala inanır mısın?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Senin de içinde olduğunu söyledikleri sürece inanırım." "Seni memnun etmek kolay."

Sırtıyor, kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Sadece senin tarafından memnun ediliyorsam."

"Bu konuda bir şey yapmama izin vermeyeceğın halde bunu söylediğın için senden nefret ediyorum."

"Çok sabırsızsın." Beni kollarına aldı ve yatak odasına doğru yürümeye başladı.

"Hey, siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Teal soruyor.

"Yalnız kalmak için," diyor Alex, yatak odamın kapısını **a r k a m ı z d a n** tekmeleyerek, diğer taraftan gelen kahkahaları bastırarak. "Bu daha iyi."

"Sen olağanüstü antisosyalsin. Ve sahiplenicisin. Ve bölgecisin." "İyi ki bunu telafi ediyorsun o zaman." Burnumu öpüyor. "Benim sosyal kelebek."

Alex beni yavaşça yatağı yatırıyor ve ben de geriniyorum. Kendi yatağımda olmak iyi hissettiriyor. Kendi odamda. Bunu çok özlemiştim. Ve onun burada benimle olması daha da iyi.

Alex eşofmanımın bandına uzanıyor. "Kaldır."

Kaldırıyorum, o da kalçalarımın altına indiriyor, iç çamaşırımı da onlarla birlikte sıyrıyor.

"Ne yapıyorsun?" Dizlerimi açıp aralarına diz çöktüğünde kalbim hızla çarpıyor. "İyileşene kadar beni sikmeyeceğini söylemiştin."

"Seni sikmeyeceğim." Ellerini bacaklarımın iç kısmına doğru sürüklüyor ve ben şimdiden yanıyorum. "Kız arkadaşına kendini daha iyi hissetmesi için bir öpücük vereceğim."

"Başından beri planın buysa, Violet ve Teal'i daha sonra yakalayabilirdim."

"Bir dahaki sefere belki dinlersin. Şimdi arkana yaslan ve rahatla."

Alex ağzını indiriyor ve beni iliklerime kadar gevşetiyor. Beni tekrar tekrar öpüyor. Artık acı kalmayana kadar. Ondan başka bir şey yok.

Ciğerlerimde

. Kalbimde.

Kemiklerimde

e.

Kendimi özel hissetmek için ihtiyacım olan tek şey Alex. Kendimi evimde hissetmek için.

Bu özel bonus sonsözde Alex ve Mila ile iki yıl sonra tekrar bir araya gelin!

~~Sabır ve Profesör~~ için hazır mısınız? Seriye REVERE ile devam edin.

SIRADA NE VAR

Atone'u okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, [özel Facebook Okuyucu Grubuma](#) katılabilirsiniz. -

Perde arkasına bir göz atın ve [haber bültenime abone olarak haberdar](#) en son yayınlarımdan olun _____

Okumaya devam edin...

Sabır ve Profesör için hazır mısınız? Seriye [REVERE](#) ile devam edin.

[Kole](#) ve Violet'in hikayesiyle seriye en baştan başlayın. [SAINT](#)'te karanlık bir sapık romantizmi için kendinizi hazırlayın. _____

TEŞEKKÜRLER

Saint'i yazmaya başladığım andan itibaren Alex'in hikâyesini anlatmak için sabırsızlanıyordum. Kendini "canavar" ilan eden birinin ipuçlarını çözmenin çok ilgi çekici bir yanı var.

Alex ve Mila karmaşık insanlar ve yaşadıkları travma çok derin. Ama onların zihinlerine dalmayı ve onları çözmeyi çok sevdim. Derin kusurları ve acıları olan iki karakterin aşkı ve umudu bulmasını görmek çok iyileştirici bir deneyimdi.

Umarım siz de benim kadar keyif almışsınızdır.

Okuyucularıma, merakınız bu kitabı mümkün kıldı. Alex hakkında daha fazla bilgi edinme ihtiyacınız, sonunda onun hikâyesini anlatmam için bana ilham verdi. Sonsuz desteğiniz için minnettarım. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim.

Chris, bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Zor bir noktaya geldiğimde beni zorlamaya devam etmem için cesaretlendirdiğin için. Sarsılmaz desteğiniz bunu mümkün kılıyor.

Oğullarım, sizi tüm kalbimle seviyorum.

Mikki, kardeşler arasındaki bağ gibisi yoktur. Benim olduğun için çok minnettarım. Sana her düşündüğümde mesaj atmamayı ya da günde üç kez aramamayı hayal bile edemiyorum. Sohbetimiz hiç başlamıyor ya da bitmiyor ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Anne, ilk ve sonsuza dek amigo kızım olduğun için teşekkür ederim. Ne zaman kendimden şüphe etsem, senin cesaretlendirmen her şeyin yeniden mümkün olduğunu hissettiriyor.

Alba, ara sıra ofisimden çıkıp dünyayla etkileşime geçmemi sağladığın için teşekkür ederim. En anlamlı olan küçük şeylerdir. Böyle harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Jed, bu kitabı bitirirken Saint'in yayınlandığı günleri düşünmeden edemiyorum. Sen, ben ve Mikki oturma odasında oturmuş şarap içiyor, film izliyor ve kitabın çıkış gününü kutluyorduk. Kitabın piyasaya sürülmesi hayatımı değiştiren bir andı ama yine de tüm zamanların en düşük seviyesindeydim. Sözlerin için teşekkür ederim.

O gece bana söylediklerin. Bunları hala sık sık tekrarlıyorum. O anda derinliğini fark etseniz de etmeseniz de karanlık bir zamanda ışık getirdiniz.

Kat, bu ne çılgın bir yolculuk. Atone'un yüzüncü düzenlemen olmasına bayıldım. Bu kitap benim için zaten çok özel, ama bunun senin için de bir dönüm noktası olduğunu bilmek çok şey ifade ediyor. Çok şey yaşadık. Pek çok farklı türde kitap, genel olarak pek çok kitap. Harika bir editör ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Vanessa, tüm küçük notlar ve mesajlar için teşekkür ederim. İnanılmaz bir destekçi ve isteyebileceğim en iyi son göz olduğun için.

Sam, bu kitabı sana gönderdiğimde beni birkaç konuda zorlayacağını hissetmiştim. Bunu yaptığın için çok minnettarım. İhtiyacım olan hikâyeyi anlatmak için gereken netliği bulmama her zaman yardımcı oluyorsun.

ARC ekibime, kitaplarıma gösterdiğiniz destek ve sevgi için teşekkür ederim. Zamanınız, enerjiniz ve teşvikiniz tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade ediyor. Size minnettarım!

AYRICA EVA SIMMONS TARAFINDAN

Sigma Sin

Karanlık Gizli Toplum Romantizmi

Twisted Kings

MC Romance

Bükülmüş Güller

Yasak, Dövme Salonu Romantizmi

Pervasız

Sapıkça Mafya/Milyarder Romantizmi

Düşman İlham Perisi

Rockstar Romantizm

Seattle Bekarlar

Büyük Şehir Romantizmi

EVA SIMMONS HAKKINDA

Eva Simmons, ahlaki değerlerinize meydan okuyan ve kalbinizi rehin alan kitap erkek arkadaşlarıyla karanlık ve rüya gibi romantizm yazıyor.

Eva yeni dünyalar hayal etmediğinde ya da eline geçen her kitabı yutmadığında, ailesiyle vakit geçirirken, yeni bir tuval boyarken ya da World of Warcraft'ta bir elf oynarken bulunabilir.

Eva şu anda ailesiyle birlikte Nevada'da kendi sonsuza dek mutlu yaşamına devam ediyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

